

*MASTER
NEGATIVE
NO. 93-81201-8*

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

www.hbtool.com.cn

POLYBIUS

TITLE:

**POLYBII HISTORiarum
LIBER XXX QUOAD...**

PLACE:

CAMPIS

DATE:

1919

93-8/207-8

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88P77
IF19

Historiae. 1919.

Polybius.

Polybii Historiarum liber XXX quoad fieri
potuit restitutus. Dissertatio inauguralis quam
... submittet Samuel Koperberg. Campis, Kok,
1919.

99 p.

Koperberg's thesis, Amsterdam. 1919.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm

REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA IIA IB IIB

DATE FILMED: 3-22-93

INITIALS mcg

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

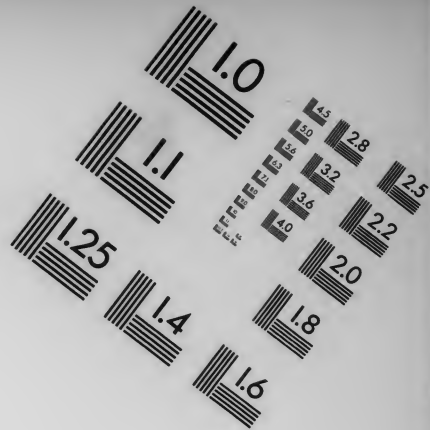
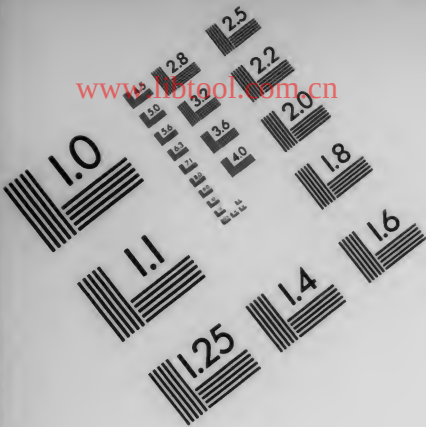
www.n9601.com.cn

AIIM

Association for Information and Image Management

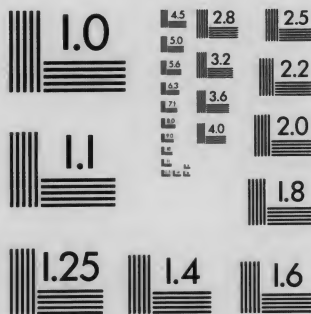
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

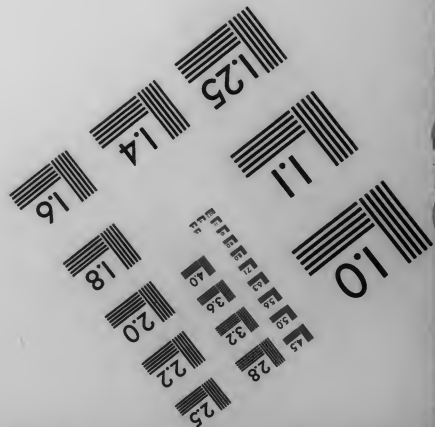
Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

www.libtool.com.cn

**POLYBII HISTORIARUM
LIBER XXX**

QUOAD FIERI POTUIT RESTITUTUS

S. KOPERBERG

88P77 IF19

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

POLYBII HISTORiarUM LIBER XXX

QUOAD FIERI POTUIT RESTITUTUS

DISSERTATIO INAUGURALIS, QUAM EX AUCTORI-
TATE RECTORIS MAGNIFICI CONRADI KUIPER, LITT.
CLASS. DOCT., IN FAC. LITT. PROF. ORD., NOBILIS-
SIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE
ET LITTERARUM HUMANIORUM DECRETO PRO
GRADU DOCTORATUS SUMMISQUE IN LITTERARUM
CLASSICARUM DISCIPLINA HONORIBUS AC PRIVILE-
GIIS IN UNIVERSITATE AMSTELODAMENSI RITE ET
LEGITIME CONSEQUENDIS PUBLICO EXAMINI SUB-
MITTET SAMUEL KOPERBERG AMSTELODAMENSIS
DIE XX MENSIS FEBRUARII ANNI MCMXIX HORA III.

K.M. Oct. 4, 1920
A.S.P. " 12 "

88P77
IF19

*Mortuorum meorum memoriae
Usqueque dedicatum*

Studiis meis academicis ad finem perductis gratiae mihi agendae sunt viris clarissimis, quorum exemplum me incitavit, doctrina erudit:

Tibi, vir clarissime Boissevain, cui placuit, ut promotor meus esses, quamquam mihi non contigit, ut lectionibus tuis interesssem, cuiusque comitatem doctrinam patientiam singulae huius libelli paginae testantur;

Tibi, vir clarissime Kuiper, cuius humanitatem semper grato animo recordabor, lectiones nunquam obliviscar;

Tibi, vir clarissime Six, cui multa me debere profiteor discipulorum eruditionem et in Academia et domi tuae augenti;

Vobis, van Melle, Valetton, Karsten, Beck C. M. V., quibus grati animi testimonium utinam vivis offerre licuisset;

Tibi, vir clarissime de Boer, ob benevolentiam mihi praestitam, quamquam, ut institutione tua fruerer, mihi non contigit.

Restat, ut gratias agam viris ornatissimis J. H. Kok librario, H. M. Verheijen officinae typographicae praefecto, W. Hupser typographo pro auxilio mihi in hoc libello edendo strenue dato.

PRAEFATIO.

Die verlorenen Bücher des Polybios liessen sich daraus [ex Livio, Diodoro, Excerptis] zum Teil rekonstruieren. eine Aufgabe, die notwendig einmal geleistet werden muss. Beloch apud Gercke und Norden *Einleitung in die Altertumswissenschaft* III p. 140.

Librum aliquem Polybii ex disiectis historici membris restituere ut conarer monitus a promotore v. c., opus haud ingratum libens suscepi. Quod ut recte perficerem ante omnes Nisseni notus liber *Kritische Untersuchungen über die Quellen der vierten und fünften Dekade des Livius* mihi consulendus erat.

Nissenus quantum de Polybio meritis sit, et unicuique in his rebus versanti notum est et ex eo quoque patet, quod, quae de libro Polybiano XXX restituendo disputavit, ea omnia fere recte eum disputavisse apparuit.

Recte enim vidit (l.l. p. 110 ss.) ex omnibus, qui Polybii scrinia compilaverunt, diligentissime eum secutum esse Diodorum, verba res sententias eius ita excerpisse, ut saepe ἀπολεῖται eum exscriberet saepe contrahens et suo dicendi genere usus a genuinis Polybii verbis discederet; Livium autem (l.l. p. 113), quamquam complura patriae amore et arte oratoria permotus mutaverit, tamen, quod ad res attinet, testem locupletiore esse, ubicunque ei has ob causas diffidere non sit necesse; Plutarchum postremo (l.l. p. 117 s.) multo magis valere ad Livii narrationes corrigendas, quam ad ipsius Polybii verba investiganda.

Ceterorum autem (Plinii, Strabonis, Justini) tam pauca erant, quae e Polybiano fonte fluxerunt, ut de his pro certo vix quicquam affirmare liceat.

Appianum autem, a Nisseno (l.l. p. 113 ss.) dissentiens, non ex Polybio ipso, sed ex scriptore intermedio hausisse credo, cuius opinionis rationem reddidisse me spero in appendicibus. Ibi quoque omnia tractavi, de quibus aliter sentiebam ac Nisseno aliisque viris doctis visum erat, quae in adnotationibus breviter explicari non poterant.

OLYMP. 153, 1.

I. RES ITALIÆ.

A. Attalus Romæ.

Pol. XXX, 1—3 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 19—20, 3.

Exc. Urs. &
79, de Boor
p. 323.

1. Ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ-
τον ἦλθε παρὰ τοῦ βασι-
λέως Εὐμένους ἀδελφὸς
2 Ἀτταλος, ἔχων μὲν πρόφασιν, εἰ καὶ
μὴ τὸ κατὰ τοὺς Γαλάτας ἐγερόναι
σύμπτωμα περὶ τὴν βασιλείαν, ὅμως
ἐλθεῖν εἰς τὴν Ρώμην ἕνεκεν τοῦ
συγχαρῆναι τῇ συγκλήτῳ καὶ τυχεῖν
τινος ἐπισημασίας διὰ τὸ συμπεπο-
λεμηκέναι καὶ πάντων εὐμενῶς σφίσι
3 μετεσχηκέναι τῶν κινδύνων τότε δὲ
καὶ διὰ τὴν Γαλατικὴν περίστασιν
ἡγακασμένος ἦκεν εἰς τὴν Ρώμην.
4 πάντων δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ἀπο-
δεχομένων διὰ τε τὴν ἐν τῇ στρατείᾳ
γεγενημένην συνήθειαν καὶ διὰ τὸ
δοκεῖν εὖνον αὐτοῖς ὑπάρχειν, καὶ
γινομένης τῆς ἀπαντήσεως ὑπὲρ τὴν
προσδοκίαν, μετέωρος ἐγενήθη ταῖς
ἐλπίσιν, οὐκ εἰδὼς τὴν ἀληθινὴν 20

Inter multas regum gentiumque et po- 19.
pulorum legationes Attalus, frater regis
Eumenis, maxime convertit in se om-
nium oculos animosque. exceptus enim 2
est ab iis, qui simul eo bello milita-
verant, haud paulo benignius, quam
si ipse rex Eumenes venisset. adduxe- 3
rant eum duae in speciem honestae
res, una gratulatio conveniens in ea
victoria, quam ipse adiuvisset, altera
querimonia Gallici tumultus acceptae- 10
que cladis, qua regnum in dubium
adductum esset. suberat et secreta 4
spes honorum praemiorumque ab se-
natu, [quae vix salva pietate ei con-
tingere poterant.]

1 Ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον] Legatio Attali anno 167 a. Chr., i. e. Olympiadis 153
primo anno, commemoratur a Livio. Polybius autem cum soleat initium novae cuiusque
Olympiadis novi libri initio ponere (Wachsmuth, *Einleitung i. d. Studium d. alten Ge-
schichte* p. 646) exordiumque cuiusque libri capere ex rebus Italiae (Nissen p. 66,) haec
legatio, quippe quae ad res Italiae pertineat, initio novi libri attribuenda est. Fragmentum
autem, quod in Excerptorum Ursi serie praecedit, spectans ad res orientis si recte libro
XXIX attributum est, fragmentum nostrum ex initio libri XXX petatum esse apparet.

1 Inter multas e. q. s.] Cf. Nissen p. 31, 274, 339. Metzung p. 6, 30.
Verba et argumentum indicant Livium ex Polybio hausisse; sed, ut artes principum
Romanorum velaret, sententiam Polybii depravat.

15-16 quae—poterant.] His verbis Attalus Romam venisse indicatur, ut fratrem
regno pelleret aut certe partem regni acciperet; apud Polybium autem τινὸς ἐπισημασίας
causa Attalus venit.

5 αἰτίαν τῆς ἀποδοχῆς. διὸ καὶ παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ λυμῆνασθαι τὰ σφέ-
τερα πράγματα καὶ τὴν ὅλην βασι-
6 λείαν. τῶν γὰρ πλείστων Ῥωμαίων ἀπηλλοτριωμένων τῆς τοῦ βασιλέως 5
Εὐμένους εὐνοίας καὶ πεπεισμένων αὐτὸν πλάγιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέ-
ναι, λαλοῦντα τῷ Περσεὶ καὶ τοῖς καιροῖς ἐφειδρεύοντα τοῖς κατ' αὐτῶν,
7 ἔνιοι τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν λαμβάνον- 10
τες εἰς τὰς χεῖρας τὸν Ἀτταλον παρε-
κάλουν τὴν μὲν ὑπὲρ τᾶδελφου πρεσ-
βείαν ἀποδέσθαι, περὶ δ' ἑαυτοῦ
8 ποιεῖσθαι τοὺς λόγους· βούλεσθαι γὰρ αὐτῷ τὴν σύγκλητον συγκατα- 15
σκενάζειν ἰδίαν ἀρχὴν καὶ δυναστείαν διὰ τὴν ἀλλοτριότητά τὴν πρὸς τὸν
9 ἀδελφόν. ἐφ' οἷς συνέβαινε τὸν Ἀττα-
λον ἐπὶ πολὺ μετεωρίζεσθαι καὶ συγ-
κατανεύειν ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν ὁμι- 20
λίαις τοῖς εἰς τοῦτο τὸ μέρος αὐτὸν
10 παρορμῶσιν. τέλος δὲ πρὸς ἐνίους τῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν συνέθετο καὶ
παρελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον ποιή-
σεσθαι τοὺς περὶ τούτων λόγους.
2. Τοιαύτης δ' οὔσης τῆς διαθέσεως
περὶ τὸν Ἀτταλον, ὅτενυσάμενος ὁ βα-
σιλεὺς τὸ μέλλον ἐπιπέμπει Στρατίον

14 βούλεσθαι Ursinus, βουλεύεσθαι.
20 ἐν add. Casaubonus.

10-25 erant—inposuisset.] Sententia Polybii detorta est, nam illi „quidam Romanorum non boni auctores” apud Polybium appellantur ἐνιοι τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, tum itaque—negare (§ 6) verba velata sunt, contra Polybii τὴν μὲν . . . πρεσβείαν—λόγους (12—14) nulla perspicuitate carent, nimius denique Livius dicens eorum hominum—inposuisset (§ 7); ex Polybio enim Attalum flexibilem tantum fingimus, non malum.

24 animo] cum in V post animis (sic) trium vel quattuor litterarum spatium sit, nescit Weissenborn-Heraeus, an nimis in lacuna fuerit, coll. Catulli 51, 14 nimiumque gestis.

τὸν ἱατρὸν εἰς τὴν Ῥώμην, ὃς μεγίστην
2 παρ' αὐτῷ πίστιν εἶχε, τὰ μὲν ὑποδεί-
ξας, τὰ δ' ἐντειλάμενος πᾶσαν εἰσενέγ-
κασθαι μηχανὴν πρὸς τὸ μὴ κατακο-
λουθῆσαι τὸν Ἀτταλον τοῖς βουλο- 5
μένοις λυμῆνασθαι τὴν βασιλείαν
3 αὐτῶν. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Ῥώμην καὶ λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας τὸν Ἀτταλον πολλοὺς μὲν καὶ ποικίλους
διέθετο λόγους· καὶ ἦν ὁ ἀνθρωπος 10
4 ἔχων τι νουνεχὲς καὶ πειστικόν· μόγις δὲ καθίκετο τῆς προθέσεως καὶ μετε-
κάλεσε τὸν Ἀτταλον ἀπὸ τῆς ἀλόγου
φορᾶς, θεῖς ὑπὸ τὴν ὄψιν ὅτι κατὰ
μὲν τὸ παρὸν συμβασιλεύει τᾶδελφῷ, 15
τούτῳ διαφέρων ἐκείνου τῷ μὴ διά-
δημα περιτίθεσθαι μηδὲ χρηματίζειν
βασιλεύς, τὴν δὲ λοιπὴν ἴσῃν καὶ τὴν
5 αὐτὴν ἔχων ἐξουσίαν, εἰς δὲ τὸ μέλλον
ὁμολογουμένως καταλείπεται διάδο- 20
χος τῆς ἀρχῆς, οὐ μακρὰν ταύτης
(τῆς) ἐλπίδος ὑπαρχούσης, ἅτε τοῦ
βασιλέως διὰ μὲν τὴν σωματικὴν
ἀσθενείαν αἰεὶ προσδοκῶντος τὴν ἐκ
τοῦ βίου μετάστασιν, διὰ δὲ τὴν 25
ἀπαιδίαν οὐδ' εἰ βουλευθῇ δύνα-
μένου τὴν ἀρχὴν ἄλλῳ καταλιπεῖν

speculator rerum, quae a fratre age-
rentur, monitorque fidus, si decedi fide
vidisset.

is ad occupatas iam aures sollicitatum- 9
que iam animum cum venisset, adgres-
sus tempestivis sermonibus

rem prope prolapsam restituit,

aliis alia regna crevisse rebus dicendo;
15 regnum eorum novum, nullis vetustis 10
fundatum opibus, fraterna stare con-
cordia, quod unus nomen regum et
praecipuum capitis insigne gerat, om-
nes fratres regnent. Attalum vero, qui 11
aetate proximus (sit), quis non pro rege
habeat? neque eo solum, quia tantas
praesentes eius opes cernat, sed quod
haud ambiguum sit prope diem regna-
tuum; eam infirmitatem aetatemque
25 Eumenis esse nullam stirpem liberum
habentis;

10 καὶ] γὰρ add. Buettner-Wobst, v. Fleckeis, annal. 1889, 683.

15 συμβασιλεύει Ursinus, συμβουλεύει.

22 τῆς add. Reiske 705 Schweighaeuser.

20 sit] add. Harant.

14-17 aliis—concordia . . . 18-21 omnes—habeat] Haec Polybius hic non habet; sed, quia non repugnant cum Polybii § 9 στερήσει e. q. s. et Livius illa verba non vertit, huc ab eo translata et exornata videntur, ut initium orationis Stratii inveniat et lectores Romani certiores fiant de rebus Pergamenis; cf. Nissen p. 28.

Pol. XXX, 1—3 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 19—20, 3.

6 οὐδέπω γὰρ ἀναδεδειγμένος ἐτύγ-
χανεν κατὰ φύσιν νῆος ὧν αὐτῷ ὁ
μετὰ ταῦτα διαδεξάμενος τὴν ἀρχήν.
7 τὸ δὲ συνέχον, θανμάζειν ἔφη πόσα
βλάπτει τοὺς ἐνεσιῶτας καιροῦς. με-
γάλην γὰρ δεῖν ἔχειν πᾶσι τοῖς
8 θεοῖς χάριν, εἰ συμπενέσαντες καὶ μὴ
γνώμη χρώμενοι δύναιτο τὸν ἀπὸ
Γαλατῶν φόβον ἀπώσασθαι καὶ τὸν
9 ἀπὸ τούτων ἐφεσιῶτα κίνδυνον. εἰ 10
δὲ νῦν εἰς στάσιν καὶ διαφορὰν ἦξει
πρὸς τὸν ἀδελφόν, πρόδηλον εἶναι
διότι καταστρέψει τὴν βασιλείαν καὶ
στερήσει μὲν αὐτὸν καὶ τῆς πα-
ρουσῆς ἐξουσίας καὶ τῆς εἰς τὸ μέλ-
λον ἐλπίδος, στερήσει δὲ καὶ τοὺς
ἀδελφούς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ
10 δυναστείας. ταῦτα δὴ καὶ τούτοις
ἕτερα παραπλήσια διατιθέμενος ὁ

necdum enim agnoverat eum,

qui postea regnavit.

quid adtinere vim adferre rei sua 12
sponte ad eum mox venturae?

accessisse etiam novam tempestatem
regno tumultus Gallici, cui vix con-
sensu et concordia regum resisti queat;
si vero ad externum bellum domestica 13
seditio adiciatur, sisti non posse. nec
aliud eum, quam, ne frater in regno
moriatur, sibi ipsi spem propinquam
regni erepturum. [si utraque gloriosa 14
res esset, et servasse fratri regnum et
eripuisse, servati tamen regni, quae
iuncta pietati sit, potiolem laudem <fu-
turam> fuisse. sed enimvero cum detes-

2 αὐτῷ ὁ] cum hiatu; αὐτῷ τότε ὁ
Boissevain.

6 δεῖν ἔχειν Hultsch Buettner-Wobst,
εἰδέναι Ursinus, εἶναι.

1 agnoverat] Nemo dubitat, quin hoc verbo vertatur ἀναδεδειγμένος; sed
viri docti certant, recte necne; cf. Nissen p. 274; Niese, *Geschichte d. Griechischen*
u. *Makedonischen Staaten* III p. 204.

15-20 p. 5 si utraque—praestitisset.] Cf. Nissen p. 26s. im Ganzen hat er
(sc. Livius) in dieser (sc. oratorischen) Beziehung... den Polybios bedeutend erweitert.
So... XLV, 19. Nec pro certo adfirmare possumus aliquid ab epitomatore recisum
esse; nam, ταῦτα δὴ καὶ τούτοις (ἕτερα) παραπλήσια apud Polybium passim, ubi nihil
deest (Schweigh. s. v.); et προειρημένος (Pol. c. 3, 1) Polybios „dicere amat non
solum de eis, quorum nonnihil ante fecerat mentionem sed potissimum de his, quae
proxime et modo nunc nominaverat“ (Schw. s. v.); igitur non necessario ponendum
est ab epitomatore Polybium hic contractum esse, itaque inter c. 2, 9 et c. 3, 1
quaedam deesse. Attamen fortasse Polybios incorruptus plura habuit; nam
Livius c. 19, 16 Persei exitum comparat cum impiorum fratrum eventu, fabulis
tradito, id est cum fati Eteoclis et Polynicis (v. Scala *die Studien des Polybios*
I p. 81); novimus autem Polybium interdum ex tragoediis exempla afferre (v. Scala
l. l. p. 80). Praeterea ipsum exemplum Persei ab egressione rhetorica, in qua Livius
nihil nisi verba, non argumenta affert, discrepare videtur.

Pol. XXX, 1—3 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 19—20, 3.

Στρατίος ἔπεισε τὸν Ἀτταλον μένειν
ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.

tabilis altera res et proxima parricidio
sit, quid ad deliberationem dubii super-
esse? utrum enim partem regni petitu- 15
rum esse, an totum erepturum? si par-
tem, ambo infirmos distractis viribus et
omnibus iniuriis pro<palam> obnoxios
fore; si totum, privatumne ergo mai-
orem fratrem, an exulem <esse> illa aetate,
illa corporis infirmitate, an <ad> ultimum
10 mori iussurum?] (*egregium enim, ut fa-* 16
bulis traditus impiorum fratrum even-
tus taceatur, Persei exitum videri, qui
ex fraterna caede raptum diadema in
templo Samothracum, velut praesen-
15 *tibus dis exigentibus poenas, ad pedes*
victoris hostis prostratus posuerit.) [eos 17
ipsos, qui non illi amici, sed Eumeni
infesti stimulent eum, pietatem con-
stantiamque laudaturos, si fidem ad
20 ultimum fratri praestitisset.]

3. Διόπερ εἰσελθὼν εἰς τὴν σύγκλη-
τον ὁ προειρημένος συνεχάρη μὲν
ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν καὶ περὶ τῆς καθ'
αὐτὸν εὐνοίας καὶ προθυμίας, ἣν
παρέσχετο κατὰ τὸν πρὸς Περσέα 25
πόλεμον, ἀπελογίσατο παραπλησίως
δὲ καὶ περὶ τοῦ πέμψαι πρεσβευτὰς
τοὺς παρακαθέξοντας τὴν τῶν Γαλα-

[Haec plus valere in Attali ani- 20
mo.] itaque introductus in senatum
gratulatus victoriam est; sua merita
eo bello (*fratrisque*). [si qua erant, et
6 propalam] Weissenborn-Heraeus,
pro V in fine versus.
8 esse] add. H. I. Müller.
9 ad] add. Duker.

10-16 *egregium—posuerit.*] Fortasse hic latet sententia quaedam Polybii (v.
ann. antec.)

21-22 Haec—animō.] Satis supervacanea; finis orationis a Livio excogitatus.
24 fratrisque.] Apud Polybium fortasse aliquid excidit; nam, quamquam non
solum „in duorum substantivorum concursu, illud, quod cum κατὰ in accusativo
construitur, vim habet genitivi,“ (Schw. s. v. κατὰ II, 2) cf. Dem. 2, 27; 19, 2, tamen κατὰ
αὐτὸν supervacaneum videtur, nisi cum contrario quodam coniunctum est. Fortasse abest,
quod Livius habet in „fratrisque“ et legendum est: περὶ τῆς αὐτοῦ τε καὶ ἐμμένου
εὐνοίας vel tale quid (de hiato cf. B-W. in *Fleckeis. annal.* 1889, 671 ss. *das Zusam-*
mentreffen von καὶ und vocalisch anlautenden Eigennamen ist in beschränkter
Weise gestattet); quia autem etiam παρέσχετο in παρίσχετο mutandum est, dubito.

24-2 p. 6 si qua erant—erat.] A Livio additum, fortasse ut lectores Romanos
de rebus Gallaticis mox narrandis certiores faceret; cf. Nissen p. 28.

Pol. XXX, 1—3 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 19—20, 3.

τῶν ἀπόνειαν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξ
ἀρχῆς αὐτοὺς ἀποκαταστήσοντας διὰ
θεσιν παρεκάλει διὰ πλειόνων. ἐποιή-
σατο δὲ λόγους καὶ περὶ τῆς Αἰνίων
καὶ τῆς Μαρωνειῶν πόλεως, ἀξιῶν
αὐτῷ δοθῆναι ταύτας ἐν δωρεᾷ. τὸν
δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως λόγον καὶ
τὸν περὶ τοῦ μερισμοῦ τῆς ἀρχῆς
εἰς τέλος παρεσιώπησεν. ἡ δὲ σύγ-
κλητος ὑπολαμβάνουσα πάλιν αὐτὸν
ἰδίᾳ περὶ τούτων εἰσπορεύσεσθαι,
τούς τε πρεσβευτὰς συμπέμψειν ὑπέ-
σχετο καὶ τοῖς εἰδισμένοις δώροις
ἐτίμησεν αὐτὸν μεγαλομερῶς· ἐπηγ-
γεῖλατο δὲ καὶ τὰς προειρημένας
πόλεις δώσειν. ἐπειδὴ δὲ παρατὰ
τυχῶν τῶν φιλανθρώπων ὥρμησεν
ἐκ τῆς Ρώμης οὐδὲν ποιήσας τῶν
προσδοκωμένων, διαφενθεῖσα τῶν
ἐλπίδων ἡ σύγκλητος ἄλλο μὲν οὐ-
δὲν εἶχε ποιεῖν, ἔτι δὲ κατὰ τὴν
Ἰταλίαν ὄντος αὐτοῦ τὴν μὲν Αἴνον
καὶ τὴν Μαρόνειαν ἡλευθέρωσεν,
ἀθροίσασα τὴν ἐπαγγελίαν, τοὺς δὲ
περὶ τὸν Πόπλιον Λικίνιον ἔπεμψε
πρεσβευτὰς πρὸς τοὺς Γαλάτας. οἷς
ποίας μὲν ἔδωκεν ἐντολὰς εἰπεῖν οὐ
ῥάδιον, στοχάζεσθαι δ' ἐκ τῶν μετὰ
ταῦτα συμβάντων οὐ δυσχερές. τοῦτο
δ' ἔσται δῆλον ἐκ τῶν πράξεων αὐτῶν.

16 παρκατὰ τυχῶν τῶν Reiske, παρὰ
τῶν τυχόντων.

9 ut] del, Gronovius.

6-14 ita destituta—sunt.] Nec Aenum et Maroneam Attalo primum datas
mox ademptas nec legatos promissos nec mandata Licinii ullo verbo Livius
memorat; ut senatui parcat, Polybium depravat. De Diodoro XXXI, 7 v. app. I.

Gallorum defectionem, quae nuper
ingenti motu facta erat], exposuit;
petit, ut legatos mitteret ad eos, quo-
rum auctoritate ab armis avocarentur.
his pro regni utilitate editis mandatis,
Aenum sibi et Maroneam petit. [ita
destituta eorum spe, qui fratre accu-
sato partitionem regni petiturum cre-
diderant, curia excessit. [ut] raro alias
quisquam rex aut privatus tanto fa-
vore tantoque omnium adsensu est
auditus: omnibus honoribus muneri-
busque et praesens est cultus et pro-
fisciscientem prosecuti sunt.]

B. Legatio Rhodiorum.

Polybius

XXX, 4-5, B-W. Hu.

4. Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

6 Φιλόφρονα] φιλο-
κράτην Ursinus in
marg. codicis sui e
Liv. XLV, 25, 5; v.
Ullrich 77 s.

16 ἀνάτασιν Ca-
saubonus, ἀνάστασιν.

Diodorus

a XXXI, 5, 3. Di.

b XXXI, 5, 1. Di.

c XXXI, 5, 2. Di.

Exc. Urs 19, de Boor p. 402.

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

Ἦκον δὲ καὶ παρὰ
Ῥοδίων πρέσβεις,
πρῶτον μὲν οἱ περὶ
Φιλοκράτην, μετὰ
δὲ τοὺς οἱ περὶ
Φιλόφρονα καὶ Ἀσ-
2 τυμήδην. οἱ γὰρ
Ῥόδιοι κομισάμενοι
τὴν ἀπόκρισιν, ἦν
οἱ περὶ τὸν Ἀγέ-
πολιν ἔλαβον εὐ-
θέως μετὰ τὴν πα-
ροῦντες ἐκ ταύτης
τὴν πρὸς αὐτοὺς
ὁργὴν καὶ τὴν ἀνά-
τασιν τῆς συγκλή-
τον παρατίκα τὰς
προειρημένας πρεσ-
3 βείας ἐξέπεμψαν. οἱ
δὲ περὶ τὸν Ἀστυ-
μήδην καὶ Φιλόφρο-
να, κατανοοῦντες
ἐκ τῶν ἐντεύξεων
καὶ κοινῇ καὶ κατ'
ἰδίαν τὴν ὑπόφρασιν

1 De Liv. XLV, 20, 4—25, 4, v. app. II.

Polybius

Diodorus

Polybius	Diodorus	Diodorus
XXX, 4-5, B-W. Hu.	a XXXI, 5, 3. Di.	b XXXI, 5, 1. Di.
καὶ τὴν ἀλλοτριότη- τα τῶν ἀνθρώπων τὴν πρὸς αὐτοὺς, εἰς ἀδυνμίαν ὀλοσχερῇ καὶ δυσχεροῖαν ἐνέπιπτον. ὥς δὲ καὶ τῶν στρατηγῶν τις ἀναβὰς ἐπὶ τοὺς ἐμ- βόλους παρεκάλει τοὺς ὄχλους ἐπὶ τὸν κατὰ Ῥοδίων πόλε- μον, τότε δὴ παν- τάπασιν ἔξω τοῦ φρονεῖν γενόμενοι διὰ τὸν περὶ τῆς πατρίδος κίνδυνον εἰς τοιαύτην ἦλθον διάθεσιν ὥστε καὶ φαιὰ λαβεῖν ἱμάτια καὶ κατὰ τὰς παρα- κλήσεις μηκέτι πα- ρακαλεῖν μηδ' ἀξι- οῦν τοὺς φίλους, ἀλλὰ δεῖσθαι μετὰ δακρύων μηδὲν ἀν- ήκεστον βουλευ- σασθαι περὶ αὐτῶν. 6 μετὰ δὲ τινὰς ἡμέ- ρας εἰσαγαγόντος	τὴν ἀλλοτριότη- τα τὴν πρὸς αὐτοὺς, εἰς ἀδυνμίαν ἐνέπιπτον. ὥς δὲ καὶ τῶν στρατηγῶν τις συναγαγὼν ἐκκλη- σίαν παρεκάλει τὰ πλήθη πρὸς τὸν κα- τὰ Ῥοδίων πόλεμον, τόθ' ὀλοσχερῶς δεῖ- σαντες περὶ τῆς 15 πατρίδος εἰς τοιαύτην ἦλθον κατάπληξιν ὥστε πένθιμον ἀναλα- βεῖν ἐσθῆτα, κατὰ 20 δὲ τὰς ἐντεύξεις τῶν φίλων μηκέτι παρα- καλεῖν μηδὲ ἀξιοῦν, ἀλλὰ δεῖσθαι μετὰ δακρύων μηδὲν ἀν- ήκεστον περὶ αὐ- τῶν βουλευέσθαι. εἰσαγαγόντος δὲ αὐ- τοῦ 30	μηδὲν δὲ ἀνύοντες ὧν ἐπρέσβευον, εἰς ἀδυνμίαν ἐνέπιπτον, καὶ μετὰ δακρύων ἐποιοῦντο τὰς ἐν- τεύξεις.
20 παρακλήσεις] ἐν- τεύξεις, Wesseling et Bekker e Diodoro; at contra Diodorus, ver- bo consono παρακα- λεῖν offensus, ἐντεύξεις in παρακλήσεις muta- visse videtur.	22 παρακαλεῖν Ur- sinus Polybio, παρα- λιπεῖν.	

Polybius

Diodorus

Polybius	Diodorus	Diodorus
XXX, 4-5, B-W. Hu.	a XXXI, 5, 3. Di.	b XXXI, 5, 1. Di.
αὐτοὺς Ἀντωνίου τοῦ δημάρχου, καὶ τὸν στρατηγὸν τὸν παρακαλοῦντα πρὸς τὸν πόλεμον κατα- σπάσαντος ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ἐποιεῖτο τοὺς λόγους πρῶ- τον μὲν Φιλό- φρων, μετὰ δὲ τοῦ- τον Ἀστυμήδης.	τοὺς εἰς τὴν σύγ- κλητον ἑνὸς τῶν δημάρχων [καὶ πα- ρακαλοῦντος] καὶ τὸν παρακαλοῦντα 5 πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγὸν κατα- σπάσαντος ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ἐποιεῖτο τοὺς λόγους. . . . 10 καὶ πολλὰ πρὸς δέ- ησιν εἰπόντες, 7 ὅτε δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκ- νειον ἐξηγήσαντες ἔλαβον ἀποκρίσεις τοιαύτας, δι' ὧν τοῦ μὲν ὀλο- σχεροῦς φόβου τοῦ	τοὺς εἰς τὴν σύγ- κλητον ἑνὸς τῶν δη- μάρχων Ἀντωνίου, πρῶτος μὲν ἐποιεῖτο τὸν ὑπὲρ τῆς πρεσ- βείας λόγον Φιλό- φρων, μετὰ δὲ τοῦ- τον Ἀστυμήδης. πολλὰ δὲ πρὸς δέ- ησιν καὶ παραίτησιν εἰπόντες, καὶ τὸ τε- λευταῖον κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκ- νειον ᾔσαντες, μέ- λος, μόγις ἔλαβον ἀποκρίσεις, δι' ὧν τοῦ μὲν ὀλο- σχεροῦς φόβου 15 20 3 10 Exc. Mai. 356, Bois- sevain p. 372. Οὔτοι δὲ πολλὰ πρὸς δέ- ησιν καὶ παραίτησιν εἰπόντες καὶ τὸ τε- λευταῖον κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκ- νειον ᾔσαντες μέ- λος, μόγις ἔλαβον ἀποκρίσεις, δι' ὧν τοῦ φόβου
4 δημάρχου] τοῦ add. Campe, sed Dio- dorus lectionem tuetur. 10 πρῶτον] πρῶτος Schulze e Diod., sed discrimen non semper observatur cf. Kühner- Gerth II, 1 p. 275 A. 3. Diodori autem est talia corrigere.	3 καὶ παρακαλοῦν- τος del. Ursinus. 10 Lacunam indica- vit Dindorf.	

14-16 καὶ πολλὰ—εἰπόντες] Unde aliter atque ex Polybio haec fluxerint, non facile dicendum est; attamen Polybius plura de Astymedis oratione, cuius summa paragraphis 12-14 tradita est, hic non habuit; nec verisimile videtur orationem Philophronis, quippe qui secundas partes egerit neque ullo verbo Astymedis orationi opponatur, uberius tractatam esse.

XXX, 4-5, B-W. Hu.	a XXXI, 5, 3. Di.	b XXXI, 5, 1. Di.	c XXXI, 5, 2, Di.
κατὰ τὸν πόλεμον ἐδόκουν παραλε- λύσθαι, περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος ἐγ- κλημάτων αὐ- τοῖς ἢ σύγκλη- τος πικρῶς καὶ βαρέως ὠνειδισεν.	παρεί- θησαν, περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος ἐγ- κλημάτων πικρῶς ὠνειδίσθησαν.	παρελύ- θησαν, περὶ δὲ τῶν ἐγ- κλημάτων πικρῶς ὠνειδίσθησαν.	παρεί- θησαν.
ἦν δ' ὁ νοῦς τῆς ἀποκρίσεως τοιοῦτος, ὅτι εἰ μὴ δι' ὀλίγους ἀνθρώπους τοὺς αὐτῶν φίλους, καὶ μάλιστα δι' αὐτούς, ἤδεισαν καλῶς καὶ δικαίως ὡς δέον ἦν αὐτοῖς χρῆσασθαι. ὁ δ' Ἀστυμήδης αὐτῷ μὲν ἐδόκει καλῶς εἰρηκέναι περὶ τῆς πατρίδος, οὐ μὴν τοῖς γε παρεπιδημοῦσιν οὐδὲ τοῖς οἴκοι μένουσιν τῶν Ἑλλήνων οὐδαμῶς ἤρεσκεν. ἐξέβαλε γὰρ ἔγγραπτον μετὰ ταῦτα ποιήσας τὴν σύνταξιν τῆς δικαιολογίας, ἣ τοῖς πλείστοις τῶν ἀναλαμβανόντων εἰς τὰς χεῖρας ἄτοπος ἐφαίνετο καὶ τελέως ἀπίθανος. συνεστήσατο γὰρ τὴν δικαιολογίαν οὐ μόνον ἐκ τῶν τῆς πατρίδος δικαίων, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐκ τῆς τῶν ἄλλων κατηγορίας. τὰ μὲν γὰρ εὐεργετήματα καὶ συνεργήματα παραβάλλον καὶ συγκρίνων τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐπειρᾶτο ψευδοποιεῖν καὶ ταπεινοῦν, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἠϋΐκανε, πολλαπλασιάζων καθ' ὅσον οἶός τ' ἦν τὰ δ' ἁμαρτήματα κατὰ τοῦναντίον τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐξωνειδίξε πικρῶς καὶ δυσμενικῶς, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπειρᾶτο περιστέλλειν, ἵνα κατὰ τὴν παράθεσιν τὰ μὲν οἰκεῖα μικρὰ καὶ συγγνώμης ἄξια φανῇ, τὰ δὲ τῶν πέλας ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελέως, ἐφ' οἷς ἔφη συγγνώμης τετευχέναι τοὺς ἡμαρτηκότας ἅπαντας. τὸ δὲ γένος τοῦτο τῆς δικαιολογίας οὐδαμῶς ἂν πρέπειν ἀνδρὶ πολιτικῷ δόξειεν, ἐπείτοι καὶ τὸν κοινοπραγησάντων περὶ τινων ἀπορρητῶν οὐ τοὺς διὰ φόβον ἢ πόρον μνηντάς γενομένους τῶν συνειδόντων ἐπαινοῦμεν, ἀλλὰ τοὺς πᾶσαν ἐπιδεξαμένους βάσανον καὶ τιμωρίαν (ιστορίσκειν) καὶ μηδενὶ τῶν συνειδόντων παραίτιους γενομένους τῆς αὐτῆς συμφορᾶς, τούτους ἀποδεχόμεθα καὶ τούτους ἄνδρας ἀγαθοὺς νομίζομεν. ὁ δὲ διὰ τὸν ἄδηλον φόβον πάντα τὰ τῶν ἄλλων ἁμαρτήματα τιθεῖς ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῖς κρατοῦσιν καὶ καινοποιήσας, ὑπὲρ ὧν ὁ χρόνος εἰς λήθην ἀγνόηει τοὺς ὑπερέχοντας, πῶς οὐκ ἔμελλε δυσαρεστήσειν τοῖς ιστορήσασιν;			

12 οἱχοι Campe, ἐκεῖ codd.; sed cum μένουσιν intellegendum non est.

17 εὐεργετήματα Schweighaeuser, ἐνεργήματα.

19 πολλαπλασιάζων Casaubonus, παραπλησιάζων.

26 $\pi\acute{o}\rho\omicron\nu$ scriptum sit an $\pi\acute{o}\nu\omicron\nu$, non liquet sec. Boissevain, $\pi\acute{o}\rho\omicron\nu$ Maius Heyse, $\pi\acute{o}\nu\omicron\nu$ codd. exc. leg.

Pol. XXX, 4—5 B-W.; Hu. Diod. XXXI, 5, 2 Di. Liv. XLV, 25, 5—13.

5. Τὴν δὲ προειρημένην ἀποκρίσιν [Philocrates et Astymedes principes legationis erant.] partim cum Philo- crate renuntiare Rhodum legationem placuit, partim cum Astymede Romae subsistere, (qui), quae agerentur, sci- rent certioresque suos facerent. [in 6
2 λεγομένων κατὰ τῆς πατρίδος. προσ-
πεσούσης δὲ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης
εἰς τὴν Ῥόδον, δόξαντες | Exc. Mai. "Οτι τῶν ἐτηρ-
ἀπολελυσθαι τοῦ μεγίστου 357, Boi- 10 τημένων φό-
του φόβου τοῦ κατὰ τὸν 372. p. 10 tiata, quae per se tristia
βόν
ἐδόκουν ἀπολε-
λυσθαι, τὰ δ' ἄλλα καί-
περ ὄντα δυσχερῇ ῥα-
— Exc. Mai. δίως ἔφερον. | περ ὄντα δυσχερῇ ῥα-
3 129, Boisse- 15 δίως ἔφερον. ὥς ἐπί-
vain p. 197, 15
-συμπητῶ-
των. προσδοκω-
μένων κακῶν λήθην ποι-
εῖ τῶν ἐλαττόνων συμ-
4 πτωμάτων. διὸ καὶ πα- 20 πτωμάτων.
ραχροῆμα ψηφισάμενοι τῇ Ῥώμῃ
στέφανον ἀπὸ δισφυρίων χρυσῶν
καὶ καταστήσαντες πρεσβευτὴν αἶμα.
itaque extemplo 7
coronam viginti milium aureorum de-
creverunt ;

2 Φιλοκράτην] Φιλόφρονα Leutsch; sed Livius lectionem tuetur.

4 τὴν Φιλόφρονι καὶ add. v. Gelder
Buettner-Wobst; sed Livius ex duabus
legationibus apud Polybium non fecisset
unam, si Polybius duorum principum al-
terius legationis nomina tradidisset.

22 δις μῦριων Schweighaeuser Nissen,
quia textus Livii accuratior quam Excerptorum est, μῦριων.

1.2 Philocrates—erant.] Nomina legatorum a Polybio iam initio capitis 4 tradita hic demum Livius memorat (Nissen p. 275) ex duabus legationibus faciens unam.

6-9 in praesentia—praefectos.] Senatus consultum Livius ex Annalista sumpsit (Nissen l.l.) commotus obscuritate responsi principum Romanorum apud Polybium, qui hoc senatus consultum demum *post* Theaetetum profectum (c. 5, 12) habet; vide subiecti mutationem capitis 25, 5—6.

καὶ ναύαρχον Θεαίδητον ἐξέπεμπον
θερείας ἀρχομένης ἄγοντα τὸν στέφα-
νον καὶ μετὰ τούτου τοὺς περὶ Ῥο-
δοφῶντα, πειρασμένους κατὰ πάν-
τα τρόπον συμμαχίαν συνθέσθαι 5
πρὸς Ῥωμαίους. τοῦτο δ' ἐποίησαν
βουλόμενοι (δίχα) ψηφίσματος καὶ
προσβείας ἀποτυχεῖν, ἐὰν ἄλλως
δόξῃ Ῥωμαίοις, δι' αὐτῆς δὲ τῆς
τοῦ ναυάρχου προαιρέσεως τὴν κα- 10
τάπειραν ποιήσασθαι· τὴν γὰρ ἐξου-
σίαν εἶχε ταύτην ὁ ναύαρχος ἐκ τῶν
νόμων. οὕτως γὰρ ἦν πραγματικὸν
τὸ πολίτευμα τῶν Ῥοδίων ὡς σχεδὸν
ἔτη τετταράκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν 15
κεκοινωνηκώς ὁ δῆμος Ῥωμαίους
τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ καλλίστων
ἔργων οὐκ ἐπεποίητο πρὸς αὐτοὺς
1 συμμαχίαν. τίνος δὲ χάριν οὕτως
ἐχείριζον οἱ Ῥόδιοι τὰ καθ' αὐτοὺς 20
οὐκ ἄξιον παραλιπεῖν. βουλόμενοι
γὰρ μηδένα τῶν ἐν ταῖς ὑπεροχαῖς
καὶ δυναστείαις ἀπελπίζειν τὴν ἐξ
αὐτῶν ἐπικουρίαν καὶ συμμαχίαν,
οὐκ ἐβούλοντο συνδυάζειν οὐδὲ προ- 25
καταλαμβάνειν σφᾶς αὐτοὺς ὄρκους
καὶ συνθήκας, ἀλλ' ἀκέραιοι δια-
μέροντες κερδαίνειν τὰς ἐξ ἐκάστων
9 ἐλπίδας. τότε δὲ μεγάλην ἐποιοῦντο

1 Θεαίδητον Ullrich coll. XXIX, 11, 2,
Θεαίτητον codd. formam Graecam magis
usitatam suspectantes. Livius autem d
legisse videtur; et invenitur collegium
Rhodium Ἀπολλωνιαστὰι Θεαιδῆται Ἀστυ-
μήδευι (v. Gelder Geschichte der alten
Rhodiër p. 365.)

7 δίχα Reiske, διὰ τοῦ.

28 κερδαίνειν Ursinus collato Livio,
κερτεύειν.

Theaedetum, praefectum
classis, in eam legationem miserunt.

societatem ab Romanis
ita volebant peti, ut nullum de ea re
scitum populi fieret aut litteris man-
daretur, quod, nisi impetrarent, maior
a repulsa ignominia esset. praefecti 8
classis id unius erat ius, ut agere de
ea re sine rogatione ulla perlata posset.

nam ita 9

per tot annos in amicitia fuerant,

ut sociali foedere se cum
Romanis non inligarent,

ob nullam
aliam causam, quam ne spem regibus
absciderent auxilii sui, si quid opus
esset,

neu sibi ipsis fructus
ex benignitate et fortuna eorum per-
cipiendi. tunc utique petenda societas 10

1 Theaedetum] Theodotum V,
vide iuxta.

φιλοτιμίαν, βουλόμενοι ταύτης τῆς
τιμῆς τυχεῖν παρὰ Ῥωμαίων, οὐ
κατεπειγόμενοι συμμαχίας οὐδ' ἀγω-
νῶντες ἀπλῶς οὐδένα κατὰ τὸ πα-
ρὸν πλὴν αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων, 5
ἀλλὰ βουλόμενοι κατὰ τὴν ὑπέρθε-
σιν τῆς ἐπιβολῆς ἀφαιρεῖσθαι τὰς
ὑπονοίας τῶν δυσχερῆς τι διανοουμέ-
11 νων περὶ τῆς πόλεως. ἄρτι δὲ τῶν
περὶ τὸν Θεαίδητον καταπεπλευκό-
των, ἀπέστησαν Καύνιοι, κατελά-
βοντο δὲ καὶ Μυλασσεῖς τὰς ἐν
12 Εὐρώμῳ πόλεις. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν
καιρὸν ἡ σύγκλητος ἐξέβαλε δόγμα
διότι δεῖ Κᾶρας καὶ Λυκίους ἐλευ- 15
θέρους εἶναι πάντας, ὅσους προσέ-
νειμε Ῥοδίοις μετὰ τὸν Ἀντιοχικὸν
13 πόλεμον. τὰ μὲν οὖν κατὰ τοὺς
Καννίους καὶ τοὺς Εὐρώμεις τα-
14 χέως οἱ Ῥόδιοι διωρθώσαντο· τοὺς 20
μὲν γὰρ Καννίους Λύκωνα πέμ-
ψαντες μετὰ στρατιωτῶν ἠνάγκα-
σαν πάλιν ὑφ' αὐτοὺς τάττεσθαι,
καίπερ Κιβυρατῶν αὐτοῖς παραβοη-
15 θησάντων, ἐπὶ δὲ τὰς ἐν Εὐρώμῳ 25

videbatur,

non
quae tutiores eos ab aliis faceret —
nec enim timebant quemquam praeter
5 Romanos —,

sed quae
ipsis Romanis minus suspectos.

sub idem 11
fere tempus et Caunii descivere ab
iis, et Mylassenses Euromensium op-
pida occuparunt. (non ita fracti animi 12
civitatis erant, ut non sentirent, si
Lycia et Caria ademptae ab Romanis
forent, cetera aut se ipsa per defec-
15 tionem liberarent aut a finitimis oc-
cuparentur, includi se insulae parvae
et sterilis agri litoribus, quae nequa-
quam alere tantae urbis populum
posset.)

missa igitur iuventute propere 13
et Caunios, quamquam Cibyratarum
asciverant auxilia, coegerunt imperio
parere;

et Mylassensis Alaban-

7 ἐπιβολῆς Casaubonus, ἐπιβουλῆς.
8 ὑπονοίας Ursinus collato Livio,
ἐπινοίας.

10 Θεαίδητον] vide p. 12, 1.

12 Μυλασσεῖς Ursinus, Μυλαστῆς. vide
iuxta.

21 γὰρ add. Schweighauser.

Λύκωνα πέμψαντες Hultsch, Λύκων
ἀπέμψαντες.

12-20 non ita—posset.] Fortasse ex Polybio, quia a peritior auctore, quam
Livius est, narrata videntur, Nissenus quidem (p. 276) haec a Livio excogitata putat,
ut contextum restitueret pro senatus consulto iam supra ex annalium scriptore laudato
(cf. p. 11) hoc inserens, sed satis fuisset senatus consultum hic omittere.

De Polybio XXX, 6—9 B-W.; Hu. vide app. III.

11 Mylassenses 25 Mylassensis]
ita V. Duplicis s in hac urbe (ut variant
Halicarnasus et -nassus) testimonia ex titulis
et libris collegit Hertz ad Gell. 1, 13, 11,
quibus addit Weissenborn-Heraeus Inscr.
Gr. ad res Rom. pert. III, 384 Μυλασσεων,
papyr. Wirceburg. Hermae vol. XLI p.
107 Μύλασσεια, Herodoti 5, 21 Μύλασσεις,
Ptolemaei 5, 2, 20 Μύλασσα al. Monetæ
urbis sane simplicem s. praebent.

πόλεις στρατεύσαντες ἐνίκησαν μάχη
Μυλασσεῖς καὶ Ἀλαβανδεῖς, ἀμφοτέρων
παραγενομένων μετὰ στρατιᾶς
16 ἐπ' Ὀρθωσίαν. τοῦ δὲ περὶ τῶν
Λυκίων καὶ Καρῶν δόγματος αὐτοῖς 5
προσπεσόντος, πάλιν ἀπεσοβήθησαν
ταῖς διανοίαις, δέξαντες μὴ ποτε
μάταιος μὲν αὐτοῖς ἢ τοῦ στεφάνου
δόσις γέρονε, μάταιοι δ' αἱ περὶ
τῆς συμμαχίας ἐλπίδες. 10

2 Μυλασσεῖς] vide ad. Liv. p. 13, 11.

II. RES GRAECIAE.

A. Res Illyrici.

Liv. XLV, 26.

Dum haec ibi, alia in Macedonia, alia Romae geruntur, interim (in) Illyrico
L. Anicius rege Gentio, sicut ante dictum est, in potestatem redacto Scodrae,
2 quae regia fuerat, praesidio inposito Gabinium praefecit, Rhizoni et Olcinio,
3 urbibus opportunis, C. Licinium. praepositis his Illyrico, reliquo exercitu in
Epirum est profectus. ubi prima Phanote ei dedita est omni multitudine cum 15
4 infulis obviam effusa. hinc praesidio inposito in Molossidem transgressus,
cuius omnibus oppidis praeter Passaronem et Tecmonem et Phylacen et
5 Horreum receptis primum ad Passaronem ducit. Antinous et Theodotus prin-

11 Romae geruntur] ed. Bas. 1531, romaeinasiagerunt.
in] add. eadem.

15 Phanote ei] Weissenborn-Heraeus collato genetivo Phanotes XLIII, 23,
1, phanotaei.

11 C. 26—C. 34, 9 Dum haec ibi—in Italiam traiecit] Haec omnia
Polybio deberi universo ex eo apparet, quod de rebus Graeciae agunt (cf. Nissen
p. 53 s.s.) et accuratam monstrant cognitionem geographicam, id, quod Polybio
proprium esse monet Nissen p. 73.

18-p. 15, 2 Antinous—Romanis.] Quamvis Polybius de ea re iam c. 7, 2 egerit,
tamen, quia ibi exempli solum gratia attacta est, optime suo tempore ab eo trac-
tatam esse potest, sicut de Achaeis quoque principibus Perseo faventibus ibi exempli
tantum gratia agit, de eisdem postea (c. 10, 8) fusius tractaturus.

Liv. XLV, 26.

cipes eius civitatis erant, insignes et favore Persei et odio adversus Romanos,
6 iidem universae genti auctores desciscendi ab Romanis. hi conscientia privatae
noxae, quia ipsis nulla spes veniae erat, ut communi ruina patriae opprime-
rentur, clausurunt portas, multitudinem, ut mortem servituti praeponerent,
7 hortantes. nemo adversus praepotentis viros hiscere audebat; tandem Theo- 5
dorus quidam, nobilis et ipse adulescens, cum maior a Romanis metus timorem
a principibus suis vicisset, [„quae vos rabies” inquit „agitat, qui duorum
8 hominum noxae civitatem accessionem facitis? equidem pro patria qui letum
opetissent, saepe fando audiui: <qui> patriam pro se perire aecum censerent,
hi primi inventi sunt. quin aperimus portas et imperium accipimus, quod 10
9 orbis terrarum accepit?”] haec dicentem cum multitudo sequeretur, Antinous
et Theodotus in primam stationem hostium inruperunt atque ibi offerentes
10 se ipsi vulneribus interfecti; urbs dedita est Romanis. simili pertinacia
Cephalonis principis clausum Tecmonem ipso interfecto per deditionem recepit.
11 nec Phylace nec Horreum oppugnationem tulerunt. pacata Epiro divisisque 15
in hiberna copiis per opportunas urbes, regressus ipse in Illyricum Scodrae,
quo quinque legati ab Roma venerant, evocatis ex tota provincia principibus
12 conventum habuit. ibi pro tribunali pronuntiavit de sententia consilii senatum
populumque Romanum Illyrios esse liberos iubere: praesidia ex omnibus
13 oppidis, arcibus, castellis sese deducturum. non solum liberos, sed etiam in- 20
munes fore Issenses et Taulantios, Dassaretiorum Pirustas, Rhizonitas, Olci-
14 niatas, quod incolumi Gentio ad Romanos defecissent. Daorsis quoque im-
munitatem dare, quod relicto Caravantio cum armis ad Romanos transissent.
Scodrensibus et Dassarensibus et Selepitanis ceterisque Illyriis vectigal dimi-
15 dium eius, quod regi pependissent, <impositum> inde in tres partes Illyricum 25
divisit. unam eam fecit, quae supra Dictam est, alteram Labeatas omnis,
tertiam Agravonitas et Rhizonitas et Olciniatas accolasque eorum. hac
formula dicta [in] Illyrico ipse inde Epiri Passaronem in hiberna redit.

8 civitatem] Gronovius, civitates.

9 qui] add. ed. Bas. 1531.

21-22 fore—Olciniatas] ed. Bas. 1531 satis dubia, foressenesetaudantiosdas
serentiorumtirustarasinitassol ciniatas.

22 Daorsis] sic, cum Weissenborn-Heraeo vel Daorsiis scribendum videtur, cf.
Pauly-Wissowa Reallexicon s. v. Daversi, doarseis.

25 impositum] add. Weissenborn-Heraeus.

26 supra Dictam est] Weissenborn-Heraeus, supradictamest.

28 in] del. Madvig.

7-11 quae rabies—accepit?] Oratio a Livio arte rhetorica fabricata videtur.

Pol. XXX, 10 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 27.

Dum haec in Illyrico geruntur, Paulus ante adventum decem legatorum Q. Maximum filium iam ab Roma regressum ad Aeginium et Agassas diripiendas mittit, Agassas, quod, cum Marcio consuli tradidissent urbem petita ultro societate Romana, defecerant rursus ad Persea; Aeginiensium novum crimen erat: famae de victoria Romanorum fidem non habentes in quosdam militum urbem ingressos hostiliter saevierant. ad Aeniorum quoque urbem diripiendam L. Postumium misit, quod pertinacius quam finitumae civitates in armis fuerant. autummi fere tempus erat; cuius temporis initio ad circumeundam Graeciam visendaque <quae> nobilitata fama maiora auribus accepta sunt, quam oculis noscuntur, uti statuit. praeposito castris C. Sulpicio Galo profectus cum haud magno comitatu, tegentibus latera Scipione filio et Athenaeo, Eumenis regis fratre, per Thessaliam Delphos petit, inclutum oraculum. ubi sacrificio Apollini facto

Ex. Mai. 130, Boissvain p. 197. Ἐξ ὧν μάλιστα κατῖδου τις ἂν ᾔμα τὴν δεξιότητα καὶ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς τύχης, ὅταν ᾖ μάλιστα ἂν τις αὐτοῦ χάριν οἴηται διαπονεῖν, ταῦτα παρὰ πόδας εὐρίσκηται τοῖς ἐχθροῖς κα-
 2 τασκευάζων κίονας γὰρ κατεσκεύαζε Περσεύς, καὶ ταύτας καταλαβὼν ἀτελεῖς Λεύκιος Αἰμίλιος ἐτελείωσε καὶ τὰς αὐτοῦ εἰκόνας ἐπέστησεν.

20 ᾧ add. Geel.
 24 καταλαβὼν Lucht ex καταλῆπών probabiliter, fieri tamen potest, ut orationis inconcinnitas eclogario debeat (Boissevain).
 25 αὐτοῦ Lucht, ἰδίας Buettner-Wobst auctore Hulstsch, αὐτοῦ.

9-26 De Plut. Aem. Paul. c. 28. vide app. IV.

Pol. XXX, 10 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 27-28.

Lebadiae quoque templum Iovis Trophonii adit: ibi cum vidisset os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum deos descendunt, sacrificio Iovi Her-
 5 cynnaeque facto, quorum ibi templum est, Chalcidem ad spectaculum Euripi Euboeaeque, tantae insulae, ponte continenti iunctae descendit. a Chalcide Aulidem traicit, trium milium spatio
 10 distantem, portum inclutum statione quondam mille navium Agamemnoniae classis, Dianaque templum, ubi navibus cursum ad Troiam filia victima aris admota rex ille regum <petiit. inde
 15 Oropum> Atticae ventum est, ubi pro deo vates anticus colitur templumque vetustum est fontibus rvisque circa amoenum; Athenas inde, plenas quidem et ipsas vetustae famae, multa
 20 tamen visenda habentis, arcem, portus, muros Piraeum urbi iungentis, navalia, <monumenta> magnorum imperatorum, simulacra deorum hominumque, omni genere et materiae et artium insignia.
 25 Sacrificio Minervae, praesidi arcis, in urbe facto profectus Corinthum altero die pervenit. urbs erat tunc praeclara ante excidium; arx quoque et Isthmus
 30 praebuere spectaculum: arx intra moenia in immanem altitudinem edita,

3 Suid. v. Ὁ δὲ θανμάσας τὴν τῆς εὐκαιρίας πόλεως θέσιν καὶ τὴν τῆς ἀκροπόλεως εὐκαιρίαν πρὸς τε τοὺς

28-2 p. 18 Ὁ δὲ—τόπος.] Polybii fragmentum agnovit Ursinus, huc rettulit Schweighaeuser.

14-15 <petiit. inde Oropum> add. ed. Bas. 1531.

19 vetustae] Koehler, cf. IX, 43, 5; XXXVII, 1, 7; XXXV, 12, 11, vetustate.
 22 <monumenta> add. Crévier.

27-28 urbs—excidium] Ex auctore, qui Corinthum a Caesare restitutam nesciat, haec verba manasse patet, ut monet Nissen p. 276.

Pol. XXX, 10 B-W.; Hu.

ἐντὸς Ἰσθμοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀπολαμβανομένους τόπους. —

⁴ Suid. v. Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ βάρους. Σικυῶνος τὴν ὀχυρότητα καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. —

⁵ Suid. v. Πάλαι μετέωρος ὢν πρὸς τὴν μετέωρον τὴν τῆς Ὀλυμπίας θέαν ὤρμησε. —

⁶ Suid. v. Πολύβιος Λεύκιος Αἰμίλειος παρῆν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τὸ ἄγαλμα θεασάμενος ἐξεπλάγη καὶ τοιοῦτον εἶπεν οὐ μόνος αὐτῷ δοκεῖ Φειδίας τὸν παρ' Ὀμήρῳ Δία μεμνησθαι, διότι μεγάλην ἔχων προσδοκίαν τῆς Ὀλυμπίας μεῖζω τῆς προσδοκίας εὐρηκῶς εἶη τὴν ἀλήθειαν. — quisque Persei bello privatim aut publice sensisset, inquireret, ne cuius metu

3-6 Ἐπισημηνάμενος—Ἐπίδαυρον.] vide adn. antec.

15-17 Πάλαι—ὤρμησε.] Polybii fragmentum agnovit et ad L. Aemilium Paullum rettulit Valesius.

21 τοιοῦτον] i. q. illud memorabile, τοιοῦτον Dindorf Buettner-Wobst.

6-9 quod—erat] Haec Lachmannus p. 60 a Livio ipso addita putat; sed scriptorem Latinum ea loca tam probe nosse Nisseno recto iudicio uso parum probabile visum. 20-22 Olympiam—est] De Plutarchi Aem. Paul. c. 28 vide app. V.

Liv. XLV, 28.

scatens fontibus; Isthmus duo maria <ab> occasu et ortu solis finitima artis faucibus dirimens. Sicyonem inde et Argos, nobiles urbes, adit; inde haud parem opibus Epidaurum sed inclutam Aesculapi nobili templo, quod quinque milibus passuum ab urbe distans nunc vestigiis revolsorum donorum, tum donis dives erat, quae remediorum salutarium aegri mercedem sacraverant deo. inde Lacedaemonem adit, non operum magnificentia, sed disciplina institutisque memorabilem <incolentium>; unde per Megalopolim

Olympiam escendit. ubi et alia quidem spectanda ei visa: Iovem velut praesentem intuens motus animo est. itaque haud secus, quam si in Capitolio immolaturus esset, sacrificium amplius solito apparari iussit. ita peragratia Graecia, ut nihil eorum, quae

2 <ab> add. ed. Bas. 1531. 13-14 incolentium] M. Mueller, ac silentiam, quae delent ed. Bas. 1531 Vahlen, ut dittographum antecedentis magnificentia.

Liv. XLV, 28.

sollicitaret animos sociorum, Demetriadem cum <comitatu> revertit. in itinere sordidata turba Aetolorum occurrit; mirantique et percunctanti, quid esset, defertur quingentos quinquaginta principes ab Lycisco et Tisippo, circum-sesso senatu per milites Romanos, missos <ab> A. Baebio, <praefecto> praesidii, interfectos, alios in exilium actos esse, bonaque eorum, qui interfecti essent, et exulum possideri. iussis, qui arguebantur, Amphipoli adesse ipse convento Cn. Octavio Demetriade, postquam fama accidit traiecisse iam mare decem legatos, omnibus aliis omissis Apolloniam ad eos pergit. quo cum Perseus obviam Amphipoli omni solutus custodia processisset — id diei iter est —, ipsum quidem benigne <ad>locutus est; ceterum postquam in castra ad Amphipolim venit, graviter increpuit traditur C. Sulpicium, primum quod Persea tam procul a se vagari per provinciam passus esset, deinde quod adeo indulgisset militibus, ut nudare tegulis muros urbis ad tegenda hibernacula sua pateretur; referrique tegulas et refici detecta, sicut fuerant, iussit. et Persea quidem cum maiore filio Philippo traditos A. Postumio in custodiam misit; filiam cum minore filio a Samothrace accitos Amphipolim omni liberali cultu habuit.

1 <comitatu> add. Weissenborn-Heraeus.

4 <ab> add. Kreyssig. — <praefecto> add. Kreyssig.

10 <ad>locutus] Weissenborn-Heraeus, locutus.

13 militibus] ed. Bas. 1531, milites sibi.

1-6 in itinere—Amphipoli adesse] Nissen p. 277 Polybii c. 11 cum nostro loco confert. Rectius, si quid video, cum Livii c. 31 coniungendum erit, ubi vide.

C. Conventus Amphipoli.

Diod. XXXI, 8, 6-9 Di.

Liv. XLV, 29.

⁶ Syncellus Chronogr. p. 367 s. ἐξέπεμψάν τε δέκα μὲν προεβεντάς ἐκ τοῦ συνεδρίου εἰς Μακεδονίαν, πέντε δὲ εἰς Ἰλλυριοὺς, οἳ καὶ πρὸς Αἰμίλιον Μάρκον ἐλθόντες συνείδον τὰ τεῖχη Δημητριάδος πόλεως Μακεδόνων πρῶτης καθελεῖν, Ἀμφιλόχους δὲ

1 De Diod. XXXI, 8, 1-5 vide app. VI, de Plutarchi Aem. Paul. c. 28 app. VII, de Justino XXXIII, 2, 7 app. VIII.

Pol. XXX, 10 B-W.; Hu.

ἐντὸς Ἰσθμοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀπολαμβάνομένους τόπους. —

⁴ Suid. v. Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ βάρους. Σικυνῶνος τὴν ὀχυρότητα καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως ἦλθεν εἰς Ἐπίδανρον. —

⁵ Suid. v. Πάλαι μετέωρος ὢν πρὸς μετέωρος. τὴν τῆς Ὀλυμπίας θέαν ὤρμησε. —

⁶ Suid. v. Πολύβιος Λεύκιος Αἰμίλειος παρῆν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τὸ ἄγαλμα θεασάμενος ἐξεπλάγη καὶ τοιοῦτον εἶπεν οὐ μόνος ἀλλ' ὅλοι Φειδίας τὸν παρ' Ὀμήρῳ Δία μεμυῆσθαι, διότι μεγάλην ἔχων προσδοκίαν τῆς Ὀλυμπίας μείζω τῆς προσδοκίας εὐρηκῶς εἶη τὴν ἀλήθειαν. — quisque Persei bello privatim aut publice sensisset, inquireret, ne cuius metu

³⁻⁶ Ἐπισημηνάμενος—Ἐπίδανρον.] vide adn. antec.

¹⁵⁻¹⁷ Πάλαι—ὤρμησε.] Polybii fragmentum agnovit et ad L. Aemilium Paullum rettulit Valesius.

²¹ τοιοῦτον] i. q. illud memorabile, τοιοῦτον Dindorf Buettner-Wobst.

⁶⁻⁹ quod—erat] Haec Lachmannus p. 60 a Livio ipso addita putat; sed scriptorem Latinum ea loca tam probe nosse Nissen recto iudicio uso parum probabile visum. ²⁰⁻²² Olympiam—est] De Plutarchi Aem. Paul. c. 28 vide app. V.

Liv. XLV, 28.

scatens fontibus; Isthmus duo maria <ab> occasu et ortu solis finitima artis faucibus dirimens. Sicyonem inde et Argos, nobiles urbes, adit; inde haud parem opibus Epidaurum sed inclutam Aesculapi nobili templo, quod quinque milibus passuum ab urbe distans nunc vestigiis revolsorum donorum, tum donis dives erat, quae remediorum salutarium aegri mercedem sacraverant deo. inde Lacedaemonem adit, non operum magnificentia, sed disciplina institutisque memorabilem <incolentium>; unde per Megalopolim

Olympiam escendit. ubi et alia

quidem spectanda ei visa: Iovem velut praesentem intuens motus animo est. itaque haud secus, quam si in Capitolio immolaturus esset, sacrificium amplius solito apparari iussit. ita pergrata Graecia, ut nihil eorum, quae

² <ab> add. ed. Bas. 1531.

¹³⁻¹⁴ incolentium] M. Mueller, ac silentiam, quae delent ed. Bas. 1531 Vahlen, ut dittographum antecedentis magnificentia.

Liv. XLV, 28.

solicitare animos sociorum, Demetriadem cum <comitatu> revertit. in itinere sordidata turba Aetolorum occurrit; mirantique et percunctanti, quid esset, defertur quingentos quinquaginta principes ab Lycisco et Tisippo, circum-sesso senatu per milites Romanos, missos <ab> A. Baebio, <praefecto> praesidii, interfectos, alios in exilium actos esse, bonaque eorum, qui interfecti essent, et exulum possideri. iussis, qui arguebantur, Amphipoli adesse ipse convento Cn. Octavio Demetriade, postquam fama accidit traiecisse iam mare decem legatos, omnibus aliis omissis Apolloniam ad eos pergit. quo cum Perseus obviam Amphipoli omni solutus custodia processisset — id diei iter est — ipsum quidem benigne <ad>locutus est; ceterum postquam in castra ad Amphipolim venit, graviter increpuisse traditur C. Sulpicium, primum quod Persea tam procul a se vagari per provinciam passus esset, deinde quod adeo indulsisset militibus, ut nudare tegulis muros urbis ad tegenda hibernacula sua pateretur; referrique tegulas et refici detecta, sicut fuerant, iussit. et Persea quidem cum maiore filio Philippo traditos A. Postumio in custodiam misit; filiam cum minore filio a Samothrace accitos Amphipolim omni liberali cultu habuit.

¹ <comitatu> add. Weissenborn-Heraeus.

⁴ <ab> add. Kreyssig. — <praefecto> add. Kreyssig.

¹⁰ <ad>locutus] Weissenborn-Heraeus, locutus.

¹³ militibus] ed. Bas. 1531, milites sibi.

¹⁻⁶ in itinere—Amphipoli adesse] Nissen p. 277 Polybii c. 11 cum nostro loco confert. Rectius, si quid video, cum Livii c. 31 coniungendum erit, ubi vide.

C. Conventus Amphipoli.

Diod. XXXI, 8, 6—9 Di.

Liv. XLV, 29.

⁶ Syncellus Chronogr. p. 367 s. ἐξέπεμψάν τε δέκα μὲν πρεσβευτὰς ἐκ τοῦ συνεδρίου εἰς Μακεδονίαν, πέντε δὲ εἰς Ἰλλυριούς, οἳ καὶ πρὸς Αἰμίλιον Μάρκον ἐλθόντες συνεῖδον τὰ τεῖχη Δημητριάδος πόλεως Μακεδόνων πρώτης καθελεῖν, Ἀμφιλόχους δὲ

¹ De Diod. XXXI, 8, 1—5 vide app. VI, de Plutarchi Aem. Paul. c. 28 app. VII, de Justino XXXIII, 2, 7 app. VIII.

Diod. XXXI, 8, 6—9 Di.

Liv. XLV, 29.

τῶν Αἰτωλῶν ἀποξεῦσαι, καὶ τοὺς
ἐπιφανεῖς ἄνδρας τῶν Μακεδόνων
εἰς ἓν συναγαγεῖν.

Ipsē, ubi dies venit, quo adesse Am-
5 phipoli denos principes civitatum ius-
serat litterasque omnis, quae ubique
depositae essent, et pecuniam regiam
conferri, cum decem legatis circumfusa
omni multitudine Macedonum in tri-
10 bunalī consedit. adusuetis regio imperio
tamen novi in^{perii} formam terribilem
praebuit tribunal, summoto aditus,
praeco, accensus, insueta omnia oculis
auribusque, quae vel socios, nedum
15 hostis victos terrere possent. silentio
per praeconem facto Paulus Latīnē,
quae senatui, quae sibi ex consilii
sententia visa essent, pronuntiavit. ea
Cn. Octavius praetor — nam et ipse
20 aderat — interpretata sermone Graeco
referebat: omnium primum liberos
esse iubere Macedonas, habentis urbes
easdem agrosque, utentes legibus suis,
annuos creantis magistratus; tributum
25 dimidium eius, quod pendissent regi-
bus, pendere populo Romano.

ἔνθα ἐλευθέρους
καὶ ἀφρουρήτους αὐτοὺς ἀφῆκαν.

7 κατέλυσαν δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν με-
τάλλων ἀργύρου καὶ χρυσοῦ προσ-
όδους, διὰ τε τὸ τῶν ἐνοικούντων
ἀνεπηρέαστον καὶ ὅπως μὴ τινες 30

11 in^{perii} corr. Harant.

24-26 tributum—Romano.] Paulo ante a Syncello (Diod. c. 8, 4 cf. Liv. c. 18, 7) in senatus consulto memorando iam traditum et hanc ob causam hic ab eo omis-
27-29 κατέλυσαν—προσόδους.] A Livio omisum, quoniam necessario sequebatur ex
eo, quod metallorum exercendorum ius eis ademptum erat, id, quod memorat § 11.
27-3 p. 21 διὰ—ἀρχήν.] A Livio omisum, ne vera consilia senatus patefiant; cf. Nissen
p. 29; nam c. 18 ex Annalium scriptore sumptum (Nissen p. 274) colorem habet
Romanis faventem.

Diod. XXXI, 8, 6—9 Di.

Liv. XLV, 29.

μετὰ ταῦτα νεωτερίζοιεν διὰ τῶν
χορημάτων ἀνακτώμενοι τὴν Μακε-
8 δόνων ἀρχήν. τὴν δὲ χώραν ὅλην
διεῖλον εἰς τέσσαρα μέρη, ὧν πρῶτον
τὰ μεταξὺ Νέστου ποταμοῦ καὶ 5
Στρυμόνος καὶ τὰ πρὸς ἀνατολήν
τοῦ Νέστου ἐρύματα

καὶ τὰ πρὸς
Ἀβδηρα καὶ Μαρόνεια καὶ Αἶνον 10
πόλεις, πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ Στρυ-
μόνος Βισαλτία πᾶσα μετὰ τῆς ἐν
τῇ Σιντικῇ Ἡρακλείας δεύτερον
μέρος, ὅπερ ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς
ὁρίζει ὁ Στρυμὼν ποταμός,
ἀπὸ
δὲ δυσμῶν ὁ καλούμενος Ἄξιος
ποταμός καὶ οἱ παρακείμενοι αὐτῷ
τόποι
τρίτον, ὃ περιέχει κατὰ δυσμὰς 20
μὲν ὁ Πηνειὸς ποταμός, κατὰ
δὲ ἄρκτον τὸ λεγόμενον Βέρνον
ὄρος, προστεθέντων καὶ τινῶν τόπων
τῆς Παιονίας,

5, 7 Νέστου] formam magis usitatam,
quam nec Livius nec Ptol. III, 12, 6
tuentur, Diodoro deberi facile credimus.

6 καὶ τὰ πρὸς] Livius rectius praeter,
quia Aenus, Maronea, Abdera regionis
trans Nessum ad orientem versae sunt.

10 Ἀβδηρα Scaliger, Ἀβδηρα.

12 Βισαλτία] cf. Herod. VII, 115; Li-
vius adiectivo usus est sequenti Σιντικῇ
adductus.

22 Βέρνον] fortasse Βέρμιον, cf. Herod.
VIII, 138; Strabo VII frag. 25; 26; XIV,
5, 28.

3-10 p. 22 De Strabone VII frag. 48 vide app. IX.

13 quam Sinticen appellant.] Versionem produunt.

deinde in quattuor 5
regiones dividi Macedoniam: unam
fore et primam partem quod agri inter
Strymonem et Nessum sit amnem;
accessurum huic parti trans Nessum 6
ad orientem versum, qua Perseus te-
nuisset vicos, castella, oppida, praeter
Aenum et Maroneam et Abdera;
cis Strymonem autem vergentia ad
occasum, Bisalticam omnem cum
Heraclea, quam Sinticen appellant.
secundam fore regionem, quam ab ortu 7
Strymo amplecteretur amnis, praeter
Sinticen Heracleam et Bisaltas, ab
occasuque Axios terminaret fluvius,
additis Paeonibus, qui prope Axium
flumen ad regionem orientis colerent.
tertia pars facta, quam Axios ab 8
orientē, Peneus amnis ab occasu cin-
gunt; ad septentrionem Bora mons
obicitur; adiecta huic parti regio
Paeoniae, qua ab occasu praeter Axium

6 Nessum] vide iuxta ad Dio-
dorum.

9 praeter] vide iuxta.

12 Bisalticam] vide iuxta.

16 Sinticen Heracleam] sic,
non Sinticen, Heracleam, nam teste para-
grapho 7 cis Strymonem solum Bisaltia
et Heraclea sunt; praeterea et post Hera-
cleam soloecum esset.

22 Bora 3 p. 22 Boram] vide iuxta.

Diod. XXXI, 896—90 Di.

Liv. XLV, 29.

ἐν οἷς καὶ πόλεις ἀξιόλογοι Ἐδεσσα καὶ Βέροια τέταρτον καὶ τελευταῖον, περὶ τὸ Βέρον ὄρος συνάπτει τῇ Ἠπείρῳ καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα τόποις. ἡγοῦντο δὲ καὶ τέσσαρες πόλεις τῶν αὐτῶν τεσσάρων μερῶν, τοῦ μὲν πρώτου Ἀμφίπολις, τοῦ δευτέρου Θεσσαλονίκη, τοῦ τρίτου Πέλλα, καὶ τοῦ τετάρτου Πελαγονία. ἐν ταύταις ἀρχηγοὶ τέσσαρες κατεστάθησαν καὶ οἱ φόροι ἡθροίζοντο.

amnem porrigitur; Edessa quoque et Beroea eodem concesserunt. quarta regio trans Boram montem, una parte confinis Illyrico, altera Epiro.

capita regionum, ubi concilia fierent, primae regionis Amphipolim, secundae Thessalonicon, tertiae Pellam, quartae Pelagoniam fecit. eo concilia suae cuiusque regionis indici, pecuniam conferri, ibi magistratus creari iussit. pronuntiavit deinde neque conubium neque commercium agrorum aedificiorumque inter se placere cuiquam extra fines regionis suae esse. metalla quoque auri atque argenti non exerceri, [nec] ferri et aeris permitti. vectigal exercentibus dimidium eius inpositum, quod pendissent regi. et sale invento uti vetuit. Dardanis repetentibus Paeoniam, quod et sua fuisset et continens esset finibus suis, omnibus dare libertatem pronuntiavit, qui sub regno Persei fuissent. post non impetratam Paeoniam salis commercium dedit; tertiae regioni imperavit, ut Stobos Paeoniae deveherent, pretiumque statuit. navalem materiam et ipsos cadere et alios pati vetuit. regionibus, quae adfines barbaris essent — excepta autem tertia omnes erant —, permisit, ut praesidia armata in finibus extremis haberent.

3 trans Boram montem] ed. Bas. 1531, trans dorsum montem.

17 [nec] del. eadem. — ferri] eadem, fieri.

ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μακεδονίας τόποις διὰ τὰς τῶν παρακειμένων ἐθνῶν ἐπιβουλὰς κατέστησαν σιρατιώτας.

Liv. XLV, 30—31, 1.

Haec pronuntiata primo die conventus varie adfecerunt animos. libertas praeter spem data adrexit et levatum annum vectigal; regionatim commercio interruptis ita videri lacerata <Macedonia> tamquam animali in artus alterum alterius indigentis distracto: adeo, quanta Macedonia esset, quam divisui facilis, quam se ipsa quaeque contenta pars esset, Macedones quoque ignorabant. pars prima Bisaltas habet, fortissimos viros — trans Nessum amnem incolunt et circa Strymonem —, et multas frugum proprietates et metalla et opportunitatem Amphipolis, quae obiecta claudit omnes ab oriente sole in Macedoniam aditus. secunda pars celeberrimas urbes Thessalonicon <et> Cassandream habet, ad hoc Pallenen, fertilem ac frugiferam terram; maritimas quoque opportunitates ei praebent portus ad Toronen ac montem Athon Aeneam <que> et Acanthum, alii <ad Thessaliam> insulamque Euboeam, alii ad Hellespontum opportune versi. tertia regio nobilis urbes Edessam et Beroeam et Pellam habet et Vettiorum bellicosam gentem, incolas quoque permultos Gallos et Illyrios, in pigros cultores. quartam regionem Eordaei et Lyncestae et Pelagones incolunt; iuncta his Atintania et Tymphaeis et Elimiotis. frigida haec omnis duraque cultu et aspera plaga est; cultorum quoque ingenia terrae similia habet. ferociore eos et accolae barbari faciunt, nunc bello exercentes, nunc in pace miscentes ritus suos. divisa itaque Macedonia partium usibus separatis, quanta universa esset, ostendit. Macedoniae formula dicta cum leges quoque se daturum ostendisset, Aetoli deinde citati.

2 data adrexit] ed. Bas. 1531, datae adrexe test. — commercio] Bekker, mescio; vide ad. v. 15.

3 ita] ed. Bas. 1531, ad; vide ad. v. 15. — <Macedonia> add. Vahlen.

5 quam se] H. I. Mueller, etase.

9 Thessalonicon <et>] thessalonicon.

11 ad Toronen ac montem] ed. Bas. 1531, ad toroneam montem.

12 Aeneam <que> et Acanthum] H. I. Mueller, eneaevocanthunc. — <ad Thessaliam> add. Harant.

14 Beroeam] veroeam.

15 Eordaei] Gronovius, sordeicommerciointerruptis ita videri laceratam, translatis huc versibus 2—3.

16—17 Atintania et Tymphaeis et Elimiotis] ed. Bas. 1531 et Palmerius, autincaniaestrymepalissetelimo nites.

19 ritus suos] ed. Bas. 1531, rivos.

20 universa esset] corr. Madvig.

www.libtool.com Pol. XXX, 11–12 B-W.; Hu.

Exc. Val. 99. 11. Ὅτι Αἰτωλοὶ τὸν βίον ἀπὸ ληστείας καὶ τῆς τοιαύτης
2 Roos p. 184. παρανομίας εἰώθεισαν ἔχειν. καὶ ἕως μὲν ἐξῆν τοὺς Ἑλλήνας
φέρειν καὶ λεηλατεῖν, ἐκ τούτων ἐπορίζοντο τοὺς βίους,
3 πᾶσαν γῆν ἡγούμενοι πολεμίαν μετὰ δὲ ταῦτα Ῥωμαίων ἐπιστάντων τοῖς
πράγμασι κωλυθέντες τῆς ἕξωθεν ἐπικουρίας εἰς ἑαυτοὺς κατήντησαν. 5
4 καὶ πρότερον μὲν κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον οὐκ ἔστιν ὁ τῶν δεινῶν
οὐκ ἔπραξαν βραχεῖ δ' ἀνώτερον χρόνῳ γεγενημένοι τοῦ φόβου τοῦ κατ'
ἀλλήλων ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀρσινόην σφαγαῖς ἔτοιμοι πρὸς πᾶν ἦσαν,
ἀποτειθηριωμένοι τὰς ψυχάς, ὥστε μηδὲ βουλὴν διδόναι τοῖς προεστῶσι.
6 διόπερ ἦν ἀκρισίας καὶ παρανομίας καὶ φόβου πλήρη τὰ κατὰ τὴν 10
Αἰτωλίαν, καὶ τῶν πραττομένων παρ' αὐτοῖς ἐκ λογισμοῦ μὲν καὶ προ-
θέσεως οὐδὲν ἐπετελεῖτο, πάντα δ' εἰκῇ καὶ φύρδην ἐπράττετο, καθάπερ
λαίλαπός τις ἐκπεπωκυίας εἰς αὐτούς. —

Exc. Val. 100. 12. Ὅτι οἱ κατὰ τὴν Ἡπειρον παραπλήσια τούτοις ἔπραττον.
2 Roos p. 184. ἐφ' ὅσον γὰρ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μετριώτεροι τῶν 15
κατὰ τὴν Αἰτωλίαν ἦσαν, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ προεστὼς αὐτῶν
3 ἀσεβέστερος καὶ παρανομώτερος ὑπῆρχε τῶν ἄλλων. δοκῶ γὰρ μὴ
γεγονέναι μὴδ' ἔσσεσθαι θηριωδέστερον ἀνθρώπον μὴδ' εἰκαιότερον
Χάροπος. —

8 Ἀρσινόην Valesius, ἀρσινόην (sine accentu), Ἀρσινόην Dindorf sine causa, intel-
legitur ager Arsinoënsis cf. Kühner-Blass I, 1, 536, 2.

17 παρανομώτερος Bekker, παρανομώτατος.

18 μὴδ' εἰκαιότερον Naber collato XXXII, 5, 8 B-W. (XXXII, 20, 8 Hu), μὴ
δε σκευότερον.

1-13 Ὅτι Αἰτωλοὶ—αὐτούς.] Cum fragmentum antecedens (n. 98, Roos p. 180)
ex libro XXIX fluxerit (cf. app. III), fragmentum 102 (l. l. p. 185) ex libro XXXI
(ei enim superscriptum est Λόγος λα), apparet fragmenta 99–101 ex XXIX aut XXX
manasse; quia autem in XXIX nusquam Aetolorum mentio fit, contra in XXX bis
(apud Livium XLV, 7–8; c. 31) verisimile videtur fragmentum nostrum ex altero
libro depromptum esse. Cum priore Livianorum locorum Nissen p. 339 fragmentum
nostrum composuit, putans, ut opinor, caedem, de qua Livius c. 28 effuse agit, eandem
esse ac caedem κατὰ τὴν Ἀρσινόην factam, cum accipiendum non sit Ῥωμαίων
ἐπιστάντων τοῖς πράγμασι brevi spatio duas eiusmodi caedes in eadem civitate per-
petratas esse. At Polybium caedis iam supra a se narratae nostro loco mentionem
tantum fecisse apparet, ut morum feritatem Aetolorum inde monstraret.

14-19 Ὅτι—Χάροπος] Patet hoc fragmentum cum antecedenti cohaerere.

Pol. XXX, 13 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 31.

in qua cognitione magis utra pars Romanis, utra regi favisset quaesitum est,
2 quam utra fecisset iniuriam aut accepisset; noxa liberati interfectores; exilium
pulsis aequae ratum fuit ac mors interfectis; A. Baebius unus est damnatus,
quod milites Romanos praebuisset ad ministerium caedis.
3 hic eventus Aetolorum causae in omnibus Graeciae gentibus populisque 5
eorum, qui partis Romanorum fuerant, inflavit ad intolerabilem superbiam
animos et obnoxios pedibus eorum subiecit, quos aliqua parte suspicio
4 favoris in regem contigerat. tria genera principum in civitatibus erant, duo,
quae adulando aut Romanorum imperium aut amicitiam regum sibi pri-
vatim opes oppressis faciebant civitatibus; media una <pars> utrique generi 10
5 adversa libertatem leges<que> tuebatur. his <ut maior> apud suos caritas, ita
minor ad externos gratia erat.

Exc. Urs. 13. Ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Περ-
80. de Boor σέως κατάλυσιν ἅμα τῷ
p. 328, κριθῆναι τὰ ὅλα παντα- 15

χόθεν ἐξέπεμπον πρέσβεις συγχα-
ρησομένους τοῖς στρατηγοῖς ἐπὶ τοῖς
2 γεγονόσιν. τῶν δὲ πραγμάτων ὁλο-
σχερῶς ἐπὶ Ῥωμαίους κεκλικότων,
ἐπιπολάζοντες διὰ τὸν καιρὸν οἱ δο- 20 secundis rebus elati Romanorum partis
κοῦντες εἶναι φίλοι Ῥωμαίων ἐν πᾶσι eius fautores soli tum in magistratibus,
τοῖς πολιτεύμασιν, εἰς τε τὰς πρεσ- soli in legationibus erant.
βείας οὗτοι καθίσταντο καὶ τὰς ἄλ-
3 λας χρείας. διὸ συνέδραμον εἰς τὴν
Μακεδονίαν ἐκ μὲν Ἀχαΐας Καλ- 25 hi cum frequentes et ex Peloponneso 6
λικράτης, Ἀριστόδαμος, Ἀγησίας,
Φίλιππος, ἐκ δὲ Βοιωτίας οἱ περὶ
4 Μνάσιππον, ἐκ δὲ τῆς Ἀκαρνανίας Graeciae conciliis adessent,

13 Initium fragmenti turbatum esse
docet Nissen p. 16.

14 κατάλυσιν] Sequitur spatium trium
fere litterarum in O.

19 κεκλικότων Ursinus, κεκληκότων.

10 <pars> add. Madvig.

11 <que> add. Wölfflin.

11 <ut maior> add. ed. Bas. 1531.

ita minor] corr. eadem, ita maior.

20 elati Romanorum partis]
ed. Bas. 1531, elatis Romanorum partis.

1-3 In qua—interfectis;] Hoc iudicium iniuriae Romanae Polybium indicat
auctorem.

8 tria genera principum]. Vide app. III.

Pol. XXX, 13 B-W.; Hu.

Liv. XLV, 31.

οἱ περὶ Χρέμαν, παρὰ δὲ τῶν
Ἑπειρωτῶν οἱ περὶ τὸν Χάροπα
καὶ Νικίαν, παρὰ δὲ τῶν Αἰτωλῶν
οἱ περὶ τὸν Λυκίσκον καὶ Τισιππον.

5 ἀπάντων δὲ τούτων ὁμοῦ γενομέ-
νων καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν
ἀμιλλωμένων προθύμως, καὶ μηδε-
νὸς ὑπάρχοντος ἀνταγωνιστοῦ διὰ
τὸ τοὺς ἀντιπολιτευομένους ἀπαντας
εἰκόντας τοῖς καιροῖς ἀνακεχωρη-
10 κέναι τελέως, ἀκοντὶ κατεκράτησαν
τῆς ὑποθέσεως οἱ προειρημένοι.

6 πρὸς μὲν οὖν τὰς ἄλλας πόλεις καὶ
τὰς ἐθνικὰς συστάσεις οἱ δέκα δι'
αὐτῶν τῶν στρατηγῶν ἐποιήσαντο
τὴν ἐπιταγήν, οὗς δεήσει πορεύεσ-
20 θαι τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν Ῥώμην
7 οὗτοι δ' ἦσαν ὡς ἐπίπαν οὗς ἀπέ-
γραψαν οἱ προειρημένοι κατὰ τὰς
ἰδίας ἀντιπαραγωγὰς, πλὴν ὀλίγων
8 τελέως τῶν ἑκδηλόν τι πεποιηκότων. 25
πρὸς δὲ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρεσ-

5 implevere aures decem legatorum: [non 7
eos tantum, qui se propalam per vani-
tatem iactassent tamquam hospites et
amicos Persei, sed multo plures alios
ex occulto favisse regi, qui per spe-
ciem tuendae libertatis in conciliis ad-
versus Romanos omnia instruxissent,
nec aliter eas mansuras in fide gentes, 8
nisi fractis animis <adversarum> par-
tium aleretur confirmareturque aucto-
15 ritas eorum, qui nihil praeter imperium
Romanorum spectarent.] ab his editis 9
nominibus evocati litteris imperatoris
ex Aetolia Acarnaniaque et Epiro et
Boeotia,

qui Romam ad cau-
sam dicendam sequerentur;

in Achaïam

6 τὴν αὐτὴν Casaubonus, αὐτὴν τὴν.
18-19 δι' αὐτῶν τῶν στρατηγῶν] δι' αὐτοῦ
τοῦ στρατηγοῦ Schweighaeuser errore, vel
hiatu obstante. αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ prae-
tores sunt Graecorum, quos litteras Aemi-
lii Pauli secum domum attulisse cum con-
sentaneum sit, Livius aliis verbis idem
dicit, quod Polybius. cf. etiam Polybii § 11.
22 ἐπίπαν Dindorf, ἀπίπαν, ἀπείπαν.

5-16 non—spectarent.] Sententiam Polybii arte rhetorica Livius exornavisse
videtur.

14-21 De Justino XXXIII, 2, 8 vide app. X.

9 favisse regi, qui] Madvig,
favissereliqui.

13-14 animis <adversarum> par-
tium] Wesenberg, animis aptium.

Pol. XXX, 13 B-W.; Hu.

Diod. XXXI, 6.

Liv. XLV, 31.

βεντὰς ἐξέπεμψαν τοὺς ἐπιφανεστά-
τους ἀνδρας τῶν δέκα, Γάιον Κλαύ-
9 διον καὶ Γνάιον Δομέτιον, διὰ δὲ
αἰτίας, πρῶτον μὲν εὐλαβούμενοι
τοὺς Ἀχαιοὺς μὴ ποτ' οὐ πειθαρχή-
5 σωσι τοῖς γραφομένοις, ἀλλὰ
καὶ κινδυνεύωσιν οἱ περὶ τὸν Καλ-
λικράτην, δόξαντες ἐξεργάσθαι τὰς
κατὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων διαβο-
10 λὰς, ὃ κατ' ἀλήθειαν ἦν, δεύτερον 10

ex decem legatorum nu-
mero profecti duo, C. Claudius et Cn.
Domitius, ut ipsi edicto evocarent.
id duabus de causis factum, una, quod 10
fiduciae plus animorumque esse Achaeis
ad non parendum credebant et forsitan
etiam in periculo fore Callicraten et
ceteros criminum auctores delatores-
que;

altera, 11
cur praesentes evocarent, causa erat,
quod ex aliis gentibus principum lit-
teras deprensas in commentariis regiis
habebant, in Achaeis caecum erat
crimen nullis eorum litteris inventis.

δὲ διὰ τὸ μὴτὲν ἐν τοῖς αἰχμαλώ-
τοις γράμμασιν ἀκριβὲς εὐρεῖσθαι 20
11 κατὰ μὴδενὸς τῶν Ἀχαιῶν. περὶ
μὲν οὖν τούτων μετὰ τινα χρόνον
ἐξέπεμπεν ὁ στρατηγὸς τὰς ἐπιστο-
λὰς καὶ τοὺς πρέσβεις, καίπερ οὐκ
εὐδοκούμενος κατὰ γε τὴν αὐτοῦ 25
γνώμην ταῖς τῶν περὶ τὸν Λυκίσκον
καὶ Καλλικράτην διαβολαῖς, ὡς ἐξ
αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὕστερον ἐγέ-
νετο καταφανές.

Photius Διόπερ ἰδεῖν ἔστι πα- 30
ρ. 515. ὅτι Ῥωμαίοις τοὺς ἐπι-

5-6 πειθαρχήσωσι Schweighaeuser,
πειθαρχήσουσι.

7 κινδυνεύωσιν Schweighaeuser, κιν-
δυνεύουσιν

30-p. 28 6 Διόπερ—πατρίδα] Excerptum apud Photium inter Rhodiorum legationem
(Diod. XXXI, 5, 1, supra p. 7 ss.) et Persei mortem (Diod. XXXI, 9, 5, infra, ubi
vide) invenitur. Dindorfius partem putavit orationis a Catone pro Rhodiis habitae,
sine ullo argumento. Fortasse male factis principum Graecorum commotus Polybius
cum iis mores Romanorum comparavit; his certe temporibus principes Graecorum
inter se accusantes et alii aliis maledicentes patriae magno opere nocuerunt; cf. porro
ἀμιλλωμένων (Pol. § 5), διχβολὰς (§ 10), διχβολαῖς (§ 11) cum ἀμιλλωμένους, ἐπιβολὰς
nostro loco.

www.libtool.com.cn
Diod. XXXI, 6.

Liv. XLV, 31, 12—15; 32, 1—7.

φανεστάτους ἄνδρας ὑπὲρ δόξης ἀμυλλωμένους, δι' ὧν ἅπαντα σχεδὸν τὰ μέγιστα τῷ δήμῳ κατορθοῦνται. ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις πολιτεύμασι ζηλοτυποῦσιν ἀλλήλους, Ῥωμαῖοι δὲ ἐπαινοῦσιν. ἐξ οὗ συμβαίνει μάλιστα τοὺς μὲν πράσσειν τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων, ἀμυλλωμένους αὖξιν τὸ κοινῇ συμφέρον, τοὺς δ' ἄλλους ἀδικοδοξοῦντας καὶ τὰς ἀλλήλων ἐπιβολὰς λυμαινομένους βλάπτειν τὴν πατρίδα.

- 12 Aetolis dimissis Acarnanum citata gens. in his nihil novatum, nisi quod
13 Leucas exempta est Acarnanum concilio. quaerendo deinde latius, qui publice aut privatim partium regis fuissent, in Asiam quoque cognitionem extendere
14 et ad Antissam in Lesbo insula diruendam <ac> traducendos Methymnam Antissaeos Labeonem miserunt, quod Antenorem, regium praefectum, quo tempore cum lembis circa Lesbum esset vagatus, portu receptum commeatibus
15 iuissent. duo securi percussi viri insignes, Andronicus, Andronici filius, Aetolus, quod patrem secutus arma contra populum Romanum tulisset, et Neo Thebanus, quo auctore societatem cum Perseo iunxerant.
32 His rerum externarum cognitionibus interpositis Macedonum rursus, advocatum concilium; pronuntiatum, quod ad statum Macedoniae pertinebat, senatores, quos synhedros vocant, legendos esse, quorum consilio res publica administraretur. nomina deinde sunt recitata principum Macedonum, quos cum liberis maioribus quam quindecim annos natis praecedere in Italiam placeret. id, prima specie saevom, mox apparuit multitudini Macedonum pro libertate sua esse factum. nominati sunt enim regis amici purpuratique, duces exercituum, praefecti navium aut praesidiorum, servire regi humiliter, aliis superbe imperare adsueta; praedivites alii, alii, quos fortuna non aequarent, his sumptibus pares; regius omnibus victus vestitusque, nulli civilis animus, neque legum neque libertatis aequae patiens. omnes igitur, qui in aliquis ministeriis regiis, etiam qui in legationibus fuerant, iussi Macedonia excedere atque in Italiam ire: qui non paruisset imperio, mors denuntiata. leges Macedoniae dedit cum tanta cura, ut non hostibus victis, sed sociis bene meritis dare videretur, et quas ne usus quidem longo tempore, qui unus est legum corrector, experiendo argueret.

10 <ac> add. Wesenberg.

18 senatores, quos synhedros vocant.] ed. Bas. 1531. Senatoreis-quossymdedios vocant.

27 qui in legationibus] Kreyssig, qui in ministeriis legationibus.

18 senatores, quos synhedros vocant.] Haec ex Polybii Graecis versa esse apparet; cf. Nissen p. 277.

THESES.

I.

Persen a Romanis captum esse Polybius anno Olymp. 152, 4 commemorat; immerito Beloch *Griechische Geschichte* III, 2 p. 73 id anno Olymp. 153, 1 factum esse autumat.

II.

Recte Stähelin *Geschichte der kleinasiatischen Galater*² p. 69 contra Fränkel *Die Inschriften von Pergamon* n. 167 contendit indutias inter Eumenem et Gallos per hiemem 168/7 factas ante non post adventum legationis P. Licinii initas esse.

III.

Iniuria Schaefer *Demosthenes und seine Zeit* II² p. 167 contra Franke *Proleg. in Demosthenis orat. de falsa legatione* p. 21 s. negat Philocratem post Olynthum excisam populum rogavisse, ut Philippo liceret pacis petendae causa nuntium et legatos Athenas mittere.

IV.

In renovanda Gymnasiorum institutione antiquitatibus quae dicuntur privatis maior locus dandus est, quam hodie eis attribui solet.

V.

Eur. *Iph. Taur.* 679 :

δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοί,
προδοῦς σὲ σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος.

Alter versus legatur :

προδοῦς σὲ σῶσαι ἑμαυτὸν εἰς οἴκους μόνον.

VI.

Ibidem 687 :

Εὐφημα φώνει· τὰμὰ δὲ φέρειν κακά.

Legendum videtur :

Εὐφημα φώνει· τὰδ' ἐμὲ δὲ φέρειν κακά.

VII.

Ibidem 689 s. :

ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κάπονειδιστον λέγεις,
ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν.

Nec λυπρὸν in λυγρὸν nec ταῦτ' in τοῦτ' mutandum est, ut vult
Marklandus.

VIII.

Thuc. I, 70, 2 :

οἱ μὲν γε νεωτεροποιοὶ καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν
γνώσιν·

ὃ mutandum non est in α', quod Steup proposuit.

IX.

Ibidem c. 119 in fine :

παρόντες δὲ καὶ τότε

legendum est : περιόντες δὲ καὶ τότε.

X.

Verisimile non videtur, quod Schaefer *Demosthenes und seine Zeit*
II², p. 529 suspicatur, temporibus Eubuli etiam ex theoricis pecuniam
in navium stationes armamentaue aedificanda insumptam esse.

XI.

Hor. *Epod.* IX, 17. 18 :

At huc frementes verterunt bis mille equos
Galli canentes Caesarem.

Legendum videtur : At hoc.

XII.

Ibidem 23—26 sic legantur :

io *Triumphe*, nec *Iugurthino* parem
bello reportasti ducem
neque *Africano*, cui super *Carthaginem*
virtus sepulcrum condidit.

XIII.

Hor. *Satir.* I, 6, 1—6 :

Non quia, *Maecenas*, *Lydorum* quidquid *Etruscos*
incoluit finis, nemo generosior est te,
nec quod avus tibi maternus fuit atque paternus
olim qui magnis legionibus imperitarint,
ut plerique solent, naso suspendis adunco
ignotos, ut me *libertino* patre natum.

Periodus non ex una sententia constat (Kiessling) sed ex duabus
constituta est.

XIV.

Tac. *Dial. de orat.* 11, 4 :

Nam statum cuiusque ad securitatem melius innocentia tueor
quam eloquentia e. q. s.

Legendum videtur cum Lipsio : hucusque ac pro cuiusque ad.

XV.

Tac. Ann. XII, 44, 5:

„Igitur Pharasmanes iuvenem potentiae promptae et studio popularium accinctum... aliam ad spem trahere e. q. s.”

Mutandum non est. Reiciendae igitur sunt coniecturae Lipsii (*potentiae promptum*) Madvigii (*inpotentiae promptae*) Nipperdeyi (*potentiae properum*).

XVI.

Wohlrabio in quarta sua Euthyphronis editione contendenti hunc dialogum in primis principia definiendi quaerere adstipulandum non est.

XVII.

Annus, quo Demetrius, pictor Alexandrinus, regem Ptolemaeum Romae hospitio excepit, 164/3 a. Chr. n. fuit.

Diod. XXXI, 8, 8. Di.

Liv. XLV, 32.

Georg. Syncell.
Chronogr. p. 268.

ἐπὶ τούτοις ὁ Αἰ-
μίλιος ἀγῶνας καὶ
πότους μεγαλοπρε-
πεῖς τῷ πλήθει συν-
τάξας

Ab seriis rebus ludicrum, quod ex ⁸
multo ante praeparato et in Asiae civi-
tates et ad reges missis, qui denun-
tiarent, et, cum circumiret ipse Grae-
ciae civitates, indixerat principibus,
magno apparatu Amphipoli fecit. nam ⁹

et artificum omnis generis, qui ludicram artem faciebant, ex toto orbe ter-
rarum [omnis] multitudo et athletarum et nobilium equorum convenit et le-
gationes cum victimis et quidquid aliud deorum hominumque causa fieri
¹⁰ magnis ludis in Graecia solet, ita factum est, ut non magnificentiam tantum, sed ¹⁰
prudentiam in dandis spectaculis, ad quae rudes tum Romani erant, admirarentur.

Pol. XXX, 22 B.-W.; 14 Hu.

Athen. 14, p. 22 (14) Λεύκιος δὲ Ἀνίκιος, καὶ αὐτὸς Ρωμαίων στρατηγῆσας,
615^a—615^c. Ἰλλυριοὺς καταπολεμήσας καὶ αἰχμάλωτον ἀγαγὼν Γένθιον τὸν
τῶν Ἰλλυριῶν βασιλέα σὺν τοῖς τέκνοις, ἀγῶνας ἐπιτελῶν τοὺς ἐπινικίους
ἐν τῇ Γώμῃ παντὸς γέλωτος ἄξια πράγματα ἐποίησεν, ὥς Πολύβιος ¹⁵
² ἱστορεῖ ἐν τῇ τριακοστῇ. μεταπεμφράμενος γὰρ τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος
ἐπιφανεστάτους τεχνίτας καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ
³ πρῶτους εἰσῆγεν ἀνλητὰς ἅμα πάντας. οὗτοι δ' ἦσαν Θεόδωρος ὁ
Βοιωτίος, Θεόπομπος, Ἑρμῖππος, [δ] Λυσίμαχος, οἵτινες ἐπιφανέστατοι
⁴ ἦσαν. τούτους σὺν στήσας ἐπὶ τὸ προσκήνιον μετὰ τοῦ χοροῦ ἀνλεῖν ²⁰
⁵ ἐκέλευσεν ἅμα πάντας. τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρούσεις μετὰ τῆς
ἀρμολογίας κινήσεως προσπέμψας οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς ἀνλεῖν, ἀλλ'

¹⁹ ὁ del. Kaibel; ὁ Λυσίμαχος Schweig-
haeser, item Θεόπομπος (ὁ Ἑρμιονεύς) Mei-
neke; Lysimachus tibicen Eucratis f. Boeo-
tius in titulo Delphico. (Wescher-Foucart
n. 5) (Kaibel.)

¹ ludicrum] ed. Bas. 1531, ludorum.
⁵ indixerat] eadem, indignato.
⁸ [omnis] del. ed. Bas. 1531.

¹ De Plut. Aem. Paul. c. 28 vide app. XI.

¹²-p. 30, 16 Λεύκιος—διχλευάζειν.] Hoc fragmentum ad ipsam triumphi descriptionem
pertinere putes (ut putant Schweighauser, Metzger p. 9. ss., Steigemann de Po-
lybii Olympiadum ratione et oeconomia p. 43 s., Buettner-Wobst); at quia in-
tellegi non potest, cur in triumphi descriptione Polybius hanc rem tam ridiculam
memorare voluerit, multo rectius statuendum videtur Pauli ingenio hoc rusticitatis
Romanorum exemplum oppositum esse, a Livio verbis „ad quae rudes tum Romani
erant” excusatum, ut Nissen p. 102, 277 et Hultsch putant.

Pol. XXX, 22 B-W; 14 Hu. — Diod. XXXI, 8, 13 Di. Liv. XLV, 32, 11.
14 B-W.; 15 Hu.

6 ἀγωνίζεσθαι μᾶλλον ἐκέλευσεν. τῶν δὲ διαπορούντων ὑπέδειξεν τις τῶν
ῥαβδούχων ἐπιστρέψαντας ἐπαγαγεῖν ἐφ' αὐτοὺς καὶ ποιεῖν ὥσανεὶ μάχην.
7 ταχὺ δὲ συννοήσαντες οἱ ἀθληταὶ καὶ λαβόντες *** οἰκείαν ταῖς ἐαυτῶν
8 ἀσελγείαις μεγάλην ἐποίησαν σύγχυσιν. συνεπιστρέψαντες δὲ τοὺς μέσους
χοροὺς πρὸς τοὺς ἄκρους οἱ μὲν ἀθληταὶ φουσῶντες ἀδιανόητα καὶ δια-
9 φέροντες τοὺς ἀθλοὺς ἐπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους. ἅμα δὲ τούτοις
ἐπικυτοῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπεισύνοντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς
10 ἐναντίοις καὶ πάλιν ἀνεχώρουν ἐκ μεταβολῆς. ὥς δὲ καὶ περιζωσάμενός
τις τῶν χορευτῶν ἐκ τοῦ καιροῦ στραφεὶς ἦρε τὰς χεῖρας ἀπὸ πυγμῆς
πρὸς τὸν ἐπιφερόμενον ἀθλητὴν, τότε ἤδη κρότος ἐξαίσιος ἐγένετο καὶ
11 κραυγὴ τῶν θεωμένων. ἔτι δὲ τούτων ἐκ παρατάξεως ἀγωνιζομένων
ὁρχησται δύο εἰσῆγοντο μετὰ συμφωνίας εἰς τὴν ὁρχήστραν, καὶ πύκται
τέτταρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπικτῶν καὶ βυκανιστῶν.
12 ὁμοῦ δὲ τούτων πάντων ἀγωνιζομένων ἄλεκτον ἦν τὸ συμβαῖνον. περὶ δὲ
τῶν τραγῳδῶν, φησὶν ὁ Πολύβιος, ὅτι ἂν ἐπιβάλωμαι λέγειν, δόξω
15 τοὶ διαχλευάζειν.

epulae quoque legationi-
bus paratae et opulentia
et cura eadem.

20 Exc. Mai. 13 "Οτι πρὸς τοὺς 20

358, Bois-
sevain p. 372. θανμάζοντας
τὴν ἐν τῇ θε-
ἀτρῳ ἐπιμέλειαν ὁ στρα-

Exc. Mai. 14 (15) "Οτι τῆς
131, Bois-
sevain p. 197. αὐτῆς ψυχῆς 25 νατο τῆς αὐτῆς εἶναι 25
197. ἐστὶν ἀγῶνάς τε ψυχῆς ἀγῶνάς τε τὰ
διατίθεσθαι καλῶς καὶ ξαι κατὰ τρόπον καὶ
παρασκευὴν καὶ πότον τὰ κατὰ πότον
μεγαλομερῆ χειρίσαι δε- οἰκείως
όντως καὶ παρατάξα-30 χειρίσαι καὶ παρατάξα-30

vulgo dictum ip-

sus ferebant et convi-
vium instruere et ludos
parare eiusdem esse.

2 ἐπαγαγεῖν Schweighaeuser, ἀπαγαγεῖν.

3 ***] ἐξουσίαν add. Valesius, ἐννοίαν Casaubonus, κίνησιν Coraes, διάθεσιν Hultsch,
πρόφασιν Herwerden, ἐρμὴν Kaibel. — οἰκείαν Casaubonus, οἰκίαν.

6 ἐπῆγον Schweighaeuser, ἀπῆγον.

24-25b ἀπεφῆντο („sic" Boissevain).

28b πότον Dindorf collato Polybio, τύπον.

29a χειρίσαι Geel, χειρίσαι.

Pol. XXX, 14 B-W; 15 Hu. Diod. XXXI, 8, 13 Di. Liv. XLV, 32—34, 9.

σθαι τοῖς πολεμίοις στρα- σθαι τοῖς ἀντιπεταγμένοις | qui vincere bello sciret.
τηγικῶς. — στρατηγικῶς.

33. Editio ludicro [omnis generis] clupeisque aereis in naves inpositis cetera
2 omnis generis arma cumulata <in> ingentem acervum, precatus Martem,
Minervam Luamque matrem et ceteros deos, quibus spolia hostium dicare 5
ius fasque est, ipse imperator face subdita succendit; deinde circumstantes
3 tribuni militum pro se quisque ignes coniecerunt. notata est in illo conventu
Europae Asiaeque, undique partim ad gratulationem, partim ad spectaculum
4 contracta multitudo, tantis navalibus terrestribusque exercitibus, ea copia
rerum, ea vilitas annonae, ut et privatis et civitatibus et gentibus dona data 10
pleraque eius generis sint ab imperatore, non in usum modo praesentem, sed
5 etiam quod domos aveherent. spectaculo fuit ei, quae venerat, turbae non
scaenicum magis ludicrum, non certamina hominum aut curricula equorum,
quam praeda Macedonica omnis, ut viseretur, exposita, statuarum tabularum-
que <et> textilium et vasorum ex auro et argento et aere et ebore factorum 15
6 ingenti cura in ea regia, ut non in praesentem modo speciem, qualibus referta
Diod. XXXI, 8, 8. Di. regia Alexandriae erat, sed in per-

Georg. τὰ εὐρεθέντα χρή- petuum usum fierent. haec in classem 7
Synsell. Chro- ματα εἰς τὴν Ρώμην inposita devehenda Romam Cn. Oc-
nogr. p. 268. ἀπέστειλεν 20 tavio data.

3 [omnis generis] del. Wesenberg.

4 <in> add. ed. Bas. 1531.

5 Luamque] Turnebus, lunam que.

15 <et> add. Madvig.

D. Direptio Epiri.

Plut. Aem. Paul. c. 29.

Liv. XLV, 33, 7—34, 9.

29. Διωκόμενον δὲ πάντων αὐτῷ
καλῶς ἀσπασάμενος τοὺς Ἕλληνας Paulus benigne legatis dimissis
καὶ παρακαλέσας τοὺς Μακεδόνας
μεμνησθαι τῆς δεδομένης ὑπὸ Ρω-
μαίων ἐλευθερίας σώζοντας αὐτὴν 5
δὲ εὐνομίας καὶ ὁμονοίας,

Plut. Aem. Paul. c. 29.

Liv. XLV, 33—34, 9.

transgressus Strymonem mille passuum ab Amphipoli castra posuit; inde profectus Pellam quinto die per-

venit. praetergressus urbem, ad Pel-
5 laeum, quod vocant, biduum moratus, P. Nasicam et Q. Maximum filium cum parte copiarum ad depopulandos Illyrios, qui Persea iuverant bello, misit iussos ad Oricum sibi occurrere;

ἀνέζευξεν ἐπὶ τὴν Ἥπειρον,

10 ipse Epirum petens quintis decimis castris Passaronem pervenit. Haud 34 procul inde Anicii castra aberant. ad quem litteris missis, ne quid ad ea, quae fierent, moveretur; senatum
15 praedam Epiri civitatum, quae ad Persea defecissent, exercitui dedisse suo, missis centurionibus in singulas 2 urbes, qui se dicerent ad praesidia deducenda venisse, ut liberi Epirotae
20 sicut Macedones essent.

ἔχων δόγμα συγκλήτου τοὺς συμ-
μεμαχημένους αὐτῷ τὴν πρὸς Περ-
σεά μάχην στρατιώτας ἀπὸ τῶν
ἐκεῖ πόλεων ὠφελῆσαι.

2 βουλόμενος δὲ πᾶσιν ἅμα καὶ μηδε-
νὸς προσδοκῶντος ἀλλ' ἐξαίφνης
ἐπιπεσεῖν, μετεπέμψατο τοὺς πρῶ-
τους ἐξ ἐκάστης πόλεως ἄνδρας
δέκα, καὶ προσέταξεν αὐτοῖς, ὅσος 25
ἀργυρὸς ἐστὶ καὶ χρυσὸς ἐν οἰκίαις
καὶ ἱεροῖς, ἡμέρᾳ ῥητῇ καταφέρειν.

denos principes ex singulis
evocavit civitatibus; quibus cum de-
nuntiasset, ut
aurum atque argentum in publicum
proferretur,

4-5 Pellaeum] Weissenborg—Heraeus, ratus heroum indicari eum, quem Steph. Byz. s.v. Πέλλα Pellam urbem condidisse tradit, a qua proxime afuisse locum verba Livii ostendunt, paeleum.

13-14 ad ea, quae fierent,] ed. Bas. 1531, eaadquefieret.

17 suo, missis] Madvig, suosmissis.

4-5 ad Pellaeum, quod vocant] versionem produnt.

10 ἀνέζευξεν e. q. s.] De Appiani Illyr. 9 vide app. XII.

Pol. XXX, 15 B-W.; 16 Hu.

Plut. Aem. Paul. c. 29.

Liv. XLV, 32—34, 9.

ἐκάστοις δὲ συνέπεμψεν
ὥς ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο
φρουρὰν στρατιωτῶν καὶ
ταξίαρχον προσποιούμε-
5 νον ζητεῖν καὶ παρα-
λαμβάνειν τὸ χρυσίον.
ἐνστάσης δὲ τῆς ἡμέ-
ρας, ὑφ' ἑνα καὶ τὸν
αὐτὸν ἅμα καιρὸν ὁρμή-

10 σαντες ἐτράποντο πρὸς
καταδρομὴν καὶ διαρπα-
γὴν τῶν πόλεων, ὥστε
ὥρᾳ μᾶ πεντεκαίδε-
κα ἀνθρώπων ἐξανδρα-

Strabo 15 (16) Τῶν
VII. 7. 3. γοῦν Ἥπει-
ρωτῶν ἐβδομήκοντα πό-
λεις Πολύβιος φησὶν
ἀνατρέφει Παῦλον τὸν
Αἰμίλιον μετὰ τὴν Μα-
κεδόνων καὶ Περσέως
κατάλυσιν. Μολοττῶν δ'
ὑπάρχει τὰς πλείστας
πέντε δὲ καὶ δέκα μυ-
ριάδας ἀνθρώπων ἐξαν-
δραποδίσασθαι.

15 ποδισθῆναι μυριάδας,
ἐβδομήκοντα δὲ πόλεις
πορθῆναι, γενέσθαι
δ' ἀπὸ τοσαύτης φθορᾶς
καὶ πανωλεθρίας ἐκάστῳ
στρατιώτῃ τὴν δόσιν οὐ
20 μεῖζον ἑνδεκα δραχμῶν,
[φροῖται δὲ πάντας ἀν-
θρώπους τὸ τοῦ πολέμου
τέλος, εἰς μικρὸν οὕτω τὸ
25 καθ' ἕκαστον λῆμμα καὶ

κέρδος ἔθνους ὅλον κα-
τακερματισθέντος.]

8 ὑφ' Reiske, 'φ' v.
12 πόλεων anon.. πολέμιων v.

per omnes civitates co-
hortes dimisit. ante in 3
ulteriores quam in pro-
piores profecti, ut uno
die in omnes perveni-
retur. edita tribunis 4
centurionibusque erant,
quae agerentur. mane au-
rum omne argentumque
collatum; hora quarta
signum ad diripiendas
urbes datum est militibus;
tantaque praeda fuit, ut 5
in equitem quadringeni
denarii, peditibus duce-
ni dividerentur, centum
quinquaginta millia capi-
tum humanorum abduce-
rentur. muri deinde direp- 6
tarum urbium diruti sunt;
ea fuere oppida circa sep-
tuaginta, vendita praeda
omnis; inde ea summa
militi numeratum est.

3-4 propiores] ed.
Bas., proprietatis.
23 omnis; inde]
Madvig, omniumde.

16 De Plin. n. h. IV, 39 vide app. XIII.

216 ἑνδεκα δραχμῶν] Huius summae exiguitas tam ridicula est, ut, nisi Plutarchus erraverit, labem concepissee eius verba conicias, quamquam aliter visum Niesio III p. 187. Is captivos tot numero, deficientibus praesertim necessariis, qui eos redimere possent, minimis pretiis veniisse autumat. Quod licet probabile sit, tamen, ut de cetera praeda taceam, vix credendum captivos quaternis fere denariis sub hasta veniisse (150.000 × 4 = 600.000 denarii; si militum Romanorum quinquaginta fere milibus praedam datam esse sumimus, undeni denarii cuique dati summam efficiunt 550.000 denariorum). Cf. Nissen p. 303 s., Schwarze p. 53; quod autem ad Liv. XLV, 34, 7 ss. attinet, ubi Livius milites praeda non contentos fuisse narrat, (cf. Niese l.l.), ibi de praeda Macedonica sermo est.

22-267 φρεῖται—κατακερματισθέντος.] Si, quae modo dixi de praeda Epirotica, recte

E. Paulus et Anicius in Italiam traiciunt.

Plut. Aem. Paul. c. 30.

Liv. XLV, 34, 7—14.

30. Αἰμίλιος μὲν οὖν τοῦτο πρά-
ξας μάλιστα παρὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν
ἐπιεικῇ καὶ χρηστῇ οὖσαν εἰς
Ὀρικὸν κατέβη Paulus ad mare 7
Oricum descendit nequaquam, ut ratus
erat, expletis militum animis, qui, tamquam nullum in Macedonia gessissent 5
bellum, expertis regiae praedae esse indignabantur. Orici cum missas cum
Scipione Nasica Maximoque filio copias invenisset, exercitu in naves inposito
9 in Italiam traiecit. et post paucos dies Anicius conventu reliquorum Epi-
rotarum Acarnanumque acto iussisque in Italiam sequi principibus, quorum
cognitionem causae (senatui) reservarat, et ipse navibus expectatis, quibus 10
usus Macedonicus exercitus erat, in Italiam traiecit.

III. RES ASIAE.

Legati Romani Gallos incitant.

Liv. XLV, 34, 10—14.

10 Cum haec in Macedonia Epiroque gesta sunt, legati, qui cum Attalo ad
finiendum bellum inter Gallos et regem Eumenem missi erant, in Asiam per-
11 venerant. indutiis per hiemem factis et Galli domos abierant et rex in hiberna
concesserat Pergamum gravique morbo aeger fuerat. ver primum eos domo 15
excivit iamque Synnada pervenerant et Eumenes ad Sardis undique exerci-
12 tum contraxerat. ibi Romani cum et Solovettium, ducem Gallorum,

10 (senatui) add. Duker.

13-14 pervenerant] Wesenberg, pervenerunt.

15 eos domo] Harant, exdo mo.

16 excivit iamque] ed. Bas. 1531, excivitatiamque. — et Eumenes ad
Sardis] Madvig, cumeumenisabsardis.

disputata sunt, verba haec ex Polybio fluxisse nequeunt; nusquam porro apud
Polybium occurrunt φρίττειν et κατακερματίζειν.

12 Cum e. q. s.] Ordo narrationis cum consuetudine Polybii post res Graeciae
res Asiae referre soliti convenit; cf. Nissen p. 66 s.

Liv. XLV, 34, 7—14.

† Synnades adlocutus ettalus cum eis profectus, sed castra Gallorum intrare
13 eum non placuit, ne animi ex disceptatione inritarentur. P. Licinius consularis
<cum> regulo Gallorum est locutus rettulitque ferociorem eum deprecando
14 factum, [ut mirum videri possit inter tam opulentos reges, Antiochum Ptole-
maeumque, tantum legatorum Romanorum verba valuisse, ut extemplo 5
pacem facerent, apud Gallos nullius momenti fuisse.]

IV. RES AEGYPTI.

Reges Romanis gratias agunt.

Pol. XXX, 16 B.-W.; 17 Hu.

Exc. Urs.⁹ 16 (17) "Οτι κατὰ τὴν Αἴγυπτον οἱ βασιλεῖς ἀπολελυμένοι τοῦ
81, de Boor πρὸς Ἀντίοχον πόλεμον πρῶτον μὲν εἰς Ρώμην πρεσβευτὴν
p. 329. ἐξέπεμψαν Νουμήνιον, ἕνα τῶν φίλων, εὐχαριστήσοντα περὶ τῶν
2 εἰς αὐτοὺς γεγονότων εὐεργετημάτων ἀπέλυσαν δὲ καὶ τὸν Λακεδαι-
μόνιον Μεναλκίδαν, ἐνεργῶς κεχορηγμένον τοῖς κατὰ τῆς βασιλείας καιροῖς
πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπανόρθωσιν, Γαῖον Ποπιλίον τὴν ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως
χάριν αἰτησαμένου παρὰ τῶν βασιλέων.

1 Synnades adlocutus ettalus cum eis profectus] vix adhuc
recte sanata; Madvigius: Synnadis (esse comperissent, eo proficisci decreverunt.)
ad colloquium Attalus cum eis profectus, recte, ut videtur, quod ad sensum.

2-3 consularis (cum)] Weissenborn-Heraus, cons in fine versus, quod pro
consularis scriptum est in codice etiam XLIV, 41, 2. Consul fuerat P. Licinius a.
583/171, vide XLII, 29, 1.

9 Νουμήνιον Bekker, νομίνιον. — εὐχαριστήσοντα Ursinus, εὐχαριστήσαντα.

12 Ποπιλίου Dindorf, cf. Liv. XLIV, 19, XLV, 12 ss. ποπιλίου, ποπλίου.

4-6 [ut—fuisse.] Haec repugnant contra Pol. c. 3, 8, ubi legati senatus mandatu
animos Galatarum suscitavisse indicantur; cf. Nissen p. 277. De verbis Diodori
XXXI, 13—14, a Nissen p. 339 huc insertis vide ad res Asiae Olymp. 153, 2.

7-13 "Οτι—βασιλείων.] Cum fragmentum antecedens Exc. Urs.⁸ 80, de Boor p. 328
ex rebus Graeciae 168/167 fluxerit (vide p. 25), fragmentum, quod sequitur, Exc.
Urs.⁸ 82, de Boor p. 329 ex rebus Italiae 167/166 (vide p.), necesse est frag-
mentum nostrum, quippe quod de rebus Aegypti agit, ad res orientis anni 168/167
pertinere; cf. Nissen p. 66 s.

De Polybio XXIX, 27 vide app. XIV.

OLYMP. 153, 2.

I. RES ITALIAE.

A. Triumphus ducum Romanorum.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

Romam primum reges captivi, Per- 35.
seus et Gentius, in custodiam cum
liberis abducti, dein turba alia cap-
tivorum, tum, quibus Macedonum de-
nuntiatum erat, ut Romam venirent,
principum(que) Graeciae: nam ii²
quoque non solum praesentes exciti
erant, sed etiam, si qui apud reges
esse dicebantur, litteris arcessiti sunt.

καπεῦθεν εἰς Ἰταλίαν μετὰ τῶν δυ- 10 Paulus ipse post dies paucos regia 3

6 <que> add. ed. Bas. 1531.

Olymp. 153, 2. Res Italiae.] Steigemann *De Polybii Olympiadum ratione*, quamquam p. 16 dubitans, tamen pag. 43 novum librum ab his rebus Italiae incipere contendit; iniuria tamen, cum res Olympiadis 153, 1 tanti ambitus non videantur, ut a consuetudine Polybii duos annos uno libro complectentis (Wachsmuth *Einleitung i. d. Studium d. alten Geschichte* p. 646) decedere liceat. Quod autem ad verba τέλος τοῦ λ' λόγου in Exc. Urs.¹ 28, de Boor pag. 59 in fine attinet, vide app. XIV.

1 Romam e.q.s.] Cum ex ordine argumentorum et ex iis, quae Plutarchus plura tradit, appareat Livium ac Plutarchum communem fontem adisse, Nissenus (p. 277 s., 304) hunc fontem annalium scriptorem fuisse putat, quia Livii verba colorem valde rhetoricum habent et c. 38, 7 sepulcrum Scipionis Africani Litterni fuisse memoratur, quae opinio est Valerii Antiatii (Nissen p. 219). At, quae de Scipione legimus, quippe quod in egressione oratoria inveniuntur, Livio, sicut alia eiusmodi, licuit undecumque petere; tum, si egressionem rhetoricas, quas tantopere amat Livius, praetermittimus, id est, si textum Plutarchi spectamus, nullam nimiam vim rhetoricam deprehendimus. Communem autem fontem fuisse Polybium in universo ex eo apparet, quod narratio Liviana cum verbis Plutarchi comparata omnem illam rationem ostendit, quae Livii in verbis Polybii vertendis propria est.

1-9 Romam—sunt.] Auctorem Polybium demonstrat accurata cognitio rerum Graeciae conveniens cum Polybio apud Livium c. 32, 3, item XXX, 13, 6 (Liv. c. 31, 9) principes Macedoniae et Graeciae in Italiam arcessitos perhibenti. Ex Pol. XXX, 7, 9, et Liv. c. 31, 13—14 apparet etiam extra Graeciam fautores Persei a Romanis investigatos et sine dubio Romam venire iussos esse.

10 post dies paucos. 10 p. 37 paucos post dies] Conveniunt cum Polybio apud Liv. c. 34, 9.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

νάμεων περαιωνεῖς ἀνέπλει τὸν Θύ-
βριν ποταμὸν ἐπὶ τῆς βασιλικῆς
ἐκκαυδκήρους κατεσκευασμένης εἰς
κόσμον ὅπλοις αἰχμαλώτοις καὶ φοι-
νικίσι καὶ πορφύραις, ὥς καὶ παν- 5
ηγυρίζειν ἔξωθεν καθάπερ εἰς τινα
θριαμβικῆς θέαν πομπῆς καὶ προ-
απολαύειν τοὺς Ῥωμαίους, τῷ ῥο-
δίῳ σχέδην ὑπάγοντι τὴν ναὺν ἀν-
τιπαρεξάγοντας.

nave ingentis magnitudinis, quam se-
decim versus remorum agebant, or-
nata Macedonicis spoliis non insig-
nium tantum armorum, sed etiam re-
giorum textilium, adverso Tiberi ad
urbem est subvectus, completis ripis
obviam effusa multitudine.

10 paucos⁴
post dies Anicius et Octavius classe
sua advecti. tribus iis omnibus decre-
tus est ab senatu triumphus manda-
tumque Q. Cassio praetori, cum tri-
15 bunis plebis ageret, ex auctoritate
patrum rogationem ad plebem ferrent,
ut iis, quo die urbem triumphantes
inveherentur, imperium esset. intacta⁵
invidia media sunt: ad summa ferme
20 tendit. nec de Anici nec de Octavi
triumpho dubitatum est; Paulum, cui
ipsi quoque se comparare erubuis-
sent, obrectatio carpsit. antiqua⁶
disciplina milites habuerat; de praeda
parcius, quam speraverant ex tantis
regiis opibus, dederat nihil relicturis,
si aviditati indulgeretur, quod in aera-
rium deferret. totus Macedonicus exer-⁷

13-16 mandatumque—patrum]
ed. Bas. 1531. mandatu quaeq. cassiopr.
cumtr. pl. exaucto ritatepatruumageret.
22-23 erubuissent] eadem, debuis-
sent. — carpsit] eadem, scripsit.

1-2 quam—agebant.] Ex Graecis versa.

3-10 κατεσκευασμένης—ἀντιπαρεξάγοντας.] Haec a Livio abbreviata; cf. Nissen p. 22.

10-21 paucos—est.] A Plutarcho omitta, quia etiam ad Anicium et Octavium pertinent.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

προθύμως ἐπὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ θριάμβου σπουδὴν ἀπήντησαν. Αἰσθόμενος δὲ τοῦτο Σέρβιος Γάλβας, ἐχθρὸς Αἰμιλίου, γεγονώς δὲ τῶν ὑπ' αὐτὸν χιλιάρχων,

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

citus imperatori erat neglegenter adfuturus comitiis ferendae legis. [sed⁸ eos Ser. Sulpicius Galba, qui tribunus militum secundae legionis in Macedonia fuerat, privatim imperatori inimicus, prensando ipse et per suae legionis milites sollicitando stimulaverat, ut frequentes ad suffragium adessent, imperiosum ducem et malignum anti-⁹ quando rogationem, quae de triumpho eius ferretur, ulciscerentur. plebem urbanam secuturam esse militum iudicia. pecuniam illum dare non potuisse: militem honorem dare posse. ne spe-¹⁵ raret ibi fructum gratiae, ubi non meruisset. His incitatis cum in Capitolio ro-³⁶ gationem eam Ti. Sempronius tribunus plebis ferret et privatis <de>²⁰ lege dicendi locus esset <et> ad suadendum, ut in re minime dubia, haud quisquam procederet.]

ἐθάρρυσεν ἀναφανδὸν εἰπεῖν, ὥς οὐ δοτέον εἶη τὸν θρίαμβον. Ἐνείς δὲ πολλὰς τῷ στρατιωτικῷ πλήθει δια-²⁵ βολὰς κατὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὴν

¹ erat] ed. Bas. 1531, ita.
⁶ prensando ipse] eadem persandroi, pse.
¹²⁻¹³ iudicia. pecuniam illum] eadem, pecunia illum iudicia.
¹⁹ ferret] ed. vet., ferre N et. — <de> add. Gronovius.
²⁰ <et> add. Madvig.
²¹⁻²² dubia, haud quisquam] Kreyszig, dubia aut signisquam.

²⁻²² sed—procederet.] A Livio addita, ut animum lectoris suspensum teneat; cf. Nissen p. 24 s.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

οὐσαν ὁργὴν ἔτι μᾶλλον ἐξερεθίσας ἤτειτο παρὰ τῶν δημάρχων ἄλλην ἡμέραν ἐκείνην γὰρ οὐκ ἐξαρκεῖν τῇ κατηγορίᾳ τέσσαρας ἔτι λοιπὰς ὥρας ἔχουσιν.

Τῶν δὲ δημάρχων λέγειν αὐτόν, εἴ τι βούλεται, κελευόντων, ἀρξάμενος¹⁰ μακρῶ καὶ βλασφημίας ἔχοντι παντοδαπὰς χρῆσθαι λόγῳ τὸν χρόνον ἀνήλωσε τῆς ἡμέρας.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

Ser. Galba repente processit et² a tribunis postulavit, ut, quoniam hora iam octava diei esset, nec satis temporis ad demonstrandum haberet, cur L. Aemilium non iuberent triumphare, in posterum diem differrent et mane eam rem agerent: integro sibi die ad causam eam orandam opus esse. cum tribuni dicere eo die, si quid³ vellet, iuberent, in noctem rem dicendo extraxit referendo admonendoque exacta acerbè munia militiae; [plus laboris, plus periculi, quam desiderasset res, iniunctum; contra in¹⁵ praemiis, in honoribus omnia artata; militiamque, si talibus succedat duci-⁴ bus, horridiorem asperiore<que> bel-
lantibus, eandem victoribus inopem
atque inhonoratam futuram. Mace-
donas in meliore fortuna quam milites
Romanos esse. si frequentes postero⁵ die ad legem antiquandam adessent, intellecturos potentis viros non omnia in ducis, aliquid et in militum manu esse.]

καὶ γενομένου σκότους οἱ μὲν δὴ-²⁵ μαρχοὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀφῆκαν, πρὸς

¹ Ser. Galba repente] ed. Bas. 1531, serg. galbarepetente.
⁸ die—esse] eadem, diem ad causam eam morandam opus esset.
¹⁰ iuberent] Hertz, iuberet.
¹⁷⁻¹⁸ asperiore<que>—victoribus] ed. Bas. 1531, asperio rem vellentibuseadem victo reibus.

¹³⁻²⁴ plus—esse] Sententia Polybii apud Plutarchum (10-12 ἀρξάμενος—λόγῳ) in orationis formam redacta; cf. Nissen p. 26.

²⁵⁻⁶ p. 40 καὶ γενομένου—ἀφῆκαν, . . . ἐκεῖ—ἄξειν.] Lectori Romano satis nota, et hanc ob rem a Livio ommissa; cf. Nissen p. 27.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

δὲ τὸν Γάλβαν οἱ στρατιῶται συνέ-
δραμον θρασύτεροι γεγονότες, καὶ
συγκροτήσαντες αὐτοὺς περὶ τὸν
ὄρθρον αὐτῆς καταλαμβάνονται τὸ
Καπετώλιον ἐκεῖ γὰρ οἱ δῆμαρχοι 5
τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἄξειν.

his vocibus incitati postero 6
die milites tanta frequentia Capito-
lium conpleverunt,

[ut aditus nulli praeterea ad suffra-
gium ferendum esset.]

31. Ἄμα δ' ἡμέρα τῆς ψήφου
δοθείσης ἣ τε πρώτη φυλὴ τὸν 10
θρίαμβον ἀπειρηφίζετο, καὶ τοῦ
πράγματος αἰσθησὶς εἰς τὸν ἄλλον
δῆμον καὶ τὴν σύγκλητον κατήει.
Καὶ τὸ μὲν πλῆθος ὑπεραλγοῦν τῷ
προπηλακίζεσθαι τὸν Αἰμίλιον ἐν 15
φωναῖς ἦν ἀπράκτοις, οἱ δὲ γνωρι-
μώτατοι τῶν ἀπὸ βουλῆς δεινὸν
εἶναι τὸ γινόμενον βοῶντες ἀλλή-
λους παρεκάλουν ἐπιλαβέσθαι τῆς
τῶν στρατιωτῶν ἀσελγείας καὶ θρα- 20
σύτητος, ἐπὶ πᾶν ἀφιζομένης ἀνομον
ἔργον καὶ βίαιον εἰ μηδὲν ἐμποδῶν
αὐτοῖς γένοιτο Παῦλον Αἰμίλιον
ἀφελέσθαι τῶν ἐπινικίων τιμῶν.

intro vocatae primae 7
tribus cum antiquarent,

concursum in
Capitolium principum civitatis factus
est, indignum facinus esse clamitan-
tium L. Paulum tanti belli victorem 8
despoliari triumpho: obnoxios impera-
tores tradi licentiae atque avaritiae
militari. iam nunc nimis saepe per
ambitionem peccari; quid, si domini
milites imperatoribus imponantur?
25 [in Galbam pro se quisque probra
ingerere.]

22 militari. iam nunc] Jacobs,
militariinuno. — nimis saepe per]
Gronovius, nimisseper.

7-8 ut—esset.] a Livio addita, ut rem ornaret; cf. Nissen p. 24.

10-11 intro—antiquarent.] Iniuria Schwarze p. 56 putat unius Plutarchi
verba, cum solum πρώτη φυλή id est principium ante ceteras ad suffragium voca-
retur, ceterae autem tribus μὴ κλέσιν (cf. Dionys. Ant. Rom. VII, 59) suffragium inirent,
ad rationem, qua secundum leges suffragium ferebatur, quadrare. Nam „intro
vocare tribus” plerumque apud Livium, quamquam minus recte, de renun-
tiatione tribuum singularum dicitur; cf. Mommsen Staatsrecht III p. 399, 409.

14-16 καὶ τὸ μὲν πλῆθος—ἀπράκτοις] Ad maiorem principum gloriam a Livio ommissa.
25-26 in—ingerere.] a Livio addita videntur.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

ὡσάμενοι δὲ τὸν ὄχλον καὶ ἀνα-
βάντες ἀθρόοι τοῖς δημάρχους ἔλε-
γον ἐπισχεῖν τὴν ψηφοφορίαν, ἄχρι
ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὸ
πλῆθος. ἐπισχόντων δὲ πάντων καὶ 5
γενομένης σιωπῆς ἀνελθὼν ἀνὴρ
ὑπατικός καὶ πολεμίους εἴκοσι καὶ
τρεῖς ἐκ προκλήσεως ἀνηρηκώς,
Μάρκος Σεργίλιος

[tandem hoc tumultu sedato M. Ser- 9
vilius, qui consul et magister equitum
fuerat, ut de integro eam <rem> age-
rent ab tribunis petere, dicendique
sibi ad populum potestatem facerent.]
tribuni cum ad deliberandum seces- 10
sissent, victi auctoritatibus principum
de integro agere coeperunt revocatu-
rosque se easdem tribus pronuntiarunt,
10 si M. Servilius alique privati, qui di-
cere vellent, dixissent. <Tum Servilius:> 37
„quantus imperator L. Aemilius fuerit,
Quirites, si ex alia re nulla aestimari
posset, vel hoc satis erat, quod, cum
tam seditiosos et leves milites, tam
nobilem, tam temerarium, tam elo-
quentem ad instigandam multitudinem
inimicum in castris haberet, nullam
in exercitu seditionem habuit. eadem 2
20 severitas imperii, quam nunc oderunt,

13 γένοιτο Sintenis, γένοιτο τὸ v.

3-4 eam <rem> agerent] Grynaeus,
eamageret.

9 pronuntiarunt] Duker, renun-
tiarunt.

11 <Tum Servilius> add. ed. Bas.
1531.

14 posset] Madvig, possit.

20-1 p. 42 oderunt, tum eos] ed.
Bas. 1531, oderuntut eos.

1-5 tandem—facerent.] A Livio detorta, qui unum M. Servilium faciat
petere, ut suffragium abrumperetur, quod Plutarchus omnibus senatoribus tribuit.
Iniuria autem Schwarze p. 56 s. contendit Plutarchum rectius tradere suffragium
fuisse intermissum, quippe quod tantummodo intercessione, obnuntiatione, aliis gra-
vissimis factis eveniat, ut res de integro agatur. Ex initio enim capitis 32 Plutarchi
patet omnes tribus, itaque etiam principium, donasse triumphum; unde patet secundum
eum quoque rem ab integro actam esse.

7-8 καὶ πολεμίους—ἀνηρηκώς] A Livio c. 39, 16 in orationis formam redacta; cf.
Nissen p. 26.

8-9 revocatosque—pronuntiarunt.] Vide ad 1—5.

12-4 p. 42 quantus—fecerunt.] A Livio exornata; cf. Nissen p. 25.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

tum eos continuit. itaque antiqua disciplina habiti <neque dixerunt seditiose quicquam> neque fecerunt. . . .

5 et vos 39,⁸

Gentium quam Persea duci in triumpho mavoltis, Quirites, et de accessione potius belli quam de bello triumphari?

et legiones ex Illyrico laureatae ur-

10 bem inibunt et navales socii: Macedonicae legiones suo abrogato triumphos alienos spectabunt? [quid deinde

tam opima praeda, tam opulentae victoriae spoliis fiet? quonam abdentur

15 illa tot milia armorum detracta corporibus hostium? an in Macedoniam remittentur? quo signa aurea, marmorea, eburnea, tabulae pictae, textilia,

tantum argenti caelati, tantum auri,

20 tanta pecunia regia? an noctu tamquam furtiva in aerarium deportabuntur? quid? illud spectaculum maximum, nobilissimus opulentissimus<que>

rex captus, ubi victori populo ostendetur?

25 quos Syphax rex captus, ac-

7

θανυμάζειν δὲ τὸν δῆμον, εἰ τοῖς ἀπ' Ἰλλυριῶν καὶ Λιβυῶν ἀγαλλόμενος θριάμβους

10 Λιβυῶν sine accentu, Λιγύων Xylander; forte Λιβυρῶν? (Boissevain.)

2-3 <neque—quicquam> add. Vahlen.

5 et vos] ed. Bas. 1531, utnos.

11-12 abrogato triumphos] eadem, abrogatutnumpos.

13 opima praeda] Gronovius, opimaepraedae.

23-24 nobilissimus—rex] ed. Bas. 1531, nobilissimum opulentissimumres.

24-25 ostendetur.] Gruter, ostenditur.

5 et] De antecedentibus capitibus 37,3—39,2 vide app. XV.

5-12 et—spectabunt?] A Livio exornata; cf. Nissen p. 25.

12-2 p. 43 quid—meminimus.] Nihil, nisi ornamenta oratoria; cf. Nissen p. 26 s.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

αὐτῷ φθονεῖ τὸν Μακεδόνων βασιλέα ζῶντα καὶ τὴν Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου δόξαν ἐπιδεῖν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίων ὅπλοις ἀγομένην αἰχμάλωτον.

„πῶς γὰρ οὐ δεινόν” εἶπεν „εἰ, φήμης περὶ νίκης ἀβεβαίον πρότερον εἰς τὴν πόλιν ἐμπεσοῦσης ἐθύσατε τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι τοῦ λόγου τούτου ταχέως ἀπολαβεῖν τὴν ὄψιν, ἥκοντος δὲ τοῦ στρατηγοῦ μετὰ τῆς ἀληθινῆς νίκης ἀφαιρεῖσθε τῶν μὲν θεῶν τὴν τιμὴν, αὐτῶν δὲ τὴν χαράν,

cessio Punici belli, concursus fecerit, plerique meminimus.] Perseus rex captus, Philippus et Alexander, filii regis, tanta nomina, subtrahentur civitatis oculis? [ipsum L. Paulum,

5 bis consulem, domitorem Graeciae, omnium oculi conspiciere urbem curru ingredientem avent; ad hoc fecimus consulem, ut bellum per quadriennium ingenti etiam pudore nostro

10 tractum perficeret. cui sortito provinciam, cui proficiscenti praesagientibus animis victoriam triumphumque destinavimus, ei victori triumphum

15 negaturi <sumus>? et quidem non tantum <eum>, sed deos etiam suo honore fraudaturi? dis quoque enim,

20 non solum hominibus, debetur triumphus.] [maiores vestri omnium magnarum rerum et principia exorsi a dis

sunt et finem statuerunt. consul proficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

25trato <bello> eodem in Capitolium

11

ficiscens praetorve paludatis lictoribus

in provinciam et ad bellum vota in

Capitolio nuncupat: victor perpetuo

2 τὸν Reiske et codices tres, τῶν v.

12 εἶπεν Reiske et codex, εἰπεῖν v.

10 nostro] ed. Bas. 1531, nostrum.

15 <sumus> add. Madvig.

16 <eum> add. Weissenborn.

18-19 triumphus] Gronovius, utru.

—vestri] ed. Bas. 1531, vestros.

20-21 exorsi—et] eadem, etobsiad discutet.

25 <bello> add. Madvig. — in Capitolium] Kreyssig, incapitolio.

3-4 Philippus—nomina.] Ob ipsam Plutarchi verborum magnificentiam contra Schwarzium p. 59 s. Livium veram Polybii lectionem habere contendere ausim.

5-19 ipsum—triumphus.] A Livio exornata; cf. Nissen p. 25.

19-8 p. 45 maiores—audi.] A Livio excogitata; cf. Nissen p. 26 s.

www.libtool.com.cn
Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

ὥς φοβούμενοι θεάσασθαι τὸ μέγε-
θος τῶν κατορθωμάτων ἢ φειδό-
μενοι τοῦ πολεμίου; καίτοι κρεῖττον
ἦν τῷ πρὸς ἐκείνον ἐλέω, μὴ τῷ
πρὸς αὐτοκράτορα φθόνῳ λυθῆναι
τὸν θρίαμβον.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.
triumphans ad eosdem deos, quibus vota
nuncupavit, merita dona portans redit.

pars non minima triumphi est victi-
mae praecedentes, ut appareat dis
grates agentem imperatorem ob rem
publicam bene gestam redire. omnis
illas victimas, quas traducendas in
triumpho dicavit, alias alio caedente
mactate. quid tandem? illae epulae
senatus, quae nec privato loco nec
publico profano, sed in Capitolio
eduntur, utrum hominum voluptatis
causa an deorum *** hominumque
auctore Servio Galba turbaturi estis?
L. Pauli triumpho portae claudentur?
rex Macedonum Perseus cum liberis

1 triumphans] ed. Bas. 1531,
triumphano.

2 dona portans] Madvig, bo-
naquepr. trans.

10 praecedentes] ed. Bas. 1531,
praecedentes.

13-14 traducendas—dicavit.] Gro-
novius, traducendointriumphovindicavit.

14-15 alias—mactate] ed. Bas.
1531, aliasaliosde temactati.

15 quid tandem? H. I. Mueller,
quidem.

16 quae] ed. Bas. 1531, quod.

19-20 hominumque auctore]
vix adhuc sanata.

3-8 ὥς φοβούμενοι—θρίαμβον.] Minus apta ad pulchritudinem oratoriam augendam
et hanc ob rem a Livio omitta; cf. Nissen p. 26.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

et turba alia captivorum, spolia Mace-
donum, (in) circo Flaminio relinquen-
tur? L. Paulus privatus tamquam rure
rediens a porta domum ibit? † et tu,
centurio, miles, quibus ab imperatore
Paulo donatus decrevit potius quam
Servius Galba fabulentur audis et hoc
dicere me potius quam illum audi.]

ἀλλ' εἰς τοσαύτην" ἔφη „τὸ κα-
κότηδες ἐξουσίαν προάγεται δι' ὑμῶν,
ὥστε περὶ στρατηγίας καὶ θριάμβου
τολμᾷ λέγειν ἄνθρωπος ἄτρωτος καὶ
τῷ σώματι στίλβων ὑπὸ λειότητος
καὶ σκιατραφίας πρὸς ἡμᾶς τοὺς
τοσούτοις τραύμασι πεπαιδευμένους
ἀρετὰς καὶ κακίας κρίνειν στρα-
τηγῶν." αἶμα δὲ τῆς ἐσθῆτος δια-
σχῶν ἐξέφηγε κατὰ τῶν στέρνων
ὥτειλὰς ἀπίστους τὸ πλῆθος. εἶτα
μεταστραφεὶς ἔνια τῶν οὐκ εὐπρε-
πῶς ἐν ὄχλῳ γυμνοῦσθαι δοκούν-
των τοῦ σώματος ἀνεκάλυψε, καὶ
πρὸς τὸν Γάλβαν ἐπιστρέψας „σὺ
μέν" ἔφη „γελᾷς ἐπὶ τούτοις, ἐγὼ
δὲ σεμνύνομαι πρὸς τοὺς πολίτας

2-3 (in) circo Flaminio relin-
quentur] corr. Koch, circafluminiore-
linqueretur.

4-8 et—audi] adhuc non sanata.

9-10 et (id) ipsum] corr. Aldus, etipsud.

11-12 ex provocatione] Weissen-
born-Heraeus secundum usum Livianum
per vitium traxisse videtur ex antece-
denti ter. perprovocatio.

12 pugnavi] ed. Bas. 1531, pugnavit.

22 in equo] eadem, quamquo.

11-12 ego—pugnavi] vide ad p. 41, 7—8.

Plut. Aem. Paul. c. 30—31.

Liv. XLV, 35—37, 2; 39, 3—20.

ὅπερ τούτων γὰρ ἡμέραν καὶ νύκτα
συνεχῶς ἱππασάμενος ταῦτ' ἔσχον.
ἀλλ' ἄγε λαβὼν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν
ψῆφον ἐγὼ δὲ καταβὰς παρακο-
λουθήσω πᾶσι, καὶ γνώσομαι τοὺς
κακοὺς καὶ ἀγαρίστους καὶ δημα-
γωγεῖσθαι μᾶλλον ἐν τοῖς πολέμοις
ἢ στρατηγεῖσθαι βουλομένους."

dimento ad rem publicam bene geren-
dam domi militiaeque fuit. ego hoc
ferro saepe vexatum corpus vetus
miles adulescentibus militibus ostendi:
Galba nitens et integrum denudet.
revocate, si videtur, tribuni, ad suffra-
gium tribus; ego ad vos, milites, ****

Diodorus XXXI, 8, 9—12. Di.

10 Syncellus Chronogr. p. 268—269. καταλαβὼν δὲ καὶ αὐτὸς θρίαμβον καταγαγεῖν ἅμα τοῖς
σὺν αὐτῷ στρατηγοῖς κελεύεται παρὰ τῆς συγκλήτου. καὶ
πρῶτος μὲν Ἀνίκιος καὶ Ὀκτάβιος ὁ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως
ἡγησάμενος ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἐκάτερος ἐθρίαμβενσεν, ὁ δὲ σοφώτατος
Αἰμίλιος ἐπὶ τρεῖς. καὶ τῇ μὲν πρώτῃ ἅμαξαι χίλια διακόσαιοι προῆλθον
φέρουσαι λευκὰς καὶ τραχίας ἀσπίδας, καὶ ἄλλαι χίλια διακόσαιοι ἅμαξαι
πλήρεις ἀσπίδων χαλκῶν, καὶ ἑτεραι τριακόσαιοι λόγχας καὶ σαρίσσας καὶ 15
τόξα καὶ ἀκόντια γέμονσαι προηγοῦντο δὲ αὐτῶν ὥς ἐν πολέμῳ σαλ-
πιγκταί. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ποικίλα εἶδη φέρουσαι ὅπλων, κάμακες

7 milites] In hac voce desinit fo-
lium cod. Vindobonensis; intercidit qua-
ternionis XXXIV folium primum (cf.
Gittlbauer p. 32) in quo erat narratio de
lege accepta, de tempore triumphi, pars
descriptionis pompae triumphalis. (cf. Fast.
triumph. a. 587. Plut. Aem. Paul. c. 32. ss.)

14 τραχίας] τραχίας alter Ms.; Θραχίας Salmasius et Scaliger.

6-7 revocate—tribus] Vide ad p. 41, 1—5.

9-14 p. 47 καταλαβὼν—κατακληκτικῶς] Nissen (p. 277) dubitans, Syncellusne alium
quam Diodorum an Diodorus ipse alium quam Polybium secutus sit, certe Polybio
hanc triumphi descriptionem abiudicat, fortasse, ut adnotat Schwarze p. 64,
quod Polybius pompas triumphales paucis absolvere soleat (Nissen p. 102). Recte
tamen vidit Schwarze l.l. hanc Nisseni observationem tribus tantum exemplis niti
optimeque intellegendum esse hunc triumphum splendidissimum ac rerum novarum
augurem facile de Nisseni norma recedere posse. Praeterea admodum mirum foret
si repente idque in hac sola parte aut Syncellus Diodorum aut Diodorus Polybium,
ducem suum perpetuum, deseruisset.

De Liv. XLV, 40, 1—5; 42, 2—3; 43 et Plut. Aem. Paul. c. 32—34 vide app. XVI.

Diod. XXXI, 8, 9—12. Di.

11 ὀκτακόσαιοι καθωπλισμένοι. τῇ δὲ δευτέρᾳ προεκομίσθη νομισμάτων τά-
λαντα χίλια, ἀργύρου τάλαντα δισχίλια διακόσαιοι, ἐκπωμάτων πλήθος,
ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων ποικίλων ἅμαξαι πεντακόσαιοι, ἀσπίδες τε
12 χρυσαὶ καὶ πίνακες ἀναθεματικοὶ ἀμύπολλοι. τῇ τρίτῃ προηγοῦντο λευκαὶ
βόες εὐπρεπεῖς ἑκατὸν εἴκοσι, χρυσοῦ τάλαντα ἐν φορήμασι διακοσίοις 5
εἴκοσι, φιάλη δέκα τάλαντων χρυσοῦ διάλιθος, χρυσωμάτων παντοῖαι
κατασκευαὶ τάλαντων δέκα, ἐλεφάντων ὀδόντες δισχίλιοι τριπτήχεις, ἄρμα
ἐλεφάντινον ἐκ χρυσοῦ καὶ λίθων, ἵππος φαλάροις διαλίθοις καὶ τῇ λοιπῇ
κατασκευῇ διαχρύσῳ πολεμικῶς κεκοσμημένος, κλίνη χρυσῇ στρωματῇ
πολυανθέσι κατεστρωμένη, φορεῖον χρυσοῦν περιπεπτασμένον πορφύραν, 10
ἐφ' οἷς Περσεὺς ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς Μακεδόνων ἅμα δυσὶν υἱοῖς καὶ
θυγατρὶ μᾶ καὶ τοῖς ἡγεμόσι διακοσίοις πεντήκοντα. στέφανοι τετρακόσιοι
δοθέντες ἐκ τῶν πόλεων καὶ τῶν βασιλέων, καὶ ἐπὶ πᾶσιν Αἰμίλιος ἐφ'
ἄρματος ἐλεφαντίνου καταπληκτικῶς.

B. Persei fatum.

Diodorus XXXI, 9, 1—5. Di.

Photius 516. "Οτι Περσέα τὸν τελευταῖον Μακεδονίας βασιλέα, πολλάκις Ῥω- 15
μαίοις διὰ φιλίας ἰόντα, πολλάκις δὲ καὶ στρατιᾷ οὐκ ἀναξιολόγῳ
πολεμήσαντα, τέλος Αἰμίλιος καταπολεμήσας εἶλε, καὶ λαμπρὸν θρίαμβον
ἐπὶ τῇ νίκῃ κατήγαγε. Περσεὺς δὲ τηλικαύταις περιπεσὼν συμφοραῖς,
ὥστε δοκεῖν ὁμοία μύθοις ἀγενήτοις εἶναι τὰ πάθη τὰ περὶ αὐτόν, οὐδ'

11 ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς] Ex auctore Romano non videtur fluxisse.

15 "Οτι Περσεία e.q.s.] Nissenus (p. 304) existimans fabulas hic narrare Dio-
dorum, cum Polybius ipse (Diod. XXXI, 8, 2) memoret Perseum in liberam custodiam
missum fuisse, fragmentum nostrum Polybio abiudicat. Iniuria, si quid video;
narratio enim ipsa me iudice fabulosior non est, quam ut eam ex Polybio fluxisse
credamus, habetque ipse Polybius (§ 5) Perseum postea liberiore custodia habitum
fuisse (εἰς ἐπιμεστέραν δεξιὴν φυλακὴν). Praeterea, quod de turpi hominum amore
vitae legitur § 4 cum Polybii mente prorsus congruens (cf. Pol. XXX. 6—9 passim;
v. Scala die Studien des Polybius I p. 212, ss.), hunc procul dubio fere auctorem prodit.
Ceterum, quod attinet ad locum huius fragmenti, Livius (c. 42, 4) ac Plutarchus
(Aem. Paul. c. 37) Persei fatum post amissos Aemilii Pauli liberos enarrantes
sine dubio Polybium non sequuntur, cum in Excerptis Maianis fragmentum
359 inveniatur ante fragmentum n. 361, Boissievain p. 373, quod de morte horum
liberorum agit.

De Liv. XLV, 42, 4 vide app. XVII, de Plut. Aem. Paul. c. 37 app. XVIII.

ἀπολυνθῆναι τοῦ ζῆν ἤθελε, πρὶν γὰρ ἢ τὴν σύγκλητον ὑπὲρ αὐτοῦ
 διαλαβεῖν, ὃ χρὴ παθεῖν, τῶν κατὰ πόλιν στρατηγῶν εἰς ἐνέβαλεν αὐτὸν
 2 εἰς τὸν ἐν Ἀλβαῖς κάρκαρον μετὰ τῶν τέκνων. ἔστι δὲ ὁ κάρκαρος
 ὄρυγμα κατάγειον βαθύ, τὸ μὲν μέγεθος ἔχον οἴκου μάλιστα πῶς ἐν-
 νεακλίνου, σκότου δὲ πλήρες καὶ δυσοσμίας διὰ τὸ πλῆθος τῶν παρα-
 5 δεδομένων εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ θανατικοῖς ἐγκλήμασι
 καταδικαζομένων, ὧν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις οἱ πλείους ἐνταῦθα καθ-
 εῖργοντο· ἐν οὗτω γὰρ στενωπῷ συγκεκλεισμένων πολλῶν ἀνδρῶν ἀπε-
 θηριοῦτο τὰ τῶν ἀτυχῶν σώματα, τῶν τε πρὸς τροφήν καὶ τὴν ἄλλην
 πᾶσαν χρεῖαν ἀνηκόντων πάντων ἐν ταύτῃ πεφυρμένων τοσαύτην προσ-
 10 πίπτειν δυσοδίαν συνέβαινε, ὥστε μηδὲνα τῶν προσιόντων ῥαδίως δύνα-
 3 σθαι καρτερεῖσθαι. ἐφ' ἡμέρας μὲν οὖν ἐπὶ διετέλεσεν ἐνταῦθα κακουχού-
 μενος, ὥστε καὶ παρὰ τῶν ἐσχάτων καὶ τακτὰ σιτουμένων ἐπικουρίας
 δεηθῆναι. συμπαθεῖς γὰρ οὗτοι γινόμενοι διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἀκλη-
 ρημάτων, ὧν μετελάμβανον, φιλανθρωπῶς τούτων ἐκείνῳ μετεδίδοσαν¹⁵
 δακρύοντες. ἔρριπτο δ' αὐτῷ καὶ ξίφος πρὸς ἀναίρεσιν καὶ κάλως πρὸς
 ἀγχόνην, ἐξουσίας διδο-
 μένης ὡς βούλοιτο χρή-
 4 σασθαι. ἀλλ' οὐδὲν οὕτω
 γλυκὺ φαίνεται τοῖς ἡντι-²⁰

Diod. XXXI, 9, 6. Di.

Exc. Mai. Ὅτι οὐδὲν οὕτω
359. Bois-
sevain p. γλυκὺ φαίνεται372. τῶν ἡτυχηκό-²⁰

2 τῶν . . . στρατηγῶν]
 τὸν . . . στρατηγόν B. —
 ἐνέβαλεν A, εἰσέβαλεν B,
 ἐνέβαλλεν.

4 ἔχον B et corr. A, ἔχων.
 4-5 ἐννεακλίτου corr. A,
 ἐννεακλίτου. — σκότου] σκό-
 τους B. — πλήρες B et
 corr. A, πλήρης.

13 τακτὰ] τακτα A, τὰ
 ἔγκατα. B.

14-15 γινόμενοι—μετελάμ-
 βανον addunt A Amst. —
 ἀκληρημάτων] ἀκληρωμάτων.

16 ἔρριπτο AB, ἔρριπτον.

18 ὡς A, ὡς ἄν.

1-3 πρὶν—τέκνων] Schwarzius p. 76, quamquam recte docens Livium memorare
 Perseum post senatus consultum factum Albam et in custodiam liberam abductum esse,
 contra Diodorum ante id senatus consultum et in carcerem, tamen iniuria Diodorum
 res confudisse putat; Livius enim alium quam Diodorum secutus est. Nihil obstat,

a. XXXI, 9, 1—5. Di.

χηκόσιν ὡς τὸ ζῆν,
 καίπερ αὐτῶν ἄξια θανα-
 τούτου πασχόντων. καὶ
 πέρας ἐν ταύταις ἂν ταῖς
 ἀνάγκαις κατέστρεψε τὸν
 βίον, εἰ μὴ Μάρκος
 Αἰμίλιος προκαθήμενος
 τοῦ βουλευτηρίου, τηρῶν
 τό τε περὶ αὐτὸν ἀξίωμα
 καὶ τὸ τῆς πατρίδος ἐπι-
 10 εικές, παρήνεσε τῇ συγ-
 κλήτῳ σχετιάζων, εἰ μὴ
 τὸν ἀνθρώπινον φόβον
 εὐλαβοῦνται, τὴν γε τοὺς
 ὑπερηφάνως ταῖς ἐξου-
 15 σίαις χρωμένους μετερ-
 χομένην νέμεσιν αἰδεῖ-
 σθαι. διόπερ εἰς ἐπιεικεσ-
 τέραν δοθεῖς φυλακὴν,
 καὶ κεναῖς ἐλπίσι προσαν-
 20 ἔχων, ὁμοίαν τοῖς προη-
 τυχημένοις ἔσχε τοῦ βίου
 τὴν καταστροφὴν. διετῇ

2 καίπερ αὐτῶν] καὶ παρ'
 αὐτῶν A, καὶ παρὰ τῶν B.
 20 κεναῖς A Amst., κεν-
 ναῖς.

b. XXXI, 9, 6. Di.

τῶν ἐνίοις ὡς τὸ ζῆν,
 καίπερ αὐτῶν ἄξια θανα-
 τούτου πασχόντων. [ὅπερ
 συνέβη εἰς Περσέα τὸν
 Μακεδόνων βασιλέα γε-
 5 νέσθαι.]

3-6 ὅπερ—γενέσθαι ad-
 didit eclogarius.

c. XXXI, 9, 7. Di.

Exc. Val. Ὅτι ὁ Περ-
 277. Bütt-
 ner-Wobst σεύς εἰς τὸ
 p. 281. κατάγειον ἐμ-
 βληθεὶς οἴκημα ἐκείσε
 ἂν κατέστρεψε τὸν
 βίον, εἰ μὴ ὁ Αἰμίλιος
 προκαθήμενος τοῦ βου-
 λευτηρίου καὶ τηρῶν
 τὸ περὶ αὐτὸν ἀξίωμα
 10 καὶ τὸ τῆς πατρίδος ἐπι-
 εικές, παρήνεσε τῇ συγ-
 κλήτῳ σχετιάζων, εἰ μὴ
 τὸν ἐξ ἀνθρώπων φόβον
 εὐλαβοῦνται, τὴν γε τοὺς
 15 ὑπερηφάνως ταῖς ἐξου-
 σίαις χρωμένους μετερ-
 χομένην νέμεσιν αἰδεῖ-
 σθαι. διόπερ εἰς ἐπιεικεσ-
 τέραν δοθεῖς φυλακὴν,
 20 διὰ τὴν τῆς συγκλήτου
 χρησιμότητα κεναῖς ἐλ-
 πίσι προσανείχεν.

4 ἐκείσε] ἐκεῖ Valesius
 eclogarium corrigens.

quominus credamus Perseum primo ante senatus consultum factum a Longino praetore
 Albae in carcerem coniectum, deinde facto senatus consulto ibidem in custodia
 libera esse habitum, id quod etiam ex Plut. Aem. Paul. c. 37 effici potest.

5-6 Μάρκος Αἰμίλιος] Recte Schwarzius p. 74 s. observat Plutarchum errore
 putavisse hic de Aemilio Paulo Macedonico sermonem esse, Diodorum autem,
 quamquam alibi (XXXI, 8, 4; 6) etiam Aemilio Paulo praenomen Marci male assig-
 nantem, hic iure huic Aemilio praenomen Marci dedisse, cum προκαθίζεν τοῦ συνεδρίου,
 προκαθίσθαι τοῦ βουλευτηρίου apud Diodorum idem valeant ac Latina lingua principem
 senatus esse (cf. XXXIV/V 33, 1) fueritque anno 167/6 Marcus Aemilius Lepidus
 quidam princeps senatus; cf. Mommsen Römische Forschungen 12 p. 93.

γὰρ χρόνον φιλοψυχίας, καὶ προσκόψας τοῖς φυλάττουσι βαρβάροις, κωλυόμενος ὑπ' ἐκείνων ὕπνου τυχεῖν ἐτελεύτησεν.

C. Liberi Aemilii Pauli.

Diod. XXXI, 11. Di.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.

Sed non Perseus tantum per illos dies documentum humanorum casuum fuit, in catenis ante currum victoris ducis per urbem hostium ductus, sed etiam victor Paulus, auro purpuraque fulgens.

10 35. Ἦσαν γὰρ αὐτῷ 10

τέσσαρες υἱοί, δύο μὲν εἰς ἑτέρας ἀπωκισμένοι συγγενείας, ὡς ἤδη λέ-

λεκται, Σκηπίων καὶ

15 Φάβιος, δύο δὲ παῖδες 15

ἔτι τὴν ἡλικίαν, οὓς ἐπὶ

τῆς οἰκίας εἶχε τῆς ἐαν-

τοῦ γεγονότας ἐξ ἑτέρας

γυναικός. ὧν ὁ μὲν

20 ἡμέραις πέντε πρὸ τοῦ 20

nam duobus e 7

filiis, quos duobus datis in adoptionem solos nominis, sacrorum familiaeque heredes retinuerat domi, minor, <duodecim>

20 <duodecim> add. ed. Bas. 1531.

Exc. Mai.

361, Boissvain

p. 373 s.

Ἵτι τῶν

τοῦ Αἰμιλίου 15

παίδων τῶν

δύο παραδόξως

1 φυλάττουσι] φυλάσσει B.

[Liberi Aemilii Pauli.] Haec omnia ex uno fonte idque ex Polybio fluxisse patet ex rebus, verbis, sententiis, quamquam Livius multa praesertim in fine arte oratoria exornavit; cf. Nissen p. 278; Schwarze p. 70—73; v. Scala *Die Studien des Polybios* I p. 159 ss. De loco his fragmentis adsignando vide Diod. XXXI, 9, p. 47; de Diodori XXXI, 10 vide app. XIX, de App. *Maced.* 19, app. XX.

1-9 Sed—fulgens.] Quod Perseum verisimile non sit in catenis ante currum victoris ductum fuisse, haec a Livio addita putat Nissen (p. 278). Cf. autem Liv. XXVI, 13, 15; Ovid. *ex Ponto* II, 1, 44. Quod attinet ad Dio. XLIII, 19, 3, ibi de muliere sermo est.

20-1 p. 51 πρὸ τοῦ θριαμβεύειν . . . 2 p. 51-6 ἐτελεύτησε—ἐπαπέθανεν] Rectius apud Livium diligentius Polybium vertentem minor filius prius moritur; cf. Nissen p. 278.

Diod. XXXI, 11 Di.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.

τελευτησάντων, καὶ τοῦ δήμου παντός διαφερόντως συναλγοῦντος,

θριαμβεύειν τὸν Αἰμίλιον ἐτελεύτησε τεσσαρεσκαυδέκτης, ὁ δὲ δωδεκῆς μετὰ τρεῖς ἡμέρας θριαμβεύσαντος

ferme annos natus, quinque diebus ante triumphum, maior, quattuordecim annorum, triduo post triumphum deces-

sit; [quos praetextatos curru vehi cum patre, sibi ipsos similis destinantis triumphos,

10 τητα τῆς τύχης ἀπαντας, 10 oportuerat.]

ὡς οὐκ ἠδέσαστο πένθος τοσοῦτον εἰς [τὴν] οἰκίαν ζήλον καὶ χαρὰς καὶ θυσιῶν γέμονσαν εἰσάγουσα

15 καὶ καταμυγνύουσα θρή-

15 νους καὶ δάκρυα παιᾶσιν

ἐπινικίους καὶ θριάμβους.

36. Οὐ μὴν ἀλλ' ὁ

Αἰμίλιος ὀρθῶς λογιζό-

20 μενος ἀνδρείας καὶ θαρ-

20 ραλέτητος ἀνθρώποις

οὐ πρὸς ὅπλα καὶ σα-

ρίσας χρῆσιν εἶναι μό-

νον, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν

25 ὁμαλῶς τύχης ἀντίστα-

25 σιν, οὕτως ἡρμόσατο καὶ

κατεκόσμησε τὴν τῶν

παρόντων σύγκρασιν,

ὥστε τοῖς ἀγαθοῖς τὰ

30 φαῦλα καὶ τὰ οἰκεῖα 30

τοῖς δημοσίοις ἐναφανισ-

θέντα μὴ ταπεινώσαι τὸ

12 [τὴν] del. Reiske.

9 destinantis] Novák, praedestinantis.

6-10 quos—oportuerat] Haec a Livio ad misericordiam augendam excogitata videntur.

Diod. XXXI, 11 Di.

ὁ πατήρ τούτων συνηγαγεν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ περὶ τῶν κατὰ τὸν πόλεμον πραχθέντων ἀπολογισάμενος ἐπὶ τέλους διεξῆλθε τοιούτους τινὰς λόγους.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.

μέγεθος μὴδὲ καθυβρίσαι τὸ ἀξίωμα τῆς νίκης. τὸν μὲν γε πρότερον τῶν παίδων ἀποθανόντα

5 θάψας εὐθὺς ἐθρίαμβον

βενυσεν, ὡς λέλεκται. τοῦ

δὲ δευτέρου μετὰ τὸν

θρίαμβον τελευτήσαντος

συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸν Ῥωμαίων δῆμον

10

λεμον πραχθέντων ἀπο-

λογισάμενος ἐπὶ τέλους

διεξῆλθε τοιούτους τινὰς

λόγους.

15

ἐχρήσατο λόγοις ἀνδρὸς

οὐ δεομένου παραμυ-

θίας, ἀλλὰ παραμυθου-

μένου τοὺς πολίτας δυσ-

παθοῦντας ἐφ' οἷς ἐκεῖνος

ἔφη γὰρ 20 ἐδυστύχησεν. ἔφη γὰρ, 20

ὅτι τῶν ἀνθρωπίνων οὐ-

σπουδῶν οὐδὲν ἄλλο

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.

paucis post diebus data

[a M. Antonio tribuno]

plebis contione, cum de

suis rebus gestis more

ceterorum imperatorum

edissereret, memorabilis

eius oratio et digna

Romano principe fuit.

[„Quamquam, et qua fe-

41

licitate rem publicam ad-

ministraverim, et <quae>

duo fulmina domum me-

am per hos dies percu-

lerint, non ignorare vos,

Quirites, arbitror, cum

spectaculo vobis nunc

11 edissereret] H.

I. Mueller, dedisset. —

memorabilis] Mad-

vig, remorabilis.

14-15 et qua felicitate]

Madvig, obqua paulora-

tio adpr. felicitate.

16 <quae> add. Gro-

novius.

21 nunc] non; de vo-

cibus non et nunc saepis-

sime in libris antiquis per-

mutatis cf. Hilar. p. XVI

ed. Zingerle.

7 a—tribuno] Hoc a nullo alio traditum Livius ex annalium scriptore addidisse videtur.

14-8 p. 53 Quamquam—fortunam.] A Livio excogitata, ut initium orationis inveniat; Nissen p. 278.

Diod. XXXI, 11 Di.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.

δὲν οὐδέποτε δέσας, τῶν

δὲ θείων ὡς ἀπιστότα-

τον καὶ ποικιλώτατον

πρᾶγμα τὴν τύχην αἰ

5 φοβηθεῖς, μάλιστα περὶ 5

τοῦτον αὐτῆς τὸν πόλε-

μον, ὥσπερ πνεύματος

λαμπροῦ, ταῖς πράξεσι

παρούσης διατελοῖη με-

10 ταβολήν τινα καὶ παλίρ- 10

ροίαν προσδεχόμενος.

„μὰ μὲν γὰρ“ εἶπεν

„ἡμέρα τὸν Ἴόνιον ἀπὸ

Βρεντεσίου περάσας

ἐαυτὸν ἐξ Ἰταλίας εἰς

τὴν Ἑλλάδα μέλλοντα πε-

ραιοῦν τὰς δυνάμεις ἀπο-

θεωρῆσαι τὴν ἀνατολήν 15

καὶ τότε τὸν πλοῦν ποιη-

σάμενον ἐνάτης ὥρας κα-

ταπλεῦσαι μηδενὸς ἀπο-

λειφθέντος εἰς Κέρκυ-

ραν, ἐκεῖθεν δὲ τεταρ- 20

ταῖον ἐν Δελφοῖς καλ-

λιερήσαντα τῷ θεῷ μετὰ

πέντε ἡμέρας εἰς Μακε-

δονίαν γενέσθαι καὶ πα-

ραλαβεῖν τὰς δυνάμεις, 25

ἐν ἡμέραις δὲ ταῖς ἀπά-

σαις πεντεκαίδεκα βιάσα-

σθαι τὰ στενὰ κατὰ τὴν

Πέτρην καὶ παρατάξα-

σθαι καὶ νικῆσαι Περσέα 30

τεκαίδεκα τὸ κάλλιστον 20

14 15 ἀποθεωρῆσαι Dindorf,

ἀποθεωρήσας.

16 17 ποιησάμενον Dindorf,

ποιησάμενος.

24 γενέσθαι] παραγενέ-

σθαι v. Herwerden non ne-

cessario.

20-21a τεταρταῖον] Error Diodori, cum omnes alii quinque dies tradant.

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.

triumphus meus, nunc

funera liberorum meo-

rum fuerint, tamen pau-

2 cis, quaeso, sinatis me

cum publica felicitate

conparare eo, quo de-

beo, animo privatam

meam fortunam.]

profectus ex Italia clas-

3 sem a Brundisio sole

orto solvi; nona diei

15 hora cum omnibus meis

navibus

Corcyram tenui.

inde quinto die Delphis

Apollini pro me exerci-

tibusque et classibus

vestris sacrificavi. a 4

Delphis quinto die in

castra perveni: ubi ex-

ercitu accepto, mutatis

quibusdam, quae magna

impedimenta victoriae

erant, progressus, quia

inexpugnabilia <castra>

23 vestris] Sigonius,

lustri.

30 <castra> add. ed.

Bas. 1531.

Diod. XXXI, 11 Di.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.

ἐπέθηκα τῷ πολέμῳ
τέλος.hostium erant neque
cogi pugnare poterat
rex, inter praesidia eius
saltum ad Petram evasiet ad pugnam rege
(excito) acie vici; Ma-
cedoniam in potes-
tatem populi Romani
redegi et, quod bellumper quadriennium tres
ante me consules ita ges-
serunt, ut semper suc-
cessori traderent gra-
vius, id ego quindecimdiebus perfeci. aliarum
deinde secundarum re-
rum velut proventus se-
cutus: civitates omnes
Macedoniae se dedide-runt, gaza regia in potes-
tatem venit, rex ipse
tradentibus prope ipsis
dis in templo Samothra-cum cum liberis est cap-
tus. mihi quoque ipsi ni-
mia iam fortuna videri eo-
que suspecta esse. maris
pericula timere coepi in
tanta pecunia regia in Ita-liam traicienda et victore
exercitu transportando.
postquam omnia secun-
do navium cursu in Ita-6 (excito) add. Drechs-
ler.

10 tres] Leutsch, IIII.

26 fortuna] Hertz,
fortunam.καθόλου δὲ τέταρτον¹⁰
ἔτος ἀντοφθαλμοῦντος
τοῦ βασιλέως τοῖς Ρω-
μαίοις ἐαυτὸν ἐν ταῖς
προειρημέναις ἡμέραις
ἀπεφρήματο κεκυριευκέ-¹⁵
ναι πάσης Μακεδονίας.καὶ τότε μὲν θαυμάζειν
ἔφη τὸ παράλογον τῶν²⁰
κατορθωμάτων ὥς δὲ
μετ' ὀλίγον κύριος ἐγέν-
ετο τοῦ βασιλέως καὶ
τῶν τέκνων καὶ τῆς
βασιλείας γάζης, πολὺν²⁵
μᾶλλον θαυμάζειν. τὴν
εὐροίαν τῆς τύχης δια-
κομισθέντων δὲ τῶν χρη-
μάτων καὶ τῶν στρατιω-
τῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀ-³⁰
βλαβῶς καὶ ταχέως, τόθ'
ὀλοσχερῶς διαπορεῖν ἐπὶ
τῷ πάντα κάλλιον ἢ προσ-10-11 τέταρτον ἔτος Bois-
sevain collato Livio iuxta
c. 41, 5, τεταρταίος.ἀπιστῶν δὲ τῇ τύχῃ διὰ
τὴν εὐροίαν τῶν πραγμά-
των, ὥς ἄδεια πολλὴ καὶ²⁵
κίνδυνος οὐδείς ἦν ἀπὸ
τῶν πολεμίων, μάλιστα
κατὰ πλοῦν ἐδεδίειν τὴν
μεταβολὴν τοῦ δαίμονος
ἐπ' εὐτυχίᾳ, τοσοῦτον³⁰
στρατὸν νενικηκότα καὶ
λάφυρα καὶ βασιλεῖς αἰχ-
μαλώτους κομίζων. οὐ30 ἐπ' εὐτυχίᾳ delenda
esse putat Sintenis.

Diod. XXXI, 11 Di.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.

εδόκα συντελεῖσθαι,
πάντων δὲ συγχαίρόντων
καὶ μακαρίζόντων τὴν
εὐπομίαν αὐτοῦ τότε
μάλιστα προσδέχεσθαι⁵
παρὰ τῆς τύχης σύμ-
πτωμαμὴν ἀλλὰ καὶ σωθεὶς πρὸς
ὑμᾶς καὶ τὴν πόλιν ὁρῶν
εὐφροσύνης καὶ ζήλον
καὶ θυσίων γέμονσαν,
ἔτι τὴν τύχην δι' ὑπο-⁵
ψίας εἶχον εἰδὼς οὐδὲν
εἰλικρινές οὐδ' ἀνεμέση-
τον ἀνθρώποις τῶν με-
γάλων χαριζομένην. καὶδιόπερ προσ-
εὔχεσθαι τῷ θεῷ τῶν μὲν¹⁰
δημοσίων εἰς μὴδὲν ἐμ-
πεσεῖν τὴν μεταβολήν,
ἀλλ' εἰ πάντως αὐτῷ τὴν
πρᾶξαι δέδοκτο δυσχε-
ρές, τοῦτ' εἰς αὐτὸν ἐναπ-¹⁵
ερείσασθαι. διόπερ ἅμα
τῷ γενέσθαι τὴν περὶ
τοὺς παῖδας ἀτυχίαν ἐπὶ
μὲν ταύτῃ διαφερόντως
λυπηθῆναι, περὶ δὲ τῶν²⁰
τῆς πατρίδος πραγμάτων
εὐδαρσῆς εἶναι καθ'
ὅσον ἡ τύχῃ τὴν πα-
λαιοίαν καὶ τὸν φθό-
νον οὐκ εἰς τὸ κοινὸν²⁵
τῶν πολιτῶν ἀλλ' εἰς
τὸν ἴδιον ἐκείνου βίον
ἀπέσκηψεν.erat, quod ultra
precarer, illud optavi,
ut, cum ex summo retro
volvi fortuna consuesset,
mutationem eius domus
mea potius quam res
publica sentiret. itaque⁹
defunctam esse fortu-
nam publicam mea tam
insigni calamitate spero,
quod triumphus meus,
velut ad ludibrium ca-
suum humanorum, duo-
bus funeribus liberorum
meorum est interposi-
tus. et cum ego et¹⁰
Perseus nunc nobilia
maxime sortis mortalium
exempla spectemur, ille,
qui ante se captivos
(captivus) ipse duci li-
beros vidit, incolumes³⁰
ταὶ νέμεσιν, οὐκ ἀφα-2 πάντων Dindorf, τῶν.
13 αὐτῷ (τι) Boissevain,
αὐτῇ.14 δέδοκτο] δέδοκται Din-
dorf, sed tempore historico
vix carere possumus; for-
tasse δυσχερές ἐδέδοκτο.22 εὐδαρσῆς Dindorf, εὐ-
θαρσείας.24 ὑμῖν Bryanus et codi-
ces tres, ἡμῖν v.10-11 precarer, illud
optavi, ut] ed. Bas.
1531, praecarperiludoop-
tavit.29 (captivus) add.
ed. Bas. 1531.

Diod. XXXI, 11 Di.

Plut. Aem. Paul. c. 35—36.
 νέστερον ἔχονσα παρά-
 δειγμα τῆς ἀνθρωπίνης
 ἀσθενείας τοῦ θριαμ-
 βευομένου τὸν θριαμ-
 5 βεύοντα πλὴν οὐ Περ-
 σεὺς μὲν ἔχει καὶ νε-
 κημένος τοὺς παῖδας,
 Αἰμίλιος δὲ τοὺς αὐτοῦ
 νικήσας ἀπέβαλεν.”

10

15

20

τούτων ῥηθέντων πᾶς ὁ
 δῆμος τὴν μεγαλοφυΐαν
 αὐτοῦ ἐθαύμασεν, ἐπὶ δὲ
 τοῖς παισὶ πολλαπλάσιον
 ἔσχε συμπάθειαν.

25

Liv. XLV, 40, 6—42, 1.
 tamen eos habet: ego, qui
 de illo triumphavi, ab
 alterius funere filii cur-
 rum <conscendi, rediens
 5 alterum> ex Capitolio
 prope iam expirantem
 <in>veni; neque ex tanta
 stirpe liberum superest,
 qui L. Aemili Pauli

10 nomen ferat. duos enim 12

tamquam ex magna
 progenie liberorum in
 adoptionem datos Cor-
 nelia et Fabia gens
 15 habent: Paulus in domo
 praeter senem nemo
 superest. [sed hanc cla-
 dem domus meae vestra
 felicitas et secunda for-
 20 tuna publica consolatur.”]

Haec tanto dicta ani- 42
 mo magis confudere au-
 dientium animos, quam
 si miserabiliter orbita-
 25 tem suam deflendo lo-
 cutus esset.

4-5 <conscendi, re-
 diens alterum> add.
 Vahlen.

6-7 expirantem
 <in>veni] corr. Vahlen,
 expirantes veni.

16 senem] Hertz, sed.

17-20 sed—consolatur] A Livio addita, ut finem orationi faceret; cf. Nissen p. 278.

D. Fortuna Eumenis.

Diod. XXXI, 12 Di.

Exc. Mai. 362, Bois-
 sevain p. 374. “Οτι μετὰ τὴν Περσέως ἦταν Εὐμένης ὁ βασιλεὺς μεγάλαις
 καὶ παραδόξοις ἐχρήσατο μεταβολαῖς. ὑπολαβὼν γὰρ ἐν ἀσφα-
 374. λείᾳ κατακείσθαι τὴν ἰδίαν ἀρχήν, ὥς ἂν τῆς πολεμωτάτης
 αὐτῷ βασιλείας καταλελυμένης, τότε μεγίστοις περιέπεσε κινδύνους. ἀγαθὴ
 γὰρ ἢ τύχη τὰ βεβηκέναι δοκοῦντα ἀσφαλῶς ἀνατρέψαι, κἂν συνα- 5
 γωνίσσεται τι, πάλιν ἐκ μεταβολῆς ἀντιστηκοῦν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ
 κατορθωθέντα.

E. Filius Cotyis.

Pol. XXX, 17 B.-W.; 18 Hu.

Exc. Urs. 82, 17 (18) “Οτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον Κότυς ὁ τῶν Ὀδρουσῶν
 de Boor p. 329s. βασιλεὺς ἀπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ρώμην, ἀξιῶν ἀπο-
 δοθῆναι τὸν υἱὸν αὐτῷ καὶ περὶ τῆς γενομένης πρὸς Περσέα κοινοπρα- 10
 2 γίας δικαιολογούμενος. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι νομίσαντες ἡγνύσθαι σφίσι τὸ προ-
 κείμενον, τοῦ πρὸς τὸν Περσέα πολέμου κατὰ νοῦν προκεχωρηκότος, τὴν
 3 δὲ πρὸς Κότυν διαφορὰν πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνειν, συνεχώρησαν αὐτῷ
 κομίζεσθαι τὸν υἱόν, ὃς ὁμηρείας χάριν δοθεὶς εἰς Μακεδονίαν ἐαλώκει
 4 μετὰ τῶν Περσέως τέκνων, βουλόμενοι τὴν αὐτῶν προῳότητα καὶ μεγα- 15
 λοφυΐαν ἐμφαίνειν, ἅμα δὲ καὶ τὸν Κότυν ἀναδόμενοι διὰ τῆς τοιαύ-
 της χάριτος.

5 κἂν Dindorf, καί.

16 ἀναδόμενοι Dindorf, αἰδούμενοι

1-7 “Οτι—κατορθωθέντα] Ex rebus Italiae 167/6, cum et fragmentum antecedens
 (vide p. 50) et quod sequitur (vide p. 58) inde sumptum sit. Fortasse Polybius
 fortunis Persei et Pauli commotus hoc Eumenis exemplum attulit.

De Diodori capitibus 13—14 ex rebus Pergami anni 167/6 desumptis, sed a Din-
 dorfio fortasse nomine Eumenis decepto falso huc insertis vide infra.

8-17 “Οτι—χάριτος.] Haec ex rebus Italiae anni 167/6 fluxisse apparet ex Liv.
 XLV, 42, 5—12, ubi statim post Perseum Albam abductum traduntur. De Livii
 loco vide app. XXI.

Pol. XXX, 18, W.-B.; 19 Hu.

Exc. Urs.⁹ 83, de Boor p. 330. Ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦλθε καὶ Προουσίας ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Πώμην, συγκαρρησόμενος τῇ συγκλήτῳ καὶ τοῖς στρατηγοῖς ἐπὶ τοῖς γεγνηκόσιν.

Diodorus XXXI, 15, 1 Di.

Exc. Mai. 363, Boissvain p. 374s. Ὅτι καὶ Προουσίας ὁ τῆς Βιθυνίας βασιλεὺς ἦκε συγκαρρησόμενος τῇ συγκλήτῳ καὶ τοῖς τοὺς πολέμους κατορθώσασιν στρατηγοῖς οὗ τὸ τῆς ψυχῆς ἀγενὲς οὐκ ἄξιον παραλιπεῖν ἀνεπισήμαντον. τῆς μὲν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαινουμένης ἀρετῆς πολλοὶ τῶν ἐπιγενομένων προάγονται πρὸς τὸν ὅμοιον ζῆλον, τῆς δὲ τῶν φαύλων ἀνανδρίας ὀνειδισομένης οὐκ ὀλίγοι τῶν πρὸς τὴν κακίαν ὁρμώντων ἀποτρέπονται. διὸ καὶ χρηστέον οὐ παρέργως τῇ τῆς ἰστορίας παρρησίᾳ πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κοινοῦ βίου.

Diodorus XXXI, 15, 2—3 Di.

Liv.

XLV, 44, 19—20.

² ὁ δὲ Προουσίας οὗτος οὐδαμῶς γέγονεν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος.

Exc. Urs.¹ 1, de Boor p. 80. Ὅτι Προουσίας ἀνάξιος γεγνηκώς τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος.

²⁰ βασιλείας προσχήματος.

τεκμήραιτο δ' ἂν τις ἐκ τούτων. ὅς γε πρῶτον μὲν, πρεσβευτῶν πα-

καὶ διατελέσας πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον αἰσχυρῶς κολακεύων τοὺς ὑπερέχοντας, καὶ ποτε Πω-

⁴ συγκαρρησόμενος Ursinus, συγκαρρησόμενος.

⁵ στρατηγοῖς Perizonius Animadv. hist. cap. I, 38 ed. Harles collato Diodoro, στρατιώταις.

⁶ ἀγενὲς] ἀγενὲς Dindorf; vide p. 60, 4.

¹¹ ἀνανδρίας Dindorf; cf. Kuehner-Blass. I, 2³, p. 275 a, ἀνανδρείας.

¹ Ὅτι e.q.s.] Ex Liv. c. 44, 19—20 historiam Prusiae anno 167 a. Chr. n. tradenti apparet haec omnia ex rebus Italiae anni 167/6 fluxisse.

De Liv. XLV, 44, 1—3 vide app. XXII. — De Liv. XLV, 44, 4—18 vide app. XXIII. — De App. Mithr. c. 2 vide app. XXIV.

Pol. XXX, 18, W.-B.; 19 Hu.

ραγεγονότων Ρωμαϊκῶν πρὸς αὐτόν,

Diodorus XXXI, 15, 2—3 Di.

μαίων πρὸς αὐτὸν πα-
ραγενομένων πρεσβευ-
τῶν, τὰ μὲν τῆς βασι-
λείας σύμβολα, τό τε
⁵ διάδημα καὶ τὴν πορφύ-
ραν, ἀπέθετο, μμησά-
μενος δὲ τὴν τῶν προ-
σφάτως ἀπελευθερον-
μένων παρὰ Ρωμαίοις

ἐξυρη-¹⁰ τάξιν ἀπήντησεν ἐξυρη-¹⁰

μένος τὴν κεφαλὴν καὶ
πύλον ἔχων <λευκόν> καὶ
τήβενναν καὶ καλκίους
ἀπὴντα τοῦτοις, καὶ κα-
θόλου τοιαύτη διασκευῇ
κεχρημένος οἷαν ἔχουσιν
οἱ προσφάτως ἡλευθε-
ρωμένοι παρὰ Ρωμαίοις,
οὓς καλοῦσι λιβέρτους.

⁴ καὶ δεξιωσάμενος τοὺς ²⁰
πρεσβευτὰς „Οῤῥᾶτ’” ἔφη
„τὸν ὑμέτερον λιβέρτον

μένος τὴν κεφαλὴν καὶ
πύλον ἔχων λευκὸν ἔτι
δὲ φορῶν τήβενναν καὶ
κάντιλον,

pilleatum,
capite raso.

ἀσπασάμενος δὲ τοὺς ²⁰
πρεσβευτὰς ἀπέφαινε
ἑαυτὸν ἀπελεύθερον εἰ-

obviam <ire> legatis
solitum libertumque se
populi Romani ferre:

¹² πύλον Bekker, πύλου;
de accentu vide Kuehner-
Blass I, 2³ p. 278. — <λευκόν>
add. Buettner-Wobst col-
lato Diodoro.

¹³ τήβενναν Ursinus, τά-
βενναν. — καλκίους] cf. Κα-
λπίου = Calpurnius, Ὀρό-
βιος = Orbius (Dittenberger
Syll.² 315 adn. 5 = Syll.³
683 adn. 4).

¹² πύλον secundum Bek-
kerum apud Polybium iuxta,
πόλιον.

¹³ τήβενναν Ursinus, τί-
βενναν.

¹⁴ κάντιλον] fortasse καλ-
τίους (calceus).

²⁰ <ire> add. ed. Bas.
1531.

²¹⁻²² se — ferre] Mad-
vig, si pr. ferret.

³⁻¹⁰ τὰ μὲν—ἀπήντησεν] Haec a Diodoro ad lectoris animum movendum aucta, huc concinnitatis causa ex sequentibus apud Polybium (infra 14—19) translata videntur; id. quod etiam ex ordine apud Livium (c. 44, 19) effici potest.

¹⁴⁻¹⁹ καὶ καθόλου—λιβέρτους] Vide adn. antec.

ἐμέ, πάντα βουλόμενον
χαρίζεσθαι καὶ μμει-
σθαι τὰ παρ' ὑμῖν."
ἥς ἀγενεστέραν φωνὴν
οὐ ῥάδιον εἶπεῖν.

τότε δὲ κατὰ

5 τὴν εἴσοδον (γενόμενος)
τὴν εἰς τὴν σύγκλητον,¹⁰
στάς κατὰ τὸ θύρετρον
ἀντίος τοῦ συνεδρίου καὶ
καθεὶς τὰς χεῖρας ἀμφο-
τέρας προσεκύνησε τὸν
οὐδὸν καὶ τοὺς καθη-
μένους, ἐπιφθεγξάμενος
„Χαίρετε, θεοὶ σωτῆ-
ρες", ὑπερβολὴν οὐ κα-
ταλιπὼν ἀνανδρίας, ἅμα
δὲ καὶ γυναικισμοῦ καὶ²⁰
κολακείας οὐδενὶ τῶν
6 ἐπιγινομένων. ἀκόλουθα
δὲ τούτοις καὶ κατὰ τὴν

¹ βουλόμενον Ursinus,
βουλαμένον.

⁴ ἀγενεστέραν] ἀγενεσ-
τέραν Casaubonus contra
auctoritatem omnium codi-
cum et Exc. Urs.⁶ et Exc.
Urs.¹ et Exc. Mai. (ἀγενές,
p. 58, 10); cf. Soph. fr. 105.

⁵ εἶπεῖν] εἶρεῖν Buettner-
Wobst e Diodoro; at Dio-
dorus offensus sententia φω-
νὴν εἶπεῖν haec commutasse
videtur.

⁹ (γενόμενος) add. Schweig-
haeuser e Diodoro.

²⁰ γυναικισμοῦ Ursinus, μν-
αικισμοῦ.

καὶ Ῥωμαίων.

ἥς ἀγενεστέραν φωνὴν
5 οὐ ῥάδιον εὑρεῖν. πολλὰ

δὲ καὶ ἄλλα τούτοις οἰ-
κεῖα πρότερον διεπράξα-
το. καὶ τότε δὲ κατὰ

τὴν εἴσοδον γενόμενος

κατὰ τὸ θύρετρον ἀντίον

στάς τοῦ συνεδρίου καὶ

καθεὶς τὰς χεῖρας ἀμφο-
τέρας προσεκύνησε τὸν

οὐδὸν καὶ τοὺς καθη-
μένους ἐπιφθεγξάμενος

Χαίρετε, θεοὶ σωτῆ-
ρες, ὑπερβολὴν οὐδεμί-

αν ἀπολιπὼν κολακείας

ἀνάνδρου καὶ γυναικισ-
μοῦ.

ἀκολούθως
δὲ τούτοις καὶ τὸν λόγον

⁴ ἀγενεστέραν] vide iuxta
apud Polybium.

⁵ εἶρεῖν] vide iuxta apud
Polybium.

ideo insignia ordinis eius
gerere;

Romae quo-²⁰

que, cum veniret in
curiam,

summi-

sisse se et osculo limen
curiae contigisse

et deos servatores suos
senatum appellasse ali-
amque orationem non
tam honorificam audien-
tibus quam sibi defor-
mem habuisse.

κοινολογίαν εἰσελθὼν ἐπετελέσατο,
περὶ ᾧ καὶ τὸ γράφειν ἀπρεπές ἦν.
7 φανείς δὲ τελέως εὐκαταφρόνητος
ἀποκρισὶν ἔλαβε δι' αὐτὸ τοῦτο
φιλάνθρωπον.

ἐν τῇ συγκλήτῳ ποιησάμενος τοιαῦ-
τα διήλθεν, ὥστε καὶ γράφειν ἡμῖν
ἀπρεπές εἶναι. ἡ δὲ σύγκλητος τοῖς
πλείστοις τῶν λεγομένων προσκόπ-
5 τουσα καὶ τοῦ Προυσίου καταγινώ-
σκουσα πρεπούσας τῇ κολακείᾳ τὰς
ἀποκρίσεις ἐποίησατο. Ῥωμαῖοι γὰρ
καὶ πολεμίους ἐπ' ἀνδρεία μεγα-
λοφρονοῦντας νικᾶν σπεύδουσιν.

G. Eumenes.

19 (20) Ἦδη δὲ τούτου τὰς ἀπο-
κρίσεις εἰληφότος, προσέπεσε παρα-
2 γίνεσθαι τὸν Εὐμένη. τοῦτο δὲ τὸ
πρᾶγμα πολλὴν ἀπορίαν παρέσχε
τοῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ διαβεβλημένοι
γὰρ πρὸς αὐτὸν καὶ διαλήψεις ἄμε-
15 ταθέτους ἔχοντες οὐκ ἐβούλοντο κατ'
οὐδένα τρόπον ἐμφανίζειν αὐτούς.
3 πᾶσι γὰρ ἀναδεδειχότες πρῶτον καὶ
μέγιστον φίλον τὸν βασιλέα τοῦτον
ἔμελλον εἰς ὄψιν ἐλθόντες καὶ προσ-
20 δεξάμενοι δικαιολογίαν, εἰ μὲν τὸ
δοκοῦν ἀποκριθεῖεν ἀκολουθοῦντες
ταῖς ἰδίαις διαλήψεσιν, ἐκθεατρίειν
αὐτούς, εἰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐπὶ
τοσοῦτον ἐξετίμησαν ἐν τοῖς ἀνώ-
25 4 τερον χρόνοις, εἰ δὲ δουλεύοντες τῇ

Eumenes

rex Romam venit, [qui Macedonico
bello medium egerat.]

²⁴ εἰ] si Schulze, sed vide Kuehner-
Gerth II, 23 p. 369⁸.

²⁶ δουλεύοντες Ursinus, βουλεύοντες.

12-13 qui—egerat, 7-9 p. 62 ne—admitteretur.] A Livio detorta (cf. etiam
Polybii XXIX, 6, 4.), ut artes senatus velaret; cf. Nissen p. 29 s.

Pol. XXX, 19, 1—13 B.-W.; 20, 1—13 Hu.

Liv. Periocha XLVI.

τῶν ἐκτὸς φαντασίᾳ φιλανθρωπῶς ἀποκριθεῖεν, παρόψεσθαι τὴν ἀληθεῖαν καὶ τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον. 5 διόπερ ἐξ ἐκατέρας τῆς ἀποφάσεως μέλλοντος ἀπιδάνον τινὸς αὐτοῖς 5 ἐξακολουθήσειν, εὖροντο λύσιν τοῦ 6 προβλήματος τοιαύτην. ὥς γὰρ κα- [ne aut hostis iudicatus videretur, si θόλου δυσασεστούμενοι ταῖς τῶν exclusus esset, aut liberatus crimine, βασιλέων ἐπιδημίαις δόγμα τι τοιοῦ- si admitteretur.] in commune lex lata τον ἐξέβαλον, μηδένα βασιλέα πα- 10 est, ne cui regi Romam venire liceret. 7 ραγίνεσθαι πρὸς αὐτούς. μετὰ δὲ ταῦτα πυνθόμενοι τὸν Εὐμένη κατα- πεπλευκέναι τῆς Ἰταλίας εἰς Βρεντέσιον ἐπαπέστειλαν τὸν ταμίαν φέ- ροντα τὸ δόγμα καὶ κελεύσοντα λέγειν πρὸς αὐτόν, εἴ τι τυγχάνει 8 τῆς συγκλήτου χρεῖαν ἔχων εἰ δὲ μηδενὸς δεῖται, παραγγελοῦντα τὴν 15 9 ταχίστην αὐτὸν ἐκ τῆς Ἰταλίας ἀπαλλάττεσθαι. ὁ δὲ βασιλεὺς, συμμίζαν- τος αὐτῷ τοῦ ταμίου, γνούς τὴν τῆς συγκλήτου προαίρεσιν εἰς τέλος 10 ἀπεισιώπησεν, οὐδενὸς φήσας προσδεῖσθαι. καὶ δὴ τούτῳ τῷ τρόπῳ 11 συνέβη τὸν Εὐμένη κωλυθῆναι τῆς εἰς τὴν Ῥώμην ἀναβάσεως. συνηκο- 12 λουθήκει δὲ καὶ ἑτερόν τι πραγματικὸν τούτῳ τῷ διαβουλίῳ. μεγάλου 20 γὰρ ὑπὸ τῶν Γαλατῶν ἐπικρεμαμένον κινδύνον τῇ βασιλείᾳ, προφανὲς ἦν ὅτι διὰ τὸν σκυβαλισμὸν τοῦτον οἱ μὲν τοῦ βασιλέως σύμμαχοι ταπει- νωθήσονται πάντες, οἱ δὲ Γαλάται διπλασίως ἐπιρρωσθήσονται πρὸς 13 τὸν πόλεμον. διὸ πάντῃ πάντως βουλόμενοι ταπεινοῦν αὐτὸν ἐπὶ ταύ- 25 την κατηρέχθησαν τὴν γνώμην.

H. Aliae legationes.

Pol. XXX, 19, 14—17 B.-W.; 20, 14—17 Hu.

14 τούτων δὲ γινομένων ἔτι κατ' ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, λοιπὸν ἢ σύγκλητος 25

1 φαντασίᾳ Ursinus, φαντασίαν.

11 αὐτοῖς Bekker, αὐτοῖς.

14 κελεύσοντα Naber, κελεύοντα.

18 φήσας Reiske, φήσαντος.

9 [e x] Polybius rectius: δόγμα; fortasse error epitomatori debetur.

Pol. XXX, 19, 13—17 B.-W.; 20,

13—17 Hu.

Diod. XXXI, 7, 1.

ἅπασιν τοῖς παραγεγονόσι κατὰ πρεσ- 15 βείαν — οὐ γὰρ ἦν οὔτε πόλις οὔτε Exc. leg. 20, de Boor p. 402. Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἦκον εἰς Ῥώ- μην πάντοθεν οἱ πρεσ- 5 βευταὶ συγχαρησόμενοι τοῖς γεγονόσι 16 οἷς ἅπασιν οἰκείως ἀπήντησε καὶ κατορθώμασιν. ἢ δὲ σύγκλητος φι- 17 λανθρωπῶς πλὴν τῶν Ῥοδίων. λανθρωπῶς ἅπαντας ἀποδεχομένη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπικεικῆς διδοῦσα φάσεις ποιοῦσα περὶ τοῦ μέλλοντος. συντόμως ἐκάστον ἀπέλυσεν εἰς τὰς ἐπείχετο δὲ καὶ τὰ κατὰ τοὺς 10 πατρίδας. Ἀθηναίους.

I. Athenienses.

Pol. XXX, 20 B.-W.; 21 Hu.

Exc. Urs. 84, de Boor p. 331 s. Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι παρεγένοντο πρεσβεύοντες τὸ μὲν πρῶτον ὑπὲρ τῆς Ἀλιαρτίων σωτηρίας, παρακονόμενοι δὲ περὶ τούτου τοῦ μέρους ἐκ μεταθέσεως διελέγοντο περὶ Δήλου καὶ Δήμ- νου καὶ τῆς τῶν Ἀλιαρτίων χώρας, εἰς ἑαυτοὺς ἐξαυτούμενοι τὴν κτῆσιν. 15 3 εἶχον γὰρ διττὰς ἐντολάς. οἷς περὶ μὲν τῶν κατὰ Δήλον καὶ Δήμνον οὐκ ἂν τις ἐπιτιμήσειε διὰ τὸ καὶ πρότερον ἀντιπεποιῆσθαι τῶν νήσων τούτων, περὶ δὲ τῆς τῶν Ἀλιαρτίων χώρας εἰκότως ἂν τις καταμέμψαιτο. 4 τὸ γὰρ πόλιν σχεδὸν ἀρχαιοτάτην τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἐπταικνύαν μὴ συνεπανορθοῦν κατὰ πάντα τρόπον, τὸ δ' ἐναντίον ἐξαλείφειν, ἀφαιρου- 20 5 μένους καὶ τὰς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας τῶν ἡκληροκηότων, δῆλον ὡς οὐ- δενὶ μὲν ἂν δόξαι τῶν Ἑλλήνων καθήκειν, ἥκιστα δὲ τῶν ἄλλων Ἀθη-

8 τοῦτους Ursinus, τοῦτοι.

10 <τὰ> addit Wielandt.

20-21 ἀφαιρουμένους Ursinus, ἀφορουμένους.

2-10 Ὅτι—πατρίδας.] Vide app. 1.

12-5 p. 64 Ὅτι—διάθεσιν.] Hanc eclogam arctissime cohaerere cum antecedenti monet Schweighauser. Apparet ex verbis ultimis illius eclogae comparatis cum argumento nostri fragmenti.

Pol. XXX, 20 B.-W.; 21 Hu.

6 ναίους. τὸ γὰρ τὴν μὲν ἰδίαν πατρίδα κοινὴν ποιεῖν ἅπασιν, τὰς δὲ τῶν ἄλλων ἀναιρεῖν, οὐδαμῶς οἰκεῖον ἂν φανείη τοῦ τῆς πόλεως ἡθους. 7 πλὴν ἢ γε σύγκλητος καὶ τὴν Δῆλον αὐτοῖς ἔδωκε καὶ τὴν Δῆμονον «καὶ τὴν τῶν Ἀλιαρτίων χώραν». καὶ τὰ μὲν κατὰ τοὺς Ἀθηναίους τοιαύτην ἔσχε διάθεσιν. 5

8 Exc. Mai. Καὶ τὴν μὲν Δῆμονον καὶ τὴν Δῆλον κατὰ τὴν παροιμίαν τὸν 9 132, Boissevain p. 197. λῦκον τῶν ὠτων ἔλαβον πολλὰ γὰρ ὑπέμειναν δυσχρηστήματα 197. συμπλεκόμενοι τοῖς Δηλίοις ἐκ δὲ τῆς τῶν Ἀλιαρτίων χώρας ὄνειδος αὐτοῖς μᾶλλον ἢ καρπὸς τις συνεξηκολούθησεν.

J. Rhodiorum legationes.

Pol. XXX, 21 B.-W.; 22 Hu.

Exc. Urs. 9. 2 85, de Boor p. 332. "Οτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον Θεαίδητος εἰσελθὼν εἰς τὴν 10 σύγκλητον λόγους μὲν ἐποίησατο περὶ τῆς συμμαχίας ὑπερθεμένης δὲ τῆς συγκλήτου τὸ διαβούλιον, οὗτος μὲν μετέλλαξε τὸν βίον κατὰ φύσιν ἔτη γὰρ εἶχε πλείω τῶν ὀγδοήκοντα παραγενομένων δὲ φυγάδων ἐκ τε Καύνου καὶ Στρατονικείας εἰς τὴν Ῥώμην καὶ παρελθόντων εἰς τὴν σύγκλητον, ἐγένετο δόγμα Ῥοδίων ἐξάγειν τὰς 15 φρουρὰς ἐκ τε Καύνου καὶ Στρατονικείας. οἱ δὲ περὶ τὸν Φιλόφρονα καὶ Ἀστυμήδην λαβόντες ταύτην τὴν ἀπόκρισιν ἀπέπλευσαν κατὰ σπουδὴν εἰς τὴν οἰκίαν, δεδιότες μὴ παρακούσαντες οἱ Ῥόδιοι περὶ τοῦ τὰς φρουρὰς ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἄλλην ἀρχὴν ἐγκλημάτων ποιήσωσιν.

Exc. Urs. 9. 86, de Boor p. 332 s. "Οτι ἐξεπολέμησαν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον Κνώσιοι μετὰ Γορ- 20 τυνίων πρὸς τοὺς Πανκίους καὶ συνθήκας ἐποίησαντο πρὸς ἀλλήλους ἐνόρκους μὴ πρότερον λύσειν τὸν πόλεμον πρὶν ἢ

4 καὶ—χώρην addit Wunderer collato § 9 et Strabone IX, 2, 30 C 411.

7 δυσχρηστήματα Geel, δυσκληρήματα Dindorf, quod apud Polybium non occurrit; praeterea difficultates melius hic quadrat quam res adversae, δυσχερήματα

10 Θεαίδητος Ullrich, Θεαίτητος; vide p. 12, 1.

12-13 μετέλλαξε Ursinus, μετέλκχε.

15 Ῥοδίους Casaubonus, Ῥοδίους.

22 ἐνόρκους Ursinus, ἐν ἔρκοις.

6-9 καὶ—συνεξηκολούθησεν] Etiam haec cum antecedenti fragmento cohaerere ex argumentis patet.

10-19 "Οτι—ποιήσωσιν] Hanc epitomam cum antecedenti (cf. p. 63) cohaerere docet Schweighauser.

20-11 p. 65 "Οτι—πρότερον.] De loco huius fragmenti vide app. XXV. Haec collocanda non sunt inter res Graeciae, ubi ea collocavit Buettner-Wobst in editione

Pol. XXX, 23 B.-W.; XXXI, 1 Hu.

2 κατὰ κράτος ἐλεῖν τὴν Ῥαῦκον. οἱ δὲ Ῥόδιοι κομισάμενοι τὰ περὶ τῶν Καννίων καὶ θεωροῦντες οὐ καταλήγουσαν τὴν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων, ἐπειδὴ περὶ πάντων ἀκολούθως ταῖς ἀποκρίσεσιν ἐπειθάρχησαν, εὐθέως τοὺς περὶ Ἀριστοτέλῃν πρεσβευτὰς καταστήσαντες ἐξέπεμπον εἰς τὴν 3 Ῥώμην, δόντες ἐντολὰς πειράζειν πάλιν περὶ τῆς συμμαχίας. οἱ καὶ παραγενηθέντες εἰς τὴν Ῥώμην θερείας ἀκμαζούσης εἰσῆλθον εἰς τὴν σύγκλητον καὶ παραντίκα περὶ τοῦ πεπειθαρχηκέναι τὸν δῆμον τοῖς ἐπιταττομένοις διεσάφον καὶ παρεκάλουν ὑπὲρ τῆς συμμαχίας, πολλοὺς καὶ 4 ποικίλους διατίθεμενοι λόγους. ἡ δὲ σύγκλητος ἔδωκεν ἀποκρίσιν, ἐν ἣ τὴν μὲν φιλίαν παρέσιώπησε, περὶ δὲ τῆς συμμαχίας οὐκ ἔφη 10 καθήκειν αὐτῇ τοῦτο συγχωρεῖν Ῥοδίοις κατὰ τὸ παρόν.

II. RES GRAECIAE.

Gaudium Peraeae.

Pol. XXX, 24 B.-W.; Hu.

Exc. Mai. 133, Boissevain p. 197. 24. Ὅμοιοι γὰρ ἦσαν οἱ τὴν Περαιάν κατοικοῦντες τοῖς οἰκέταις τοῖς ἐκ τῶν δεσμῶν ἀνελπίστως λελυμένοις, οἵτινες ἀπιστοῦντες τοῖς παροῦσι μείζω μὲν διαβαίνουσι τῆς κατὰ

2 Κυνίων Ursinus, κυνίων.

6 Θερείας Casaubonus, Θερίας.

9 διατίθεμενοι Naber, διαθέμενοι.

12 ἦσαν legit Boissevain addito „sic, non est εἰσιν.”

14 διαβαίνουσι Geel, λαμβάνουσι Maius Heyse, ἀμαχουσι vel ἀβανουσι legit Boissevain.

sua neque inter res Rhodi, ut voluit Metzger p. 30, sed inter res Italiae, ut apparet ex §§ 3—4. Quod ad tempus attinet, cum Rhodii, quam primum potuerunt, societatem cum Romanis inire vellent (vide § 2 et c. 21, 4 B.-W.; 22, 4 Hu.), multo verisimilius est statim post vanam legationem hieme anni 167/6 in senatum introductam (cf. c. 19, 14 B.-W.; 20, 14 Hu. et c. 21, 1 B.-W.; 22, 1 Hu.) aestate eiusdem anni novam eorum legationem Romae adfuisse (hic § 3) quam sequentis anni aestate, quod placuit Hultschio in editione sua; cf. Niese III p. 195.

12-3 p. 66 Ὅμοιοι—ἐξηλλαγμένοι.] Historia Peraeae cohaerens cum rebus Rhodi secundum normam Nissenii (p. 66 s.) in rebus Graeciae ponenda est. Quod attinet ad tempus, quamquam iam anno 168/7 libertas Rhodiorum imperio subiectis data est (cf. Pol. XXX, 5, 12), tamen fragmentum rebus Graeciae eiusdem anni inseren-

φύσιν κινήσεως, οὐ δοκοῦσι δὲ γινώσκεσθαι παρὰ τοῖς ἀπαντῶσιν οὐδὲ συνοραῖσθαι διότι λέλυνται σαφῶς, ἐὰν μὴ τι παράλογον ποιῶσι καὶ τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον.

III. RES PERGAMI.

A. Crudelitas Galatarum.

Diod. XXXI, 13. Di.

Exc. Val. 13. Ὅτι ὁ τῶν βαρβάρων Γαλατῶν στρατηγὸς ἀπὸ τοῦ
278. Buettner-Wobst p. 281 s. διωγμοῦ γενόμενος καὶ συναθροίσας τοὺς αἰχμαλώτους⁵
πρᾶξιν ἐπετελέσατο βαρβαρικὴν καὶ παντελῶς ὑπερήφανον.
τούς τε γὰρ τοῖς εἶδεσι καλλίστους καὶ ταῖς ἡλικίαις ἀκμαιοτάτους κατα-
στέψας ἔδωκε τοῖς θεοῖς, εἴ γέ τις τῶν θεῶν δέχεται τὰς τοιαύτας τιμὰς·
τοὺς δὲ ἄλλους πάντας κατηκόντισεν, πολλῶν μὲν ἐν αὐτοῖς γνωρίζομέ-
νων διὰ τὰς προγεννημένας ἐπιξενώσεις, οὐδενὸς δὲ διὰ τὴν φιλίαν¹⁰
ἐλευσμένου. καὶ θανασιόν οὐδὲν εἰ βάρβαροι παρ' ἐλπίδας κατορθώσαν-
τες ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐχρήσαντο τοῖς εὐτυχήμασιν.

⁷ ἀκμαιοτάτους Valesius, ἀκμαιοτάτα.

⁷⁻⁸ καταστέψας Wesseling, καταστρέψας.

⁹ πάντας κατηκόντισεν] πάντας... κατηκόντισεν. an inserendum ἄμχ? Boissevain.
— πολλῶν Valesius, πολλοῖς.

dum non est, cum fragmentum antecedens (Exc. Mal. 132, Boissevain p. 197) ex rebus Italiae anni 167/6 fluxerit; vide p. 64. Primi autem versus lectione (vide adn. crit.) concidit coniectura, quam protulit v. Gelder *Geschichte der alten Rhodier* p. 158 fragmentum partem putans orationis habitae, cum Calynda anno 163 a. Chr. n. Rhodiis reddita est.

⁴⁻¹² Ὅτι—εὐτυχήμασιν.] Cum fragmentum, quod in Excerptis Valesianis antecedit (n. 277, Buettner-Wobst p. 281) ex rebus Italiae anni 167/166 sumptum sit (vide p. 49), verisimillimumque sit fragmentum, quod ibi secundum sequitur (n. 280, l. l. p. 282) ex rebus Syriae eiusdem anni fluxisse (vide p. 68), fragmentum nostrum et quod sequitur, quibus de Galatis et Eumene sermo est, item ex rebus Pergami eiusdem anni manasse necesse est. Unde patet hanc rem referendam non esse ad eam Galatarum seditionem, qua permotus Attalus anno 168/7 Romam venerat (cf. Pol. XXX, 1, 3; p. 1), ut Niese III, p. 199 et v. Gelder *Gallatarum res in Graecia et Asia gestae* p. 265 voluerunt, sed, ut vidit Staehelin *Geschichte der kleinasiatischen Galater*² p. 71, ad seditionem ortam, postquam Eumenes anno 167/6 inclementiam senatus expertus est; cf. Pol. XXX, 19, 12 B.-W.; 20, 12 Hu.

B. Sapientia Eumenis.

Diod. XXXI, 14. Di.

Exc. Val. 279.
Buettner-Wobst
p. 282.

14 Ὅτι ὁ Εὐμένης ξενολογήσας τὰ τε ὀψώνια ἅπασιν ἀπέδωκε καὶ δωρεαῖς ἐτίμησε καὶ ἐπαγγελίαις ἐφνυχαγῶγει πάντας, ἐκκαλούμενος τὴν εὖνοιαν, οὐχ ὁμοίως τῷ Περσεῖ. ἐκεῖνος γὰρ διαμυρίων Γαλατῶν παραγενομένων εἰς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, ἀπετρίψατο τὴν τηλικαύτην συμμαχίαν, ἵνα φείσῃται τῶν χρημάτων ὁ δ' Εὐμένης οὐ λίαν εὐπορούμενος ξενολογῶν δωρεαῖς ἐτίμα τοὺς δυναμένους ἡμίσητα⁵ χρείας παρέχεσθαι. τοιγαροῦν ἐκεῖνος μὲν οὐ βασιλικὴν μεγαλοφροσύνην ἀλλ' ἰδιωτικὴν τοῦ τυχόντος ἀναλαβὼν μικροψυχίαν ἅμα τῇ βασιλείᾳ πάσῃ καὶ τὸν τηρηθέντα πλοῦτον ἐπειδὲν αἰχμάλωτον, οὗτος δὲ τῆς νίκης πάντα δεύτερα τιθέμενος οὐ μόνον ἐκ μεγάλων κιν-¹⁰ δύνων ἐρρύσατο τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ τῶν Γαλατῶν ἔθνος ὑποχείριον ἐποίησατο.

IV. RES SYRIÆ.

A. Ludi Antiochi.

Pol. XXX, 25, 1 B.-W.; XXXI, 3, 1 Hu.

a. Athen. V. 194^a.

b. Athen. X, 439^b.

25 (XXXI, 3) Ὅ δ' αὐτὸς οὗτος ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τριακοστῇ βασιλεὺς ἀκούσας τοὺς ἐν Μακε- ὁ αὐτὸς Πολύβιός φησι συντελοῦντα

⁶ δ' Valesius, δὲ.

⁷ ἡμίσητα add. Salmasius in codicis lacuna.

¹⁻¹² Ὅτι—ἐποίησατο.] Cum ex adnotatione antecedenti sequatur, ut etiam hoc fragmentum ex rebus Pergami anni 167/6 fluxerit, apparet recte Staehelin *Geschichte der Kleinasiatischen Galater*² p. 71; 61. et viros doctos ibi laudatos hanc deditionem Galatarum referre ad seditionem eiusdem anni neque ad annum 183 a. Chr. n. eam pertinere, ut contenderunt Koepp *Rheinisches Museum* 40, 124 ss. et Pedrolì *Il regno di Pergamo* p. 52.

¹³ Ὅ δ' αὐτὸς e.q.s.] Cum ludi Aemilii Pauli anno 168/7 acti sint (cf. p. 29), patet ludos Antiochi ad gloriam eorum superandam institutos quam primum post eos esse ponendos multoque verisimilius esse eos anno 167/6 celebratos esse, quam secundum Hultschii editionem anno 166/65. — ἐν—τριακοστῇ] vide app. XXV.

δονία συντετελεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ αὐτὸν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ἀγῶνας
 Αἰμίλιον Παύλον τοῦ Ῥωμαίων
 στρατηγοῦ βουλόμενος τῇ μεγα-
 λουργίᾳ ὑπερᾶραι τὸν Παῦλον
 ἐξέπεμψε πρέσβεις καὶ θεωροὺς εἰς
 τὰς πόλεις καταγγελοῦντας τοὺς
 ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ
 Δάφνης, ὡς πολλὴν γενέσθαι τῶν
 Ἑλλήνων σπουδὴν εἰς τὴν ὡς αὐ-
 τὸν ἀφίξιν. συγκαλέσαι πάντας
 Ἑλλήνας καὶ τῶν βουλομένων τοὺς
 πολλοὺς ἐπὶ τὴν θέαν.

Diod. XXXI, 16, 1 Di.

Exc. Val. 280.
 Buettner-Wobst
 p. 282.

16 Ὅτι ἔναι τῶν ἐπιβολῶν τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῶν πρά-
 ξων βασιλικαὶ καὶ θαυμάσιαι τελέως ἦσαν, τινὲς δὲ πάλιν
 οὕτως εὐτελεῖς καὶ ληρώδεις ὥσθ' ὀλοσχερῶς ὑπὸ πάντων
 καταφρονεῖσθαι. συντελῶν γὰρ τοὺς ἀγῶνας πρῶτον μὲν ἐναντίαν τοῖς
 ἄλλοις βασιλεῦσιν ἔσχε προαίρεσιν. ἐκεῖνοι γὰρ αὖξοντες τὴν ἰδίαν βασι-
 λείαν καὶ δυνάμει καὶ χρημάτων πλήθει, καθὼς οἱ ἦσαν ἐπεκρύπ-
 τιστο τὴν διαίρεσιν διὰ τὴν Ῥωμαίων ὑπεροχὴν οὗτος δὲ τὴν ἐναντίαν
 λαβὼν διάθεσιν συνήγαγε σχεδὸν ἀπὸ πάσης τῆς οἰκουμένης τοὺς ἐπιφα-
 νεστάτους ἀνδρας εἰς τὴν πανήγυριν, πάντα τὰ τοῦ βασιλείου μέρη δια-
 φερόντως ἐκόσμησεν, εἰς ἓνα δὲ τόπον ἀνδροῖσας καὶ καθάπερ ἐπὶ σκηνὴν
 ἀναβιβάσας τὴν βασιλείαν ἀπασαν ἐποίησε μηδὲν ἀγνοεῖν τῶν περὶ αὐτόν.

3-4 μεγαλουργία] μεγαλοεργικιδωρεῖ in
 cod. A ex glossa ortum, μεγαλοδωρεῖ
 Casaubonus (μεγαλοδωρεῖ), sed magnifi-
 centia, non liberalitas hic postulatur.

9-10 τῶν βουλομένων τοὺς πολλοὺς]
 κρτεῖν βουλόμενον τοῦ Παύλου Hultsch.
 τῶν πολλῶν τοὺς βουλομένους Meineke.

19 βσιλείου Salmassius, βασιλείωσ.

8 Δάφνης] Daphne prope Antiochiam sita est (vide iuxta versum 1^b).
 11-21 Ὅτι—αὐτὸν.] Cum fragmentum, quod sequitur (Exc. Val. 281, Buettner-
 Wobst p. 282 s.) ex enarratione ludorum desumptum sit, hanc eorum reprehensionem
 narrationem ipsam praecessisse apparet.

2 ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν.
 3 καθηγούντο τινες Ῥωμαϊκὸν ἔχοντες καθοπλισμὸν ἐν θώραξιν ἀλυσιδωτοῖς,
 4 ἄνδρες ἀκμάζοντες ταῖς ἡλικίαις πεντακισχίλιοι μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντα-
 5 κισχίλιοι. συνεχεῖς δ' ἦσαν Κίλικες εἰς τὸν τῶν εὐζώνων τρόπον καθω-
 6 πλισμένοι τρισχίλιοι, χρυσοὺς ἔχοντες στεφάνους. ἐπὶ δὲ τούτοις Θρᾷκες
 7 τρισχίλιοι καὶ Γαλάται πεντακισχίλιοι. τούτοις ἐπέβαλλον Μακεδόνες δι-
 8 σμύριοι καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι, ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες, οἳ ἐπη-
 9 κολούθει μονομάχων ζεύγη διακόσια τετταράκοντα. τούτων κατόπιν ἦσαν
 10 ἵππεις Νισαῖοι μὲν χίλιοι πολιτικοὶ δὲ τρισχίλιοι, ὧν οἱ μὲν πλείους ἦσαν
 11 χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι. μετὰ δὲ
 12 τούτους ἦσαν οἱ λεγόμενοι Ἑταῖροι ἵππεις· οὗτοι δὲ ἦσαν εἰς χίλιους,
 13 πάντες χρυσοφάλαροι. τούτοις συνεχὲς ἦν τὸ τῶν Φίλων σύνταγμα, ἴσον
 14 καὶ κατὰ τὸ πλῆθος καὶ κατὰ τὸν κόσμον. ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπὶλεκτοὶ χίλιοι,
 15 οἳ ἐπηκολούθει τὸ καλούμενον ἄγλημα, κράτιστον εἶναι δοκοῦν σύστημα
 16 τῶν ἱππέων, περὶ χίλιους. τελευταῖα δ' ἦν ἡ κατάφρακτος ἵππος, οἰκείως
 17 τῇ προσηγορίᾳ τῶν ἱππων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐσκεπασμένον τοῖς ὅπλοις
 18 ἦσαν δὲ καὶ αὐτοὶ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. πάντες δ' οἱ προειρημένοι εἶχον
 19 πορφυρεᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωφάτας. ἐπὶ δὲ
 20 τούτοις ἔξιππα μὲν ἦν ἑκατόν, τέθριππα δὲ τετταράκοντα, ἔπειτα ἐλε-
 21 φάντων ἄρμα καὶ συνωρίς. καθ' ἓνα δὲ εἶποντο ἐλέφαντες διεσκευασμένοι
 22 τριάκοντα καὶ ἑξ.
 23 Τὴν δ' ἄλλην πομπὴν λέγειν ἐστὶ δυσέφικτον, ὡς ἐν κεφαλαίῳ δὲ
 24 λεκτέον. ἔφηβοι μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν εἰς ὀκτακοσίους, χρυσοὺς ἔχοντες
 25 στεφάνους, βόες δ' εὐτραφεῖς περὶ χίλιους, θεωρίδες δὲ βραχὺ λείπουσαι
 26 τριακοσίων, ἐλεφάντων δὲ ὀδόντες ὀκτακόσιοι. τὸ δὲ τῶν ἀγαλμάτων
 27 πλῆθος οὐ δυνατόν ἐξηγήσασθαι πάντων γὰρ τῶν παρ' ἀνθρώποις λεγο-
 28 μένων ἢ νομιζομένων θεῶν ἢ δαιμόνων, προσέτι δὲ ἡρώων εἰδῶλα
 29 διήγετο, τὰ μὲν κεχρυσωμένα, τὰ δ' ἡμφιεσμένα στολαῖς διαχρύσοις. καὶ

4 συνεχεῖς δ' ἦσαν Κίλικες Dindorf. συνεχεῖς ἦσαν κίλικες δ'.

6-7 δισμύριοι καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι, ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες] δισμύριοι
 καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι (οἱ μὲν χρυσᾶσπιδες) ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες Reiske.
 δισμύριοι χρυσᾶσπιδες μὲν μύριοι καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι, (οἱ) δὲ ἄλλοι
 ἀργυράσπιδες Kaibel.

9 Νισαῖοι Casaubonus, πισταῖοι.

19 τετταράκοντα] τετράκοσια Reiske.

20 διεσκευασμένοι Schweighauser (cf. p. 198^b), διεσκευασμένοι.

24 θεωρίδες Casaubonus, θεωρίαι.

28 διήγετο] πρήγετο Kaibel.

δονία συντετελεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ αὐτὸν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ἀγῶνας
 Αἰμιλίου Παύλου τοῦ Ῥωμαίων
 στρατηγοῦ βουλόμενος τῇ μεγα-
 λουργίᾳ ὑπερᾶραι τὸν Παῦλον
 ἐξέπεμψε πρέσβεις καὶ θεωροὺς εἰς
 τὰς πόλεις καταγγελοῦντας τοὺς
 ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ
 Δάφνης, ὡς πολλὴν γενέσθαι τῶν
 Ἑλλήνων σπουδὴν εἰς τὴν ὥς αὐ-
 τὸν ἀφίξιν.

συγκαλέσαι πάντας

Ἑλλήνας καὶ τῶν βουλομένων τοὺς
 πολλοὺς ἐπὶ τὴν θέαν.

Diod. XXXI, 16, 1 Di.

Exc. Val. 280.
 Buettner-Wobst
 p. 282.

16 Ὅτι ἔναι τῶν ἐπιβολῶν τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῶν πρά-
 ξων βασιλικαὶ καὶ θαυμάσιαι τελέως ἦσαν, τινὲς δὲ πάλιν
 οὕτως εὐτελεῖς καὶ ληρώδεις ὥσθ' ὀλοοσχερῶς ὑπὸ πάντων
 καταφρονεῖσθαι. συντελῶν γὰρ τοὺς ἀγῶνας πρῶτον μὲν ἐναντίαν τοῖς
 ἄλλοις βασιλεῦσιν ἔσχε προαίρεσιν. ἐκεῖνοι γὰρ αὖξοντες τὴν ἰδίαν βασι-
 λεῖαν καὶ δυνάμει καὶ χρημάτων πλήθει, καθὼ οἱοί τ' ἦσαν ἐπεκρύπ-
 τισθαι τὴν διαίρεσιν διὰ τὴν Ῥωμαίων ὑπεροχὴν οὗτος δὲ τὴν ἐναντίαν
 λαβὼν διάθεσιν συνήγαγε σχεδὸν ἀπὸ πάσης τῆς οἰκουμένης τοὺς ἐπιφα-
 νεστάτους ἀνδρας εἰς τὴν πανήγυριν, πάντα τὰ τοῦ βασιλείου μέρη δια-
 φερόντως ἐκόσμησεν, εἰς ἓνα δὲ τόπον ἀθροίσας καὶ καθάπερ ἐπὶ σκηνὴν
 ἀναβιβάσας τὴν βασιλείαν ἅπασαν ἐποίησε μὴδὲν ἀγνοεῖν τῶν περὶ αὐτόν.

3-4 μεγαλουργία] μεγαλουργικιδωρεῖ in
 cod. A ex glossa ortum, μεγαλοδωρεῖ
 Casaubonus (μεγαλοδωρεῖ), sed magnifi-
 centia, non liberalitas hic postulatur.

9-10 τῶν βουλομένων τοὺς πολλοὺς]
 κρατεῖν βουλόμενον τοῦ Παύλου Hultsch.
 τῶν πολλῶν τοὺς βουλομένους Meineke.

19 βασιλείου Salmasius. βασιλέωσ.

8 Δάφνης] Daphne prope Antiochiam sita est (vide iuxta versum 1^b).
 11-21 Ὅτι—κίτον.] Cum fragmentum, quod sequitur (Exc. Val. 281, Buettner-
 Wobst p. 282 s.) ex enarratione ludorum desumptum sit, hanc eorum reprehensionem
 narrationem ipsam praecessisse apparet.

2 ἀρχὴν δ' ἐποίησατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπεῖαν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν.
 3 καθηγοῦντό τινες Ῥωμαῖκὸν ἔχοντες καθοπλισμὸν ἐν θώρηξιν ἀλυσιδωτοῖς,
 4 ἄνδρες ἀκμάζοντες ταῖς ἡλικίαις πεντακισχίλιοι μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντα-
 5 κισχίλιοι. συνεχεῖς δ' ἦσαν Κίλικες εἰς τὸν τῶν εὐζώνων τρόπον καθω-
 6 πλισμένοι τρισχίλιοι, χρυσοῦς ἔχοντες στεφάνους. ἐπὶ δὲ τούτοις Θρᾷκες
 7 τρισχίλιοι καὶ Γαλάται πεντακισχίλιοι. τούτοις ἐπέβαλλον Μακεδόνες δι-
 8 σμύριοι καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι, ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες, οἱς ἐπι-
 9 κολούθει μονομάχων ζεύγη διακόσια τετταράκοντα. τούτων κατόπιν ἦσαν
 10 ἱππεῖς Νισαῖοι μὲν χίλιοι πολιτικοὶ δὲ τρισχίλιοι, ὧν οἱ μὲν πλείους ἦσαν
 11 χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι. μετὰ δὲ
 12 τούτους ἦσαν οἱ λεγόμενοι Ἑταῖροι ἱππεῖς οὗτοι δὲ ἦσαν εἰς χίλιους,
 13 πάντες χρυσοφάλαροι. τούτοις συνεχὲς ἦν τὸ τῶν Φίλων σύνταγμα, ἴσον
 14 καὶ κατὰ τὸ πλῆθος καὶ κατὰ τὸν κόσμον. ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπίλεκτοι χίλιοι,
 15 οἱς ἐπικολούθει τὸ καλούμενον ἄγγμα, κράτιστον εἶναι δοκοῦν σύνταγμα
 16 τῶν ἱππέων, περὶ χίλιους. τελευταῖα δ' ἦν ἡ κατάφρακτος ἵππος, οἰκείως
 17 τῇ προσηγορίᾳ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐσκεπασμένων τοῖς ὅπλοις
 18 ἦσαν δὲ καὶ αὐτοὶ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. πάντες δ' οἱ προεξηρημένοι εἶχον
 19 πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωφτάς. ἐπὶ δὲ
 20 τούτοις ἔξιππα μὲν ἦν ἑκατόν, τέθριππα δὲ τετταράκοντα, ἔπειτα ἐλε-
 21 φάντων ἄρμα καὶ συνωρίς. καθ' ἓνα δὲ εἶποντο ἐλέφαντες διεσκευασμένοι
 22 τριάκοντα καὶ ἑξ.
 23 Τὴν δ' ἄλλην πομπὴν λέγειν ἐστὶ δυσέφικτον, ὥς ἐν κεφαλαίῳ δὲ
 24 λεκτέον. ἔφηβοι μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν εἰς ὀκτακοσίους, χρυσοῦς ἔχοντες
 25 στεφάνους, βόες δ' εὐτραφεῖς περὶ χίλιους, θεωρίδες δὲ βραχὺ λείπονται
 26 τριακοσίων, ἐλεφάντων δὲ ὀδόντες ὀκτακόσιοι. τὸ δὲ τῶν ἀγαλμάτων
 27 πλῆθος οὐ δυνατόν ἐξηγήσασθαι πάντων γὰρ τῶν παρ' ἀνθρώποις λεγο-
 28 μένων ἢ νομιζομένων θεῶν ἢ δαιμόνων, προσέτι δὲ ἡρώων εἰδῶλα
 29 διήγετο, τὰ μὲν κεχρυσωμένα, τὰ δ' ἡμφιεσμένα στολαῖς διαχρύσεις. καὶ

4 συνεχεῖς δ' ἦσαν Κίλικες Dindorf. συνεχεῖς ἦσαν κίλικες δ'.

6-7 δισμύριοι καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι, ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες] δισμύριοι
 καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι (οἱ μὲν χρυσᾶσπιδες) ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες Reiske.
 δισμύριοι (χρυσᾶσπιδες μὲν μύριοι) καὶ χαλκᾶσπιδες πεντακισχίλιοι, (οἱ) δὲ ἄλλοι
 ἀργυράσπιδες Kaibel.

9 Νισαῖοι Casaubonus, πισαῖοι.

19 τετταράκοντα] τετρακόσια Reiske.

20 διεσκευασμένοι Schweighauser (cf. p. 198^b), διεσκεδασμένοι.

24 θεωρίδες Casaubonus, θεωρία

28 διήγετο] παρήγετο Kaibel.

www.libtool.com Pol. XXX, 25—27 B.W.; XXXI, 3—5 Hu. =
Athen. V, 194^c—195^f.

πᾶσι τούτοις οἱ προσήκοντες μῦθοι κατὰ τὰς παραδεδομένας ἱστορίας ἐν
15 διασκευαῖς πολυτελεῖσι παρέκειντο. εἶπετο δ' αὐτοῖς καὶ Νυκτὸς εἰδῶλον
καὶ Ἡμέρας, Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ, καὶ Ἑοῦς καὶ Μεσημβρίας. τὸ δὲ
τῶν χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων πλῆθος οὕτως ἂν τις ὑπονοήσειεν
ὅσον ἦν ἐνὸς γὰρ τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ ἐπιστολολογίου, χίλιοι 5
παῖδες ἐπόμπευσαν ἀργυρώματα ἔχοντες, ὧν οὐδὲν ἐλάττω δόλκην εἶχεν
17 δραχμῶν χιλίων. βασιλικοὶ δὲ παῖδες παρήλθον ἐξακόσιοι χρυσώματα
ἔχοντες. ἔπειτα γυναῖκες ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύρους ἔρρανον, εἰς δια-
18 κοσίαις ταύταις δ' ἐξῆς ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορεῖοις ὀδοή-
κοντα γυναῖκες, (ἐν) ἀργυρόποσι δὲ πεντακόσιοι καθήμεναι, πολυτελῶς 10
19 διεσκευασμένοι. καὶ τῆς μὲν πομπῆς τὰ ἐπιφανέστατα ταῦτα ἦν.

26 (XXXI, 4) Ἐπιτελεσθέντων δὲ Athen. X, 439^{b-d}.
τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν καὶ
κυνηγεσίων κατὰ τριάκονθ' ἡμέρας,
ἐν αἷς τὰς θεὰς συνετέλει, πέντε μὲν 15 καὶ πλείστων
τὰς πρώτας ἐν τῷ γυμνασίῳ πάντες παραγινόμενων ἐν τοῖς γυμνασίοις,
ἐκ χρυσῶν ὀλκείων ἡλείφοντο κρο- πάντας ἐκ χρυσῶν ὀλκείων ἡλείφε
2 κίνῳ μύρῳ. ἦν δὲ ταῦτα πεντεκαί- κροκίνῳ μύρῳ
δεκα, καὶ κινναμωμίνου τὰ ἴσα καὶ καὶ κινναμωμίνῳ καὶ
ναρδίνου. παραπλησίως δὲ καὶ ταῖς 20 ναρδίνῳ
ἐξῆς εἰσφέρειτο τῆλινον, ἀμαράκινον, ἱρινον, πάν- καὶ ἀμαρακίνῳ καὶ ἱρίνῳ
Diod. XXXI, 16, 2 Di. τα διαφέροντα ταῖς εὐω-
Exc. Val. 281, Ὅτι τοὺς δίας. ἔστρωτο δὲ εἰς καὶ συγκαλῶν αὐτοὺς εἰς
Buettner-Wobst πολυτελεῖς εὐωχίαν ποτὲ μὲν χίλια εὐωχίαν ποτὲ μὲν χίλια
p. 282 s. ἀγῶνας 25 τρίκλινα, ποτὲ δὲ χίλια 25 τρίκλινα ποτὲ δὲ χίλια
καὶ τὴν θανμαστὴν παν- πεντακόσια μετὰ τῆς πο- πεντακόσια συνεπλήρου
ήγυρην ἐκτελέσας ὁ Ἀν- λυτελεστάτης διασκευῆς. μετὰ πολυτελεστάτης κα-
τίοχος πάντας τοὺς πρὶν τασκευῆς.
ὑπερέβαλεν. ὁ δὲ δι' αὐτοῦ ὁ δὲ καὶ ὁ

5 ἐπιστολολογίου Casaubonus, ἐπιστολολογίου.
10 (ἐν) add. Meineke.

17 ὀλκείων Ursinus, ὀλκείων.
21 ἱρίνου Casaubonus, εἰρι-
νου.

17 ὀλκείων Ursinus, ὀλκείων.
21 ἱρίνου vide iuxta apud
Athenaeum, κληρίνου.

Diod. XXXI, 16, 2 Di.

Pol. XXX, 25—27 B.-W.; XXXI, 3—5 Hu.

χειρισμὸς πολλῆς εὐτε-
λείας καὶ καταφρονήσεως
ἦν οἰκεῖος. παρέτρεχε γὰρ
παρὰ τὴν πομπὴν ἱππά-
ριον ἔχων εὐτελές, καὶ 5
τοὺς μὲν προάγειν κε-
λεύων τοὺς δὲ ἐπέχειν,
ἄλλους δὲ ὡς ἔτυχε δια-
τάττων ὥστε εἴ τις ἀφεί-
λεν αὐτοῦ τὸ διάδημα, 10
μηδένα τῶν ἀγνοούντων
πιστεῦσαι τοῦτον εἶναι
τὸν βασιλέα τὸν τῶν
ὄλων κύριον, ὁρῶντα
μηδ' ὑπηρέτον μετρίου 15
φαντασίαν ἔχοντα. ἐν δὲ
τοῖς πότοις αὐτὸς ἐφιστά-
μενος ταῖς εἰσόδοις οὓς
μὲν εἰσήγεν οὓς δὲ ἀνέ-
κλινεν, καὶ τοὺς διακό- 20
νους τοὺς τὰς παραθέσεις
φέροντας διέταπεν. ἀκο-
λούθως δὲ τούτοις προσ-
κλινέων τοῖς εὐωχουμένοις,
εἰ τύχοι, ποτὲ μὲν ἐκάθ- 25
ιζεν, ποτὲ δὲ προσαν-
έπιπτε. καὶ ποτὲ μὲν
ἀποτιθέμενος τὸ ποτή-

4 πομπὴν Valesius col-
lato Athenaeo, σιωπῇ.

11 μηδέναν] μηδέναν v.
Herwerden, sed vide Kueh-
ner-Gerth II, 23 § 393, 1.

21-22 φέρωντας] εἰσφέροντας
v. Herwerden, sed Athe-
naeus X, 439^{b-d} plura mutans
non valet contra Diodori
et Athenaei V, 104^c—105^f
consensum.

a. Athen. V, 194^c—195^f.

b. Athen. X, 439^b.
χειρισμὸς ἐγίνετο τῶν
πραγμάτων δι' αὐτοῦ τοῦ
βασιλέως δι' αὐτοῦ
ἐγίνετο.

ἵππον
γὰρ ἔχων εὐτελῆ παρέ-
τρεχε παρὰ τὴν πομπήν, 5
τοὺς μὲν προάγειν κε-
λεύων τοὺς δὲ ἐπέχειν.

10

κατὰ δὲ
τοὺς πότους αὐτὸς ἐπὶ
τὰς εἰσόδους ἐφιστά-
μενος οὓς μὲν εἰσήγεν
οὓς δ' ἀνέκλινε, καὶ τοὺς 20
διακόνους δὲ τοὺς τὰς
παραθέσεις φέροντας αὐ-
τὸς εἰσήγε. καὶ περιπο-
ρενόμενος
οὗ μὲν προσε- 25
κάθιζεν, οὗ δὲ προσαν-
έπιπτε. καὶ ποτὲ μὲν
ἀποθέμενος μεταξὺ τὸν

κατὰ
τὰς εἰσόδους ἐφιστά-
μενος οὓς μὲν εἰσήγεν
οὓς δ' ἀνέκλινεν. καὶ τοὺς
διακόνους δὲ τοὺς τὰς
παραθέσεις εἰσφέροντας
αὐτὸς εἰσήγε. καὶ περι-
πορενόμενος
οὗ μὲν προσε-
κάθιζεν οὗ δὲ προσαν-
έπιπτε. καὶ ποτὲ μὲν
ἀποθέμενος μεταξὺ τὸν

19 εἰσήγεν Kaibel collato
imperfecto iuxta apud Athen.
X, 439^{b-d} et Diodorum,
εἰσῆγαγε.
23 εἰσήγε Polybii videtur,
non διέταπτεν iuxta apud
Diodorum.

23 εἰσήγε vide iuxta apud
Athen. V, 194^c—195^f.

Diod. XXXI, 16, 2 Di.

Pol. XXX, 25—27 B.-W.; XXXI, 3—5 Hu.

ριον, ποτὲ δὲ ῥίπτων
τὸν ψωμόν ἀνεπήδα καὶ
μετανίστατο καὶ περιῆει
πάντα τὸν πότον, προ-
πόσεις λαμβάνων ὁρ-
θός

καὶ τοῖς ἀκροά-
μασι προσπαῖζων. καὶ
δή ποτε προκοπούσης

ἐπὶ πολὺ τῆς ἐσιτάσεως

καὶ τῶν πλειόνων ἤδη
κεχωρισμένων, ἦκεν ὑπὸ
τῶν μίμων εἰσφερόμε-
νος περικεκαλυμμένος.

τεθείς δὲ ἐπὶ τὴν γῆν
ὑπὸ τῶν συμπαιζόντων,

μετὰ ταῦτα τῆς συμφω-
νίας προκαλουμένης ἀνε-
πήδα γυμνός καὶ τοῖς

μίμοις προσπαῖζων ὥρ-
20

χεῖτο τῶν ὀρχήσεων τὰς
γέλωτας καὶ χλευασμὸν
εἰσπλάσσειν, ὥς
πάντας αἰσχυνθέντας ἐπὶ

1 ῥίπτων Salmasius, νίπ-
των.

2 ψωμόν Salmasius, ψο-
μόν.

4 πότον Valesius collato
Athenaeo, τόπον.

5-6 ὁρθός Valesius, ὁρ-
θός δὲ.

13-14 εἰσφερόμενος Din-
dorf, ἐκφερόμενος.

22 γέλωτας Salmasius, γέ-
λωτας.

a. Athen. V, 194^c—195ⁱ.

ψωμόν, ποτὲ δὲ τὸ πο-
τήριον ἀνεπήδα καὶ
μετανίστατο καὶ περιῆει
τὸν πότον, προ-
πόσεις λαμβάνων ὁρ-
5

θός ἄλλοτε παρ' ἄλλοις,

ἅμα δὲ καὶ τοῖς ἀκροά-
μασι προσπαῖζων.

προϊούσης δ'

ἐπὶ πολὺ τῆς συνοουσίας

καὶ πολλῶν ἤδη κεχωρισ-
μένων, ὑπὸ τῶν μίμων

ὁ βασιλεὺς εἰσφέρειτο

ὅλος κεκαλυμμένος καὶ

εἰς τὴν γῆν ἐτίθετο ὥς

εἰς ὧν δῆτα τῶν μίμων

καὶ τῆς συμφωνίας προ-
καλουμένης, ἀναπηδή-
σας

ὥρ-
20

χεῖτο καὶ ὑπεκρίνετο με-
τὰ τῶν γελωτοποιῶν

ὥστε

πάντας αἰσχυνόμενους

καὶ τοῖς μίμοις,

ὥστε πάν-
τας αἰσχύνεσθαι. [τοι-

b. Athen. X, 439^{b,d}.

ψωμόν, ποτὲ δὲ τὸ πο-
τήριον ἀνεπήδα καὶ
μετανίστατο καὶ περιῆει
τὸν πότον, προ-
πόσεις λαμβάνων ὁρ-
5

θός ἄλλοτε παρ' ἄλλοις,

ἅμα δὲ τοῖς ἀκροά-
μασι προσπαῖζων.

προϊούσης δ'

ἐπὶ πολὺ τῆς συνοουσίας

καὶ πολλῶν ἤδη κεχωρισ-
μένων, ὑπὸ τῶν μίμων

ὁ βασιλεὺς εἰσφέρειτο

ὅλος συγκεκαλυμμένος καὶ

εἰς τὴν γῆν ἐτίθετο ὥς

εἰς ὧν δῆτα τῶν μίμων

καὶ τῆς συμφωνίας προ-
καλουμένης ὁ βασιλεὺς

ἀναπηδήσας

ὥρ-
20

χεῖτο καὶ προσέπαιζε

τοῖς μίμοις,

ὥστε πάν-
τας αἰσχύνεσθαι. [τοι-

17-18 προκαλουμένης] προσ-
καλουμένης cf. iuxta apud
Athen. V, 194^c—195ⁱ.

24-3 p. 73 τριῶντα—ἀπαιδευσία] Hisce suis paucis verbis Athenaeus complectitur, quae leguntur apud Diodorum p. 73, 2—20 καὶ—ἔστιν.

Diod. XXXI, 16, 2 Di.

Pol. XXX, 25—27 B.-W.; XXXI, 3—5 Hu.

τοῖς πραττομένοις φεύ-
γειν ἐκ τοῦ πότου, καὶ
ἕκαστον τῶν ἀπηντηκό-
των ἐπὶ τὴν πανήγυριν,

ὅτε μὲν εἰς τὴν ὑπερ-
5

βολὴν τῆς χορηγίας ἐμ-
βλέψαι καὶ τὴν ἐν τοῖς

ἀγῶσι καὶ πομπαῖς

οἰκονομίαν καὶ διάταξιν

τῶν ὄλων, καταπλήττε-
10

σθαι καὶ θαυμάζειν καὶ

τὸν βασιλέα καὶ τὴν βα-
σιλείαν, ὅτε δὲ εἰς αὐτὸν

ἀτενίσαι καὶ τὸ τῶν ἐπι-
τηδευμάτων κατεγνώσ-
15

μένον, ἀπιστεῖν, εἰ περὶ

μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φύ-
σιν τοσαύτην ἀρετὴν καὶ

κακίαν ὑπάρχει δύνα-
20

τὸν ἔστιν.

ταῦτα δὲ πάντα συνε-
τελέσθη ἐξ ὧν τὰ μὲν

ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐνο-
σφίσατο, παρασπονδή-
25

σας τὸν Φιλομήτορα βα-
σιλέα παιδίσκον ὄντα, τὰ

δὲ καὶ τῶν φίλων συμ-
βαλλομένων. ἱεροσυλήκει

δὲ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν

30 ἱερῶν.

3 ἕκαστον Valesius, ἕκασ-
τος.

14 ἀτενίσαι Dindorf, ἀτε-
νίσαι.

26 <τὰ> add. Musurus.

a. Athen. V, 194^c—195ⁱ.

φεύ-
γειν.

5

10

15

20

25

30

35

40

45

50

55

60

65

70

75

80

85

90

95

100

105

110

115

120

125

130

135

140

145

150

155

160

165

170

175

180

185

190

195

200

205

210

215

220

225

230

235

240

245

250

255

260

265

270

275

280

285

290

295

300

305

310

315

320

325

330

335

340

345

350

355

360

365

370

375

380

385

390

395

400

405

410

415

420

425

430

435

440

445

450

455

460

465

470

475

480

485

490

495

500

505

510

515

520

525

530

535

540

545

550

555

560

565

570

575

580

585

590

595

600

605

610

615

620

625

630

635

640

645

650

655

660

665

670

675

680

685

690

695

700

705

710

715

720

725

730

735

740

745

750

755

760

765

770

775

780

785

790

795

800

805

810

815

820

825

830

835

840

845

850

855

860

865

870

875

880

885

890

895

900

B. Legatio Ti. Gracchi.

Pol. XXX, 27 B.-W.; XXXI, 5 Hu.

Diod. XXXI, 17 Di.

Exc. Urs. 9. "Οτι μετὰ τὴν συντέλειαν
87, de Boor τῶν ἀγώνων, ἄρτι τού-
p. 333. των γεγονότων, ἤκον οἱExc. Val. 282. "Οτι τούτων συντε-
Buettner-Wobst λεσθέντων
p. 283 s.

περὶ τὸν Τεβέριον πρεσβευταί, κα-
2 τασκόπων ἔχοντες τάξιν. οἷς οὕτως 5
ἐπιδείξιος ἀπήντησεν Ἀντίοχος καὶ
φιλοφρόνως, ὥστε μὴ ὁλον τοὺς περὶ
τὸν Τεβέριον ὑποπιεῦσαι τι περὶ
αὐτοῦ πραγματικὸν ἢ παρατριβῆς
ἔμφασιν ἔχον ἐκ τῶν κατὰ τὴν 10
Ἀλεξάνδρειαν, ἀλλὰ καὶ τῶν λεγόν-
των τι τοιοῦτον καταγινώσκειν διὰ
τὴν ὑπερβολὴν τῆς κατὰ τὴν ἀπάν-
3 τησης φιλανθρωπίας· ὅς γε πρὸς
τοῖς ἄλλοις καὶ τῆς αὐλῆς παρε- 15
χώρησε τοῖς πρεσβευταῖς, μικροῦ
δὲ καὶ τοῦ διαδήματος κατὰ τὴν
ἐπίφασιν, καίπερ οὐκ ὦν τῇ προαι-
4 ρέσει τοιοῦτος, ἀλλὰ τοῦναντίον ἄλ-
λοτριώτατα διακείμενος πρὸς Ῥω- 20
μαίους).

4 Τεβέριον] Hanc formam, cum et
in inscriptionibus (cf. Beulé l' Acropole
d' Athènes I, 305) et per dittographiam
apud Polybium III, 69, 7. 11; 70, 1. 6;
72, 1; 75, 1 inveniatur, omnibus locis
restituendam esse monet Dindorf Jahr-
bücher für classische Philologie 1869 p.
125 s.; cf. Dittenberger Hermes 1872
p. 134.

19-21 ἄλλοτριώτατα—Ῥωμαίους add.
Schweighaeuser collato Diodoro iuxta.

10-12 τῆς δοκούσης—προσκοπῆς.] Haec Polybio, contra quae in Excerpto Ursi-
niano leguntur (10-11 'κ—Ἀλεξάνδρειαν), eclogario debere videntur; verba enim ὑπο-
κουρεῖν et προσκοπή Polybii valde propria sunt.

μηδὲν ὑποπιεῦσαι περὶ
αὐτοῦ πραγματικὸν ἢ διαφορᾶς
ἔμφασιν ἔχον τῆς δοκούσης ὑπο-
κουρεῖν ἐκ τῆς κατὰ τὴν Αἴγυπτον
γενομένης προσκοπῆς.

οὐκ ἦν <δὲ> τῇ προαι-
ρέσει τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον
ἄλλοτριώτατα διέκειτο πρὸς Ῥω-
μαίους.

1-2 συντελεσθέντων Valesius, συνελ-
θέντων.

10 ἔχον Salmasius, ἔχων.

12 προσκοπῆς Wesseling, προσκοπῆς.

18 <δὲ> add. Valesius.

V. RES ÆGYPTI.

Seditio Dionysii.

Diod. XXXI, 15^a Di.Exc. de Insi-
diis 26, de Boor
p. 198 s.

"Οτι τῶν φίλων Πτολεμαίου Διονύσιος ὁ καλούμενος
Πετοσάραπης ἐπεχείρησεν ἐξιδιοποιεῖσθαι τὰ πράγματα
παρὸ καὶ τῇ βασιλείᾳ μεγάλους κινδύνους περιέστησεν.
ισχύων γὰρ μάλιστα τῶν περὶ τὴν αὐλὴν καὶ πάντων Αἰγυπτίων προέχων,
ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον κινδύνους κατεφρόνησε τῶν βασιλέων ἀμφοτέρων 5
διὰ τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀπειρίαν. προσποιηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ πρεσβυ-
τέρου παρακεκλησθαι πρὸς φόνον ἐμφύλιον, διέδωκε λόγον εἰς τὰ πλήθη,
φάσκων ἐπιβουλεύεσθαι τὸν νεώτερον Πτολεμαῖον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ.
συνδραμόντος δὲ τοῦ πλήθους εἰς τὸ στάδιον, καὶ πάντων παροξυνθέντων
ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐπιχειρεῖν ἀνελεῖν μὲν τὸν πρεσβύτερον, ἐγχειρίσαι δὲ 10
τῷ νεωτέρῳ τὴν βασιλείαν, ἀπαγγελθείσης δὲ τῆς ταραχῆς εἰς τὴν αὐλὴν,
ὁ βασιλεὺς μεταπεμψάμενος τὸν ἀδελφὸν ἀπελογεῖτο μετὰ δακρύων, μὴ
πιστεύειν τῷ τὴν βασιλείαν ἐπιχειροῦντι σφετερίσασθαι, καὶ τῆς ἀμφο-
τέρων ἡλικίας καταπεφρονηκότι. εἰ δ' ἔτι διστάζων τῇ διανοίᾳ φοβῆται,
παραλαμβάνειν αὐτὸν ἐκέλευσε καὶ τὸ διάδημα καὶ τὴν ἀρχήν. ταχὺ δὲ 15
τοῦ μειρακίου τὸν ἀδελφὸν ἀπολύοντος τῆς ὑποψίας, ἀμφοτέροι βασιλικὰς
ἀναλαβόντες στολὰς ἐξῆλθον εἰς τὸ πλῆθος, φανερόν ποιῶντες πᾶσιν,
ὡς ὁμονοοῦσιν. ὁ δὲ Διονύσιος ἀποτυχὼν τῆς ἐπιβολῆς ἐκποδὼν ἑαυτὸν
ἐποίησε καὶ τὸ μὲν πρῶτον διαπεμπόμενος ἔπειθε τῶν στρατιωτῶν τοὺς
οἰκείους ἀποστάσεως κοινωνεῖν τῶν ἐλπίδων, εἴτα εἰς Ἐλευσὶν ἀναχωρή- 20

2 Πετοσάραπης Mueller, πετοσάραπης.

6-7 πρεσβυτέρου edd., πρεσβύτου.

10 ἀνελεῖν edd., ἀνελεῖ (sine accentu).

20 εἰς Ἐλευσὶν Mueller, εἰσελεύσιν.

1-7 p. 76 "Οτι—βουλομένους] Cum teste Porphyrio (apud Eusebium p. 162 Schoene;
cf. Niese III p. 209) fratres ab anno Philometoris XII usque ad eiusdem annum
XVII, i.e. ab Olymp. 152, 3 usque ad Olymp. 153, 4 (170—165 a. Chr. n.) ambo
iunctim regnaverint crimenque hoc Dionysii tantum concordia fratrum iam suspecta
struendum fuerit, fragmentum nostrum ad finem communis imperii collocandum est.
Cum autem res Aegypti a Polybio in fine cuiusque anni enarrentur (cf. Nissen p.
66 s.), fragmento sequenti (de ins. n. 27), quod de rebus Syriae anni 166/165 agit
(vide p. 78), impedimur, quominus ultra annum 167/6 progrediamur.

www.libtool.com.cn Diod. XXXI, 15^a Di.

σας προσεδέχετο τοὺς νεωτερίζειν προαιρουμένους, καὶ τῶν ταραχῶδων στρατιωτῶν ἀθροισθέντων εἰς τετρακισχιλίους. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπ' αὐτοὺς στρατεύσας καὶ νικήσας καὶ τοὺς μὲν ἀνελὼν τοὺς δὲ διώξας, συνηνάγκασε τὸν Διονύσιον γυμνὸν διανήξασθαι τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὴν ἀναχώρησιν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ποιησάμενον ἀνασεῖν τὰ πλήθη πρὸς ἀπόστασιν. δραστικός δ' ὢν καὶ μεγάλης ἀποδοχῆς τετευχὼς παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ταχὺ πολλοὺς ἔσχε τοὺς κοινοπραγεῖν βουλομένους.

OLYMP. 153, 3.

I. RES ITALIÆ.

Galatarum legati.

Pol. XXX, 28 B.-W.; XXXI, 2 Hu.

Exc. Urs. 88, de Boor p. 333.

28 (XXXI, 2) Ὅτι τοῖς παρὰ τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας Γαλατῶν πρεσβευταῖς συνεχώρησαν τὴν αὐτονομίαν μένουσιν ἐν ταῖς ἰδίαις κατοικίαις καὶ μὴ στρατενομένοις ἐκτὸς τῶν ἰδίων ὄρων.

II. RES GRAECIÆ.

Odium in Callicratem atque Andronidam.

Pol. XXX, 29 B.-W.; 23 Hu.

Exc. Urs. 89, de Boor p. 333.

29 (23) Ὅτι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, παραγενομένων τῶν πρεσβευτῶν καὶ διασαφούντων τὰ κατὰ τὰς ἀποκρίσεις, οὐκέτι ὁ ὄρυβος ἦν, ἀλλ' ὀργὴ καὶ μῖσος ἐκφανὲς πρὸς τοὺς περὶ τὸν Καλλικράτην.
 2 Exc. Val. 101, Roos p. 185. Ὅτι <τὸ μέγεθος> τοῦ περὶ Καλλικράτην μίσους καὶ Ἀνδρωνίδαν καὶ τοὺς λοιποὺς <τοὺς> ὁμογνώμονας τούτων
 3 οὕτως ἂν τις τεκμήραιτο. τῆς γὰρ τῶν Ἀντιγονείων πανηγύρεως ἐν τῇ Σικωνίᾳ συντελουμένης, καὶ τῶν βαλανείων ἀπάντων ἐχόντων τὰς τε κοινὰς μάκτρας καὶ πνέλους ταύταις παρακειμένας, εἰς αἷς οἱ κομψότεροι
 4 τῶν ἀνθρώπων εἰώθασιν κατ' ἰδίαν ἐμβαίνειν, εἰς ταύτας ὅτε τις καθεῖη τῶν περὶ τὸν Ἀνδρωνίδαν καὶ Καλλικράτην, οὐδεὶς ἐτόλμα τῶν ἐφεστώ-

8 <τὸ μέγεθος> add. Reiske.

9 <τοὺς> add. Dindorf.

12 μάκτρας Reiske, μικρασ (sine accentu).

13 εἰς ταύτας Reiske, εἰσταύταις. — καθεῖη Schweighaeuser, καθεῖη.

1-3 Ὅτι—ὄρων] Hoc fragmentum, a quo annus novus incipit, cum ad res Italiae narratio redeat (cf. Nissen p. 66), libro XXX attribuendum esse ex eo apparet, quod Excerptum Ursinianum⁸ sequens (n. 89, de Boor p. 333) arctissime cohaeret cum Excerpto Valesiano 101, Roos p. 185, quod teste codice ex libro XXX sumptum est (cf. app. XXV; Metzger p. 11).

4-7 Ὅτι—Καλλικράτην; 8-9 p. 78 Ὅτι—πρεσβευμένων] Vide adn. antec.

www.libtool.com Pol. XXX, 29 B.-W.; 23 Hu.

των ἔτι καθιέναι, πρὶν ἢ τὸν βαλανείτην τὸ μὲν ὑπάρχον ὕδωρ ἀφείναι
 5 πᾶν, ἕτερον δὲ καθαρὸν ἐγχεῖν. τοῦτο δ' ἐποίουν, ὑπολαμβάνοντες
 6 ὥσανεὶ μαίνεσθαι καθιέντες εἰς ταῦτο τοῖς προειρημένοις ὕδωρ. τοὺς δὲ
 συριγμούς τοὺς ἐν ταῖς κοιναῖς πανηγύρεσι τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς
 χλευασμούς, ὅτε τις ἐπιβάλοιτο κηρύττειν τινὰ τῶν προειρημένων, οὐδ' 5
 7 ἂν ἐξηγήσαιο ῥαδίως οὐδεὶς. ἐδάσσει δὲ καὶ τὰ παιδάκια κατὰ τὰς
 ὁδοὺς ἐκ τῶν διδασκαλείων ἐπανάγοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοὺς προδότης
 ἀποκαλεῖν. τοιαύτη τις ὑπέδραμε προσκοπή καὶ μῖσος κατὰ τῶν προειρη-
 μένων.

III. RES SYRIÆ.

Antiochus Artaxiam devincit.

Diod. XXXI, 17^a Di.

Exc. de Indi- 10
 diis 27, de Boor.
 p. 199. Ὅτι Ἀρταξίας, ὁ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς, ἀποστάς Ἀντιό-
 χου, πόλιν ἔκτισεν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ, καὶ δυνάμεις ἀδράς
 συνήγαγεν. ὁ δὲ Ἀντίοχος ἰσχύων κατ' ἐκείνους τοὺς
 χρόνους ὥς οὐδεὶς τῶν ἄλλων βασιλέων, ἐστράτευσεν ἐπ' αὐτὸν καὶ
 νικήσας ἡνάγκασε ποιεῖν τὸ προστατιζόμενον.

1 βαλανείτην thesauri Stephanei editores Angli, βαλκνίτην. — ἀφείναι Bekker, ἀφίεναι.

3 ὥσανεὶ Valesius, ὥς ἂν εἰ.

5 ἐπιβάλοιτο Reiske, ἐπιβάλοι.

8 τῶν Valesius, τὸν.

10 Ἀρταξίας Mueller collatis Strabone XI, p. 528, Appiano Syr. 45. 66, Polybio XXV, 2, 12 B.-W.; Hu., Diodoro XXXI, 22, Ἀρτάξης.

10-14 Ὅτι—προστατιζόμενον.] Cum aestate vel autumno anni 166 a. Chr. n. Antiochus ierit in expeditionem, qua haec victoria parta est (cf. Niese III p. 216), patet eventus belli anno 166/5 enarratos esse; cf. Niese III p. 217.

De App. Syr. 45. 66 vide app. XXVI.

IV. RES ÆGYPTI.

Seditio in Ægypto.

Diod. XXXI, 17^b Di.

Exc. de Insti-
 diis 28, de Boor.
 p. 199 s. Ὅτι πάλιν ἄλλη κίνησις συνέστη κατὰ τὴν Θηβαῖδα,
 ἐμπεσοῦσης ὁρμῆς τοῖς πλήθεσι πρὸς ἀπόστασιν. ὁ δὲ
 βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἀναξεύξας ἐπ' αὐτοὺς μετὰ πολλῆς
 δυνάμεως, τὰ μὲν ἄλλα μέρη τῆς Θηβαίδος ῥαδίως προσηγάγετο· τῆς δὲ
 καλουμένης Πανῶν πόλεως βεβηκνίας ἐπὶ τινος ἀρχαίου χώματος, καὶ 5
 δοκούσης ὀχυρᾶς εἶναι ἐκ δυσπροσίτου, συνέδραμον εἰς ταύτην οἱ πρακτι-
 κώτατοι τῶν ἀφροσχηκτόνων. Πτολεμαῖος δὲ <καίπερ> τὴν τε ἀπόνοιαν
 ἐκνοήσας Αἰγυπτίων καὶ τοῦ τόπου τὴν ὀχυρότητα, συνίστατο πολιορκίαν
 καὶ πᾶσαν κακοπάθειαν ὑπομείνας ἐκράτησε τῆς πόλεως καὶ κολάσας
 τοὺς αἰτίους ἐπανήλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

10

4 τῆς δὲ Mueller, καὶ τῆς.

5 Πανῶν—τινος edd. πάνων πόλεως βεβηκνίαν σίτινο.

7 <καίπερ> add. Mueller. — ἐκνοήσας suppl. idem.

1-10 Ὅτι—Ἀλεξάνδρειαν.] Quamquam hoc fragmentum (n. 28) arctissime cohaerere videtur cum eo, quod secundum antecedit ex rebus anni 167/6 petitum (vide supra p. 75), tamen, ne cum eo coniungamus intercedente fragmento n. 27, ex rebus Syriae anni 166/5 (vide p. 78) desumpto, prohibemur.

OLYMP. 153, 4.

I. RES ITALIÆ.

A. Legationes Prusiae et Asianorum.

Pol. XXX, 30 B.-W.; XXXI, 6 Hu.

Liv. Periocha XLVI.

Exc. Urs. 90, de Boor p. 333 s. 30 (XXXI, 6) "Οτι εἰς τὴν Ρώμην παραγεγονότων πρεσβευτῶν πλειόνων καὶ ἐτέρων, ἐπιφανεστάτων δὲ παρὰ μὲν Ροδίων τῶν περὶ Ἀστυμήδην, παρὰ δὲ τῶν Ἀχαιῶν τῶν περὶ Εὐρέαν καὶ Ἀναξίδαμον καὶ Σάτυρον, παρὰ δὲ Προσίου τῶν περὶ Πύθωνα, τοῦτοις ἐχρημάτισεν ἡ σύγκλητος. οἱ μὲν οὖν παρὰ τοῦ Προσίου κατηγορίαν ἐποιοῦντ' Εὐμένους τοῦ βασιλέως, φάσκοντες

legati Prusiae regis

questi sunt de Eumene,

5-6 Ἀστυμήδην Ursinus, ἀστυμίδην
11 ἐποιῶντ' Benseler, ἐποιῶντο.

1 "Οτι e.q.s.] Excerptis U^s. 90. 91, de Boor p. 333—337, narratione ad res Italiae redeunte iam annus tertius Olympiadis 153 absolutus est, novoque anno quarto haec fragmenta attribuenda sunt. Nec tamen n. 92, de Boor p. 337, quamquam itidem agit de rebus Italiae, ad eundem hunc annum referre licet. Tiberius enim, qui Cammanos subegit Ti. Sempronius Gracchus est, pater tribuni plebis, qui consul primum anno 177 a. Chr. n. post legatus missus, ut res Asiae inspiceret (supra p. 74), anno 163 a. Chr. n. iterum consul factus Ligures habuit provinciam (cf. Liv. per. XLVI v. 15). Cammani eidem sunt, qui Κομμηνοὶ vel Κομμοὶ audiunt apud Ptolemaeum II, 10, 5, Comani apud Plinium III, 36, habitantque inter Massiliam et Nicaeam in ore Ligustica; cf. Metzger p. 11. Igitur a fragmento U^s. 92 novus incipit annus, qui primus est novae Olympiadis 154, exorditurque ex more Polybiano, de quo supra dictum est (p. 1), novus liber, i.e. liber XXXI. Quocum optime congruit, quod legatio C. Sulpicii (Gali) de qua idem hoc fragmentum n. 92 post agit, teste Excerpto Valesiano 102, Roos p. 185 ex libro XXXI est desumptum (cf. p. 77). Ceterum ne sumamus Excerpta quoque U^s. 90 et 91 anno primo Olympiadis 154 libroque XXXI Polybii attribui debere, hoc obstare videtur, quod legatio Rhodiorum societasque cum eis iuncta, de qua maior pars Exc. U^s. 90 agit, teste periocha Livii XLVI anno 164 a. Chr. n. tribuenda est, cum in ea sequatur mentio lustris hoc anno conditi.

Pol. XXX, 30 B.-W.; XXXI, 6 Hu.

Liv. Periocha XLVI.

αὐτῶν τέ τινα χωρία παραιεῖσθαι τὸν Εὐμένη καὶ τῆς Γαλατίας οὐκ ἀφίστασθαι τὸ παράπαν οὐδὲ πειθαρχεῖν τοῖς τῆς συγκλήτου δόγμασιν, ἀλλὰ τοὺς τὰ σφέτερα μὲν φρονοῦντας σωματοποιεῖν, τοὺς δὲ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένους καὶ βουλομένους πολιτεύεσθαι τοῖς τῆς συγκλήτου δόγμασιν ἀκολούθως κατὰ πάντα τρόπον ἐλαττοῦν.

10

dixeruntque eum conspirasse cum Antiocho adversus populum Romanum.

4 ἦσαν δὲ τινες πρεσβευταὶ καὶ παρὰ τῶν τῆς Ἀσίας πόλεων, οἱ κατηγοροῦν τοῦ βασιλέως, ἔμφασιν ποιοῦντες τῆς πρὸς τὸν Ἀντίοχον κοινοπραγίας. 5 ἡ δὲ σύγκλητος διακούσασα τῶν κατηγορούντων οὐτ' ἀπέριπτε τὰς διαβολὰς οὐτ' ἐξέφαινε τὴν ἐαυτῆς γνώμην, ἀλλὰ συνετήρει παρ' ἐαυτῇ, 6 διαπιστοῦσα καθόλου τοῖς περὶ τὸν Εὐμένη καὶ τὸν Ἀντίοχον τοῖς γε μὴν Γαλάταις αἰεὶ τι προσετίθει καὶ συνεπίσχευε περὶ τῆς ἐλευθερίας.

B. Rhodiorum Societas cum Romanis.

Pol. XXX, 31 B.-W.; XXXI, 7 Hu.

31 (XXXI, 7) Μετὰ δὲ ταῦτα προσκαλεσαμένη τοὺς Ροδίους διήκονε 2 τοῦτων. ὁ δ' Ἀστυμήδης εἰσελθὼν μετρίως ἔστη καὶ βέλτιον ἢ κατὰ τὴν 3 πρὸ ταύτης πρεσβείαν ἀφόμενος γὰρ τοῦ κατηγορεῖν ἄλλων ὥρμησεν

5 μὲν transponit post τοὺς Dindorf, sed cf. Kuehner-Gerth II, 23 p. 267.

19 προσκαλεσαμένη Ursinus, προσκαλεσάμενοι.

20 ἔστη cf. XXXIII, 6. 3 B.-W.; XVIII, 33, 4 B.-W.

1 popularetur] Ad crimen exasperandum hac voce Livius verbum παραιεῖσθαι vertere videtur.

10-12 dixeruntque—Romanum.] Hoc Polybius (§ 4) tradit de Asianis: ἔμφασιν ποιοῦντες τῆς πρὸς τὸν Ἀντίοχον κοινοπραγίας.

18 De verbis Polybii XXX, 30, 7—8 B.-W. (XXXI, 6, 7—8 Hu.) οἱ δὲ περὶ τὸν Τεβέρειον—φιλικυθρωπία in Excerpto U^s. 91, de Boor p. 336 post ἀκλήρουτων (XXX, 32, 10 B.-W.; XXXI, 8, 10 Hu.) exstantibus, quae huc a Schweighausero perperam transposita sunt, vide suo loco, p. 85.

www.libtool.com Pol. XXX, 31 B.-W.; XXXI, 7 Hu.

ἐπὶ τὸ παραιεῖσθαι, καθάπερ οἱ μαστιγούμενοι τὰς πληγὰς, φάσκων
 ἱκανοῖς προστίμοις περιπετωκέναι τὴν πατρίδα καὶ μείζοσι τῆς ἀμαρτίας.
 4 καὶ προσθέμενος ἐξηγεῖτο τὰς ἐλατιώσεις, κεφαλαιωδῶς διεξιὼν, πρῶτον
 μὲν οὖν Λυκίαν καὶ Καρίαν ἀπολωλέκασιν, εἰς ἣν ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐδαπά-
 νησαν χρημάτων ἱκανὸν πλῆθος, τριτοὺς πολέμους ἀναγκασθέντες πολε- 5
 μεῖν αὐτοῖς, νυνὶ δὲ προσόδων ἐστέρηται πολλῶν ὧν ἐλάμβανον παρὰ
 5 τῶν προειρημένων. „ἀλλ' ἴσως" ἔφη „ταῦτα μὲν ἔχει λόγον καὶ γὰρ
 ἐδώκαθ' ὑμεῖς αὐτὰ τῷ δήμῳ, μετὰ χάριτος (διὰ) τὴν εὐνοίαν, καὶ
 ἀφανίζοντες αὐτὰ κατὰ λόγον ἐδοκεῖτε τοῦτο πράττειν, ἐμπεισοῦσης τινὸς
 6 ὑποψίας καὶ διαφορᾶς ὑμῖν. ἀλλὰ Καῦνον δῆπου διακοσίων τάλαντων
 ἐξηγοράσαμεν παρὰ τῶν Πτολεμαίου στρατηγῶν καὶ Στρατονίκειαν ἐλά-
 7 βομεν ἐν μεγάλῃ χάριτι παρ' Ἀντιόχου καὶ Σελεύκου καὶ παρὰ
 τούτων τῶν πόλεων ἀμφοτέρων ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα τῷ δήμῳ
 8 πρόσδοδος ἔπιπτε καθ' ἕκαστον ἔτος. τούτων ἀπασῶν ἐστερήμεθα τῶν
 9 προσόδων, θέλοντες πειθαρχεῖν τοῖς ὑμετέροις προστάγμασιν. ἐξ ὧν 15
 μείζονα φόρον ἐπιτεθεῖκατε τοῖς Ῥοδίοις τῆς ἀγνοίας ἢ Μακεδόσι τοῖς
 διὰ παντὸς πολεμίοις ὑμῖν ὑπάρξαι. τὸ δὲ μέγιστον σύμπτωμα τῆς πόλεως
 10 καταλέλνται γὰρ ἢ τοῦ λιμένος πρόσδοδος, ὑμῶν Δῆλον μὲν ἀτελῆ
 πεποιηκότων, ἀφρηρημένων δὲ τὴν τοῦ δήμου παρρησίαν, δι' ἧς καὶ (τὰ)
 κατὰ τὸν λιμένα καὶ τὰλλα πάντα τῆς πόλεως ἐτύγγανε τῆς ἀρμοζούσης 21
 11 12 προστασίας. οὗ δὲ τοῦτ' ἔστιν ἀληθὲς οὐ δυσχερὲς καταμαθεῖν τοῦ γὰρ

6 προσίδων Ursinus, πρόσδοδος.

8 (διὰ) add. Hultsch.

9 ἀφανίζοντες Schweighaeuser (de hiatu cf. Buettner-Wobst *Jahrbücher für clas-*
sische Philologie 1889 p. 689 s.), χαρίζοντες.

12 καὶ] τοῦ Niebuhr, vide infra.

19 (τὰ) add. Ursinus.

12 πρ' Ἀντιόχου καὶ Σελεύκου] Indicari videntur Seleucus Callinicus et Antiochus
 Hierax a fere 242—fere 239 iunctim regnantes Rhodiisque, qui eos in bello cum
 Ptolemaeo Evergete gesto adiuverant, ut verisimile est, beneficio obligati; cf. Beloch
Griechische Geschichte III, 2 p. 455 s., v. Gelder *Geschichte der alten Rhodiër*
 p. 110 s. Antiochus Soter contra et Seleucus filius regnique consors nihil habuerunt,
 quoad scimus, cur urbem demum conditam Rhodiis concederent; (Beloch l.l.). Qui
 autem cum Niebuhr in τοῦ mutato Livii libro XXXVIII, 18, 20 nisus haec de
 Antiocho Magno dicta vult, has ob res errat, quod apud Livium de regionibus, quae
 iam diu in Rhodiorum possessione erant, sermo est, nec Antiochus Magnus, Philippi,
 qui tum Stratoniceam in ditione habuit, socius, hanc urbem dono dare poterat; cf.
 Beloch l.l., v. Gelder p. 197 s. Praeterea Στρατονικεῖαν ἔλαβομεν πρὸς Ἀντιόχου vix
 dici poterat de urbe, in cuius expugnatione Antiochus tantum auxiliatus est.

Pol. XXX, 31 B.-W.; XXXI, 7 Hu.

ἐλλιμενίου κατὰ τοὺς ἀνώτερον χρόνους εὐρίσκοντος ἑκατὸν μυριάδας
 δραχμῶν, νῦν εὗρηκε πεντεκαίδεκα μυριάδας, ὥστε καὶ λίαν, ὃ ἄνδρες
 Ῥωμαῖοι, τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἡφθαι τῶν κυρίων πόρων τῆς πόλεως.
 13 εἰ μὲν (οὖν) συμβεβήκει πάνδημον γεγονέναι τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν
 ἀλλοτριότητα τοῦ δήμου, τάχ' ἴσως ἐδοκεῖτε καὶ ὑμεῖς εὐλόγως ἐπίμονον 5
 14 καὶ δυσπαραίτητον ἔχειν τὴν ὀργὴν εἰ δὲ σαφῶς ἴστε παντάπασιν ὀλίγους
 γεγονότας αἰτίους τῆς τοιαύτης ἀλογίας, καὶ τούτους ἅπαντας ἀπολωλότας
 15 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δήμου, τί πρὸς τοὺς μηδὲν αἰτίους ἀκαταλλάκτως ἔχετε,
 καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς ἄλλους ἅπαντας εἶναι δοκοῦντες πράτατοι καὶ
 16 μεγαλοφυγχότατοι; διόπερ, ὃ ἄνδρες, ἀπολωλεκῶς ὁ δῆμος τὰς προσό- 10
 δους, τὴν παρρησίαν, τὴν ἰσολογίαν, ὑπὲρ ὧν τὸν πρὸ τοῦ χρόνου πᾶν
 17 ἀναδεχόμενος διατετέλεκεν, ἀξιοῖ καὶ δεῖται πάντων ὑμῶν, ἱκανὰς ἔχων
 πληγὰς, λήξαντας τῆς ὀργῆς διαλυθῆναι καὶ συνθέσθαι τὴν συμμαχίαν,
 ἵνα γένηται τοῦτο συμφανὲς ἅπασιν ὅτι τὴν μὲν ὀργὴν ἀποτέθεισθε τὴν
 πρὸς Ῥοδίους, ἀνακεχωρήκατε δ' ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἵρεσιν καὶ φιλίαν. 15
 18 τούτου γὰρ χρεῖαν ἔχει νῦν ὁ δῆμος, οὐ τῆς διὰ τῶν ὀπλων καὶ
 στρατιωτῶν συμμαχίας." ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοῖς παραπλήσια διαλεχ-
 19 θείς Ἀστυμήδης ἐδόκει πρεπόντως τοῖς καιροῖς πεποιῆσθαι τοὺς λόγους
 20 οἱ περὶ τὸν Τεβέριον ἄρτι παραγεγονότες. οὗτοι γὰρ ἀπομαρτυρήσαντες 20
 πρῶτον μὲν πᾶσιν τοῖς τῆς συγκλήτου δόγμασι πεπειθαρχηκέναι τοὺς
 Ῥοδίους, ἔπειτα πάντας τοὺς αἰτίους τῆς ἀλλοτριότητος κατακεκρίσθαι

2 εὔρηκε Boissevain, εὐρίσκει Bekker, εὐρήκατε; vide comment.

3 πρῶτον Naber, τίπων.

4 μὲν Ursinus, μή. — (οὖν) add. Schweighaeuser.

5 τάχ' Buettner-Wobst, τάχ. — καὶ] καὶ Buettner-Wobst (*Jahrbücher für*
classische Philologie 1889 p. 682 et 689) praeter necessitatem.

12 ἀναδεχόμενος Ursinus, ἀναδεχόμενοι.

14 συμφανὲς Buettner-Wobst, ἀμφανές.

20 Τεβέριον vide p. 74, 4.

2 εὔρηκε] v. Gelder *Geschichte der alten Rhodiër* p. 156 portorii fructum tanto
 opere diminutum esse haud credibile ducens Hultschii coniecturam ἀφρηρήκατε amplex-
 titur. At ipsa Polybii verba § 16 (ἀπολωλεκῶς ὁ δῆμος τὰς προσόδους) permagnam
 iacturam fecisse Rhodios indicant; nec, si paulo tantum plus quam septimam redi-
 tum portorii partem amisissent Rhodii, nescisset ipse Astymedes tam parvum damnum
 ad misericordiam senatus movendam vix quidquam valere; (cf. Beloch *Griechische*
Geschichte III, 1, p. 308).

θανάτου παρ' αὐτοῖς, ἤττησαν τοὺς
ἀντιλέγοντας καὶ ἐποίησαντο τὴν
πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν.

societas cum Rhodiis
deprecantibus iuncta est.

C. Legatio Achaeorum.

Pol. XXX, 32 B.-W.; XXXI, 8 Hu.

Exc. Uts. 91, de Boor p. 336. 32 (XXXI, 8) Ὅτι μετὰ τινα χρόνον εἰσῆλθον οἱ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις, ἔχοντες ἐντολὰς ἀκολούθως ταῖς ἀποκρι-
σεσιν, αἷς πρότερον ἔλαβον αὐταὶ δ' ἦσαν διότι θανμάζουσιν
πῶς, ὅπερ ὧν αὐτοὶ κεκρίκασιν, περὶ τούτων αὐτοὺς παρακαλοῦσιν κρίνειν.
διὸ τότε παρήσαν οἱ περὶ τὸν Εὐρέαν, πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐμφανίζοντες
διότι τὸ μὲν ἔθνος οὐτε δικαιολογουμένων ἀκήκοε τῶν κατηγιαμένων
οὐτε κρίσιν οὐδεμίαν πεποιήται περὶ αὐτῶν, τὴν δὲ σύγκλητον ἀξιοῖ
πρόνοιαν ποιήσασθαι τῶν ἀνθρώπων, ἵνα κρίσεως τύχῃ καὶ μὴ κατα-
φθαρῶσιν ἄκριτοι, καὶ μάλιστα μὲν αὐτὴν ἐξετάσασαν διασαφῆσαι τοὺς
ἐνόχους ὄντας τοῖς ἐγκλήμασιν εἰ δὲ διὰ τοὺς περισπασμοὺς αὐτὴ μὴ
δύναται τοῦτο ποιῆσαι, τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπιτρέψαι περὶ τοῦ πράγματος, οἱ
πειράσσονται μισοπονήρως χρῆσασθαι τοῖς αἰτίοις. ἡ δὲ σύγκλητος δια-
κούσασα τῶν πρεσβευτῶν, ἀκολούθως ταῖς ἐντολαῖς διαλεγόμενων, καὶ
δυσχερηστοῦσα διὰ τὸ πανταχόθεν ἐξελέγχεσθαι τό τε γὰρ κρίνειν οὐκ
ἐνόμιζεν αὐτῇ καθήκειν, τό τε χωρὶς κρίσεως ἀπολύειν τοὺς ἄνδρας
πρόδηλον ἔχειν ἐδόκει τὸν ὄλεθρον τοῖς φίλοις αὐτῶν — διόπερ ἀναγκαζο-
μένη καὶ βουλομένη παρελέσθαι καθόλου τὴν ἐλπίδα τῶν πολλῶν ὑπὲρ
τῆς τῶν κατεχομένων σωτηρίας, ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶσιν ἐν μὲν
Ἀχαΐᾳ τοῖς περὶ τὸν Καλλικράτην, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πολιτεύμασι τοῖς
δοκοῦσιν εἶναι Ῥωμαίων, ἔγραψαν ἀποκρισὶν τοιαύτην, ὅτι ἡμεῖς οὐχ
ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν οὐδὲ τοῖς ὑμετέροισι δῆμοις τούτους τοὺς

8 ἀρχῆς Casaubonus, αὐτῆς.

9 δικαιολογουμένων Casaubonus, δικαιολογούμενον. — κατηγιαμένων Bekker, κατη-
τωμένων.

13 περισπασμοὺς Ursinus, περισπασκόμενος. — αὐτῇ Ursinus, αὐτῆς.

19 διόπερ] aut ab epitomatore orationem in brevius contractam esse aut post
parenthesin pauca intercidisse putat Hultsch; an forte anacoluton ipsius Polybii?

21 συμμύσαντες Casaubonus, συμμιζυντες.

23 Ῥωμαίων] φίλοις addit Reiske, εἰκείois Hultsch, sed comparat XXVIII, 5, 1
Buettner-Wobst.

24 οὐδὲ de Boor, οὔτε. — ὑμετέροισι Ursinus, ἡμετέροισι.

Pol. XXX, 32 B.-W.; XXXI, 8 Hu.

10 ἄνδρας ἐπανελθεῖν εἰς οἶκον. ταύτης δὲ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης, οὐ
μόνον περὶ τοὺς ἀνακεκλημένους ἐγένετό τις ὀλοσχερῆς ἀθυμία καὶ
παράλυσις τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς Ἕλληνας ὥσανει κοινόν τι
πένθος, ἅτε δοκούσης τῆς ἀποκρίσεως ὀλοσχερῶς ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἐλπίδα
τῆς σωτηρίας τῶν ἀκληροῦντων.

D. Legatio Tiberii.

Pol. XXX, 30, 7—8 B.-W.; XXXI, 6, 7—8 Hu.

10 οἱ δὲ περὶ τὸν Τεβέριον ἦκοντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας οὐδὲν περιττότερον
ἠδυνήθησαν οὔτ' αὐτοὶ διαλαβεῖν οὔτε τῇ συγκλήτῳ διασαφῆσαι περὶ
τῶν κατὰ τὸν Εὐμένη καὶ τὸν Ἀντίοχον, ἥπερ ἂ καὶ πρότερον ὄντες ἐν
8 τῇ Ῥώμῃ διελάμβανον. οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο τῇ κατὰ
τὴν ἀπάντησιν φιλανθρωπία.

6 Τεβέριον vide p. 74.

8 ἥπερ Ursinus, ἥπερ.

10 φιλανθρωπία Ursinus, φιλάνθρωπίαν.

6-10 αἱ—φιλάνθρωπια.] Licet horum verborum transpositio, quam proposuit Schweig-
haeuser, post XXX, 30, 6 B.-W. (XXXI, 6, 6 Hu.) (vide supra p. 81, 18) per se verisi-
millima videri possit, tamen probanda non est, quamquam probata ab omnibus
editoribus. Primum enim haud facile explices, quo modo hic error in codicibus
nasci potuerit, tum verba, quae transposita hac parte iam uno tenore legerentur, non
coherent. ((10) ταύτης δὲ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης, οὐ μόνον περὶ τοὺς ἀνακεκλημένους
ἐγένετό τις ὀλοσχερῆς ἀθυμία καὶ παράλυσις τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς Ἕλληνας
ὥσανει κοινόν τι πένθος, ἅτε δοκούσης τῆς ἀποκρίσεως ὀλοσχερῶς ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἐλπίδα
τῆς σωτηρίας τῶν ἀκληροῦντων (11) κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα διαγγελεῖσθαι τῆς ἀποκρίσεως
τῆς τοῖς Ἀχαιοῖς δεδομένης ὑπὲρ τῶν κατηγιαμένων, τὰ μὲν πλῆθη συνετρίβη τῆς
δικυΐας, καὶ τις οἶον ἀπελπισμὸς ὑπέδραμεν τοῖς ἀνθρώποις, (12) αἱ δὲ περὶ τὸν Χάροπα
καὶ Καλλικράτην καὶ πάντες οἱ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως προεστώτες μετέωροι πάλιν
ἐγενήθησαν.) Nam cum § 10 (XXX, 32 B.-W.; XXXI, 8 Hu.) iam commotio ani-
morum depingitur senatus responso in vulgus edito exorta, § 11 idem repititur. Quod
si quis contendere vellet § 10 dolorem depingi, quo afficerentur legati Graecorum
ceterique Graeci Romae et in Italia consistentes, § 11 statum animorum in Graecia
ipsa, respondendum est ne Polybium quidem, quamvis prolixo et verboso stilo
utatur, postquam simpliciter scripsisset ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης et δοκούσης
τῆς ἀποκρίσεως ὀλοσχερῶς ἀφαιρεῖσθαι κ.τ.λ., statim § 11 dicere potuisse διαγγελεῖ-
σθαι τῆς ἀποκρίσεως τῆς τοῖς Ἀχαιοῖς δεδομένης ὑπὲρ τῶν κατηγιαμένων. Igitur statuendum videtur totam hanc pericopen (αἱ δὲ περὶ τῶν

II. RES GRAECIA.

Commotio in Graecia.

Pol. XXX, 32, 11—12 B.-W.; XXXI, 8, 11—12 Hu.

¹¹ κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα διαγγελθείσης <τῆς> ἀποκρίσεως τῆς τοῖς Ἀχαιοῖς
 δεδομένης ὑπὲρ τῶν κατατιανθέντων, τὰ μὲν πλήρη συνετρίβη ταῖς δια-
¹² νοίαις, καὶ οὗς ὅλον ἀπελπισμὸς ὑπέδραμεν τοὺς ἀνθρώπους, οἱ δὲ περὶ
 τὸν Χάροπα καὶ Καλλικράτην καὶ πάντες οἱ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως
 προεσιῶτες μετέωροι πάλιν ἐγενήθησαν.

5

¹ <τῆς> add. Schweighaeuser.⁴ Χάροπα Schweighaeuser, χάροπον.

Τεβέριον—πάλιν ἐγενήθησαν novum esse fragmentum, quod, quia, ut saepe factum
 est, omisa vocula ἔτι in archetypo scriptum esset, a librario saec. XVI cum frag-
 mento autecedenti male coniungeretur; nisi credere mavis non semel, sed bis errasse
 librarium, inde a verbis κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα quoque in archetypo novum incepisse
 fragmentum; (Boissevain).

¹⁻⁵ κατὰ—ἐγενήθησαν.] Vide adnotationem antecedentem.

APPENDICES.

Diod. XXXI, 7 Dind. 9—10 Bekker.] Hoc caput duo frag-
 I. menta continet: Exc. Urs.⁸ 20 et 21, de Boor p. 402, ex quibus
 prius tantum (c. 7, 1 Dind; 9 Bekk.) secundum Nisenum huic Polybii
 loco inserendum est (Nissen p. 339), de altero nihil affirmatur. Attamen
 neutrum ex Polybio XXX, 1—3 fluxit, quamquam et Bekkerus et Din-
 dorfius utrumque ante sententiam Aemilii Pauli (c. 8, 12 Dind; c. 14
 Bekk.) positum rebus Italiae anni 168/167 attribuunt; sententia enim
 Aemilii Pauli = Pol. XXX, 14 B.-W.; 15 Hu. in rebus Graeciae anni
 168/167 invenitur. Quod ad Urs.⁸ 20 attinet, eius quidem exordii
 vestigia quaedam Livius et XLV, 19, 1 (*inter multas regum gentiumque*
et populorum legationes e.q.s.) et c. 20, 4 (*Inter multas Asiae Graeciae-*
que legationes e.q.s.) servasse videtur, quae verba tamen cum priore
 loco ante legationem Attali, altero ante legationem Rhodiorum legantur,
 Exc. Urs.⁸ 20 apud Polybium aut c. 1—3 (legatio Attali) aut c. 3—4
 (legatio Rhodiorum) inserendum foret nec post legationem Rhodiorum,
 ut in edendo Diodoro fecerunt Dindorf et Bekker. At revera desumptum
 est ex Polybii libro XXX, 19, 15 B.-W. (20, 15 Hu.); vide p. 63.
 Fragmenti Urs.⁸ 21 verba tam similia sunt Polybii libro XXXI, 9, ut
 inde derivatum esse ipse Dindorfius² p. 632 adnotet.

Dindorfium antea et Bekkerum in errorem induxisse videtur ordo
 excerptorum Ursinianorum ex utroque legationum titulo a primo editore
 mixtim, ut notum est, edita.

In codicibus cum se excipiant tituli Urs.⁸

n. 19 de Boor = Diod. XXXI, 5, 3

n. 20 „ „ = „ XXXI, 7, 1

n. 21 „ „ = „ XXXI, 7, 2

n. 22 „ „ = „ XXXI, 23

exque titulo Urs.⁸ unicum tantum fragmentum supersit = Diod. XXXI,
 15, 2, haec ita edidit Ursinus:

Urs.⁸ 19 [= Diod. XXXI, 5, 3 (ex Pol. XXX, 4, 5)

Urs.⁸ 20 = „ XXXI, 7, 1 („ „ XXX, 20, 15)

Urs.^s 21 = Diod. XXXI, 7, 2 (ex Pol. XXXI, 9)

Urs.^s 1 = „ XXXI, 15, 2 („ „ XXX, 19, 1—7)

Urs.^s 22 = „ XXXI, 23 („ „ XXXII, 1)]

Iam quia et Urs.^s 20 et Urs.^s 1 ex Polybii libro XXX desumpta erant, consentaneum videbatur Urs.^s 21 quoque, quod intermedium erat, eodem libro tribuere, et quia Urs.^s 20, ut vidimus, perperam capiti 3 libri huius tricesimi attribuerant, Urs.^s 21 quoque eodem fere loco collocandum censuerunt.

Liv. XLV, 20, 4—25, 4 Inter—permanerent.] Haec capita II. ex Polybio hausta non sunt, ut apparet ex ordine argumentorum, ex argumentis ipis, ex verbis narrationis. Nam, a. Polybius XXX, 4, 1 duas legationes novit, quarum principes sunt: prioris *Philocrates*, alterius *Philophron* et *Astymedes*, Livius unam tantum, cuius principes sunt *Philocrates* et *Astymedes*. b. Multo gravior, quam apud Polybium (c. 4, 3), angor Rhodiorum apud Livium (c. 20, 5 ss.) describitur fuse exponentem, qua de re primo in veste candida visi sint Rhodii, at postea sordidam sumpserint, quam vestis mutationem postea demum enarrat Polybius (§ 5). c. Multa habet Livius (c. 21) de novo maloque exemplo et a praetore et a tribunis plebis (quorum nomina quoque affert) dato, multo brevior est Polybius (c. 4, 4). d. Orationem apud Livium (c. 22—24) sive *Astymedis* sive alius Rhodii legati (fortasse *Philocratis*) esse putas, neutrius verba a Polybio uberius reddita esse verisimile est; cf. p. 9. e. Polyb. XXX, 4, 2. 7. 8 deest apud Livium, contra Liv. c. 25, 1—3 apud Polybium.

Pol. XXX, 6—9 *Ὅτι καιροῦς*.] Schweighaeuser Polybium (c. 6, 5) III. cum Livio (XLV, 31, 4) comparans hanc eclogam libro XXX Polybii rebusque anni 168 167 in Italia gestis attribuit; sed multo melius Livii locus ad Pol. c. 10, 2 ss. refertur (vide p. 24 s.; Metzung p. 7 ss.). Livius, porro, l.l. de rebus Italiae 168 167 non agit; iam enim caput 26 initium rerum Graeciae eius anni continet. Quia autem omnia, quae capitibus 6—9 de Polyarato narrantur, optime anno 169/168 gesta esse possunt, nec quicquam est, cur non ea, ut ceteras eiusdem anni res, libro XXIX tradita putemus, recte Metzung l.l. et eum secutus v. Gelder *Geschichte der alten Rhodier* p. 153, hanc eclogam libro illi attribuunt. Codex autem Peirescianus tantum abest, ut huic opinioni adversatur, ut eam potius affirmare videatur. Fragmento enim, quod praecedit, n. 97, p. 179 Roos, in codice antepositum est

λόγος κη et recte libro XXVIII attribuitur, fragmenta autem 99, 100, 101 ex libro XXX desumpta sunt, ut hoc fragmentum, quod est n. 98, nostro iure libro XXIX attribuere liceat. Postremo verba *περίστασις* et *μεταβολή* capitis 6, 2 ad rerum statum Persei cladi proximum spectare videntur.

Plut. Aem. Paul. c. 28.] Cf. Nissen p. 303, qui satis IV. dubius „c. 28 scheint aus Polybius zu stammen.“ Sed accurata comparatio cum Schwarzio p. 49 ss. facere cogit. Haec sunt verba Plutarchi (§ 1. 2) cum Livio comparanda:

ἐκ τούτου τὴν μὲν στρατιὰν πρὸς ἀνάπανσιν, αὐτὸν δὲ πρὸς θῆαν τῆς Ἑλλάδος ἔτρεψε καὶ διαγωγὴν ἐνδοξον ἅμα καὶ φιλόνητον. ἐπιὼν γὰρ ἀνελάμβανε τοὺς δῆμους καὶ τὰ πολιτεύματα καθίστατο καὶ δωρεὰς ἐδίδον ταῖς μὲν οἷον ἐκ τοῦ βασιλικοῦ, ταῖς δ' ἑλαιοῖν. τοσοῦτον γὰρ εὐρεθῆναι φασιν ἀποκείμενον, ὥστε τοὺς λαμβάνοντας καὶ δεομένους ἐπιλιπεῖν πρότερον ἢ καταναλωθῆναι τὸ πλῆθος τῶν εὐρεθέντων. ἐν δὲ Δελφοῖς ἰδὼν κίονα μέγαν τετράγωνον ἐκ λίθων λευκῶν σπηλαιόμορον, ἐφ' οὗ Περσέως ἔμελλε χρυσοῦς ἀνδριάς τίθεσθαι, προσέταξε τὸν αὐτοῦ τεθῆναι τοὺς γὰρ ἡττημένους τοῖς νικῶσιν ἐξίστασθαι χῶρας προσήκειν.

10

E quibus καὶ διαγωγὴν—φιλόνητον (2) nec apud Livium inveniuntur nec apud alium quemquam. Quod ad 3—7 ἐπιὼν—εὐρεθέντων, loquitur quidem Livius de copia rerum et vilitate annonae et de donis privatis, civitatibus, gentibus datis, verum c. 33, 4 demum post ludos Amphipoli actos; contra Plutarchus agit de frumento oleoque in ipsa Graeciae peragratione civitatibus dato. Nec quod Plutarchus tradit de Delphis a Paulo visitatis cum Polybii ipsius fragmento vel cum Livio congruit. Columnas (plurali numero) non novit Plutarchus, contra unam, quam habet, quadriangulam et e lapide factam perhibet, in qua auream Perseus statuam collocaturus fuisset. Postremo verbis 9—10 τοὺς γὰρ—προσέκειν Plutarchus Aemilium Paulum arrogantissimum facit, qualem Polybius nusquam eum pingit. Igitur Plutarchea haec ex Polybio manasse non videntur.

Plut. Aem. Paul. c. 28.] Urbibus, quas Aemilius Paulus V. deinceps adiit, silentio praetermissis omnibus, hoc tantum habet Plutarchus (§ 2):

ἐν δ' Ὀλυμπία τοῦτο δὴ τὸ πολυθρύλητον ἐκείνον ἀναφθέρξασθαι φασιν, ὥς τὸν Ὀμήρου Δία Φειδίας ἀποπλάσαιο.

Quae quamquam cum Polybio magis congruunt, quam Livii verba, tamen Polybium ante oculos habuisse Plutarchum vix credo; cf. τὸ πολυθρύλητον.

- ¹ VI. Diod. XXXI, 8, 1—5. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρό-
νοῖς τῶν μεγίστων βασιλέων Ἀντιόχου καὶ Φιλίππου πολέμῳ
περιγενόμενοι τοσοῦτον ἀπέσχοντο τοῦ τιμωρίαν λαμβάνειν παρ'
αὐτῶν, ὥστε μὴ μόνον συγχωρῆσαι τὰς βασιλείας ἔχειν, ἀλλὰ καὶ
φίλους αὐτοὺς ποιήσασθαι. ἐν δὲ τούτοις τοῖς χρόνοις, προδιηγωνισ-
μένοι πολλάκις πρὸς Περσέα καὶ κινδύνους μεγάλους ὑπομεμενη-
κότες, ἐπειδὴ τῆς Μακεδόνων βασιλείας ἐκράτησαν, ἐλευθέρως
ἀφῆκαν τὰς ἀλούσας πόλεις παρὰ τὴν ἀπάντων προσδοκίαν. οὐ γὰρ
οἶον τῶν ἄλλων ὑπέλαβεν ἂν τις, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ Μακεδόνες
ἤλπιζον ἀξιοθῆναι τῆλικαύτης φιλανθρωπίας, συνειδότες αὐτοῖς
πολλὰ καὶ μεγάλα παρανενομηκόσιν εἰς Ῥωμαίους. τετυχηκότες γὰρ
ἐπὶ τοῖς πρότερον ἀγνοήμασι συγγνώμης, εἰκότως ἂν τοῖς ὕστερον
ἀμαρτήμασιν ὑπελάμβανον ἑαυτοῖς μηδὲν λόγον δίκαιον εἰς ἔλεον
² καὶ παραίτησιν ἀπολελεῖσθαι. οὐ μὴν ἡ σύγκλητος ἢ τῶν Ῥωμαίων
ἐμνησικακήσεν, ἀλλὰ μεγαλοψύχως καὶ προσηκόντως ἐκάστοις προση-
νέχθη. Περσέα μὲν γὰρ ἐκ προγόνων ὀφείλοντα χάριτας, ἐπειδὴ
παρὰ τὰς συνθήκας ἄδικον ἐξήνεγκε πόλεμον, λαβόντες αἰχμάλωτον
εἰς ἐλευθέραν ἀπέθεντο φυλακὴν, ἐλάττω γὰρ τῶν παρανομημάτων
λαμβάνοντες τιμωρίαν τὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔθνος εἰς δουλείαν
δικαίως ἂν ἄγοντες, ἡλευθέρωσαν, οὕτως εὐγενῶς καὶ ταχέως
προέμενοι τὴν εὐεργεσίαν ὥστε μηδὲ παρὰ τῶν ἐπταικότων δέησιν
ἀναμεῖναι. ὁμοίως καὶ τῶν Ἰλλυριῶν πολέμῳ κρατήσαντες αὐτονό-
μους ἀφῆκαν, οὐχ οὕτως ἀξίους ἡγοῦμενοι χάριτος τοὺς βαρβάρους
ὥς ἑαυτοῖς προσήκειν νομίζοντες κατάρχειν εὐεργεσίας καὶ μὴ μεγάλα
φρονεῖν ἐν ταῖς ἐξουσίαις. (Exc. Val. n. 275, Buettner-Wobst p. 280 s.)
³ Ὅτι ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ τοὺς τε Μακεδόνας καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς
ἐλευθέρους ἀφείναι τὰ ἡμίση διδόντας ὧν πρότερον ἐτέλουν τοῖς
ἰδίοις βασιλεῦσιν. (Exc. Val. n. 276 Buettner-Wobst p. 281)
⁴ Αἰμίλιος Μάρκος Ῥωμαίων ὕπατος καὶ ἄριστος στρατηγός, Περ-
σέα λαβὼν αἰχμάλωτον, τοῦτον μὲν ἄδικον πρὸς Ῥωμαίους ἐξαγα-
γόντα παρὰ τὰς συνθήκας πόλεμον εἰς ἐλευθέραν ἀπέθετο φυλακὴν,

τὰς δὲ πόλεις Μακεδόνων καὶ Ἰλλυριῶν ἀλούσας παρ' ἐλπίδα πάσας
ἐλευθέρως ἀφῆκεν, καίτοι μεγάλους κινδύνους ὑπομεινάντων Ῥω-
μαίων πολλάκις ἐν τοῖς πρὸς Περσέα πολέμοις, καὶ πρό γε τούτου
κρατήσαντες πολέμῳ Φιλίππου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ Ἀντιόχου τοῦ
μεγάλου, καὶ τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῖς φιλανθρωπευθέντων ὥς μὴ μόνον
τὰς βασιλείας αὐτῶν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ φίλους αὐτοὺς εἶναι συγχω-
ρῆσαι ἐφ' οἷς ἑαυτοὺς Μακεδόνες ἀγνωμονήσαντες ἀναξίους ἐδόκουν
ἔσεσθαι παντὸς ἐλέους χειρωθέντες Ῥωμαίοις σὺν τῷ Περσεῖ. ἀλλ'
ἡ σύγκλητος ἀμνησικακῶς καὶ μεγαλοψύχως αὐτοῖς προσηνέχθη,
τὴν ἐλευθερίαν ἀντὶ δουλείας χαρισάμενη, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς Ἰλ-
λυριοῖς καὶ τούτων γὰρ τὸν βασιλέα Γεντίωνα αἰχμάλωτον ἔλαβον
σὺν τῷ Περσεῖ. εὐγενῶς οὖν αὐτοῖς Ῥωμαῖοι τὴν ἐλευθερίαν χα-
ρισάμενοι τὰ ἡμίση δίδειν τῶν τελεῶν προσέταξαν ὧν πρότερον
ἐτέλουν τοῖς ἰδίοις βασιλεῦσιν. (Georg. Syncell. Chron. p. 267).

Cum senatus consultum paragrapho 3 memoratum verisimillimum sit
statim post victoriam Persei nuntiatam factum esse, quia consentaneum
est omnium primum sortem Macedoniae senatui curae fuisse et Aemi-
lium Paulum quam primum, quid faceret, certiore facendum fuisse,
patet hoc fragmentum ad annum 169/168 pertinere (vide pag. 1), id
est ad librum XXIX Polybii. Quocum convenit Polybius in rebus
Italiae illius anni statim post victoriam allatam, ut ex initio fragmenti
apparet, senatum commemorans (c. 19 B.-W.). Quae si recte disputata
sunt, et Diodori verba antecedentia (c. 8, 1—2) et sequentia Syncelli,
fere ad verbum cum c. 8, 1—3 congruentia, ex Polybii libro XXIX
desumpta esse necesario statuendum.

- VII. Plut. Aem. Paul. 28.] τῶν δὲ δέκα πρέσβων ἐκ Ῥώμης
ἀφικομένων Μακεδόσι μὲν ἀπέδωκε τὴν χώραν καὶ τὰς πόλεις
ἐλευθέρως οἰκεῖν καὶ αὐτονόμους, ἑκατὸν δὲ τάλαντα Ῥωμαίοις ὑπο-
τελεῖν, οὐ πλέον ἢ διπλάσιον τοῖς βασιλεῦσιν εἰσέφερον.

In memoranda tributii summa plus praebet Plutarchus, quam Diodorus
et Livius (Schwarze p. 52), minora contra in decretis enumerandis;
etiam incertum illud οὐ πλέον ἢ διπλάσιον discrepat. Plutarchus haec ex
Polybio hausisse non videtur.

- VIII. Just. XXXIII, 2, 7. Ita cum in dicionem Romanorum ces-
sisset, magistratibus per singulas civitates constitutis libera facta

est legesque, quibus adhuc utitur, a Paulo accepit.] Quamquam ex his tantopere contractis nihil pro certo efficere possumus, tamen, cum etiam sequentia (vide app. X) ex Polybio manasse non videantur, haec quoque Polybio attribuenda non sunt.

IX. Strab. VII fragm. 48. Παῦλος μὲν οὖν ὁ τὸν Περσέα ἐλὼν σιναῖας τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τὰ Ἑπειρωτικά ἔθνη εἰς τέτταρα μέρη διέταξε τὴν χώραν, καὶ τὸ μὲν προσέειμεν Ἀμφιπόλει, τὸ δὲ Θεσσαλονικίᾳ, τὸ δὲ Πέλλῃ, τὸ δὲ Πελαγόσι.

Cum nec Livius (c. 26, 15) in Illyrici nec Diodorus (c. 8, 7) Liviusve (c. 29, 5—9) in Macedoniae divisione Illyricum Macedoniae adiunctum fuisse perhibeant, cumque praeterea apud eos illae quattuor urbes capita regionum nominentur, contra apud Strabonem regiones urbibus attributae sint, Pelagoniaque urbs in gentem Pelagonum abierit, haec ex Polybio hausta esse verisimile non est.

X. Just. XXXIII, 2, 8. Aetolorum universarum urbium senatus cum coniugibus et liberis, quia dubia fide fuerat, Romam missus, ibique, ne in patria aliquid novaret, diu detentus, aegreque post multos annos legationibus civitatum senatu fatigato in patriam quisque suam remissus est.

Haec ex Polybio non fluxerunt; hic enim (XXX, 13, 6—7) et Livius (XLV, 31, 9—11) non Aetolos tantum verum omnes civitates memorant unde cives ad causam Romae dicendam evocati sunt.

XI. Plut. Aem. Paul. 28, 3—7. θέας δὲ παντοδαπῶν ἀγώνων καὶ θυσίας ἐπιτελῶν τοῖς θεοῖς ἐστιάζεις καὶ δεῖπνα προὔθετο, χορηγία μὲν ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀφθόνῳ χρώμενος, τάξιν δὲ καὶ κόσμον καὶ κατακλίσεις καὶ δεξιώσεις καὶ τὴν πρὸς ἕκαστον αὐτοῦ τῆς κατ' ἀξίαν τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης αἰσθῆσιν οὕτως ἀκριβῆ καὶ πεφροντισμένην ἐνδεικνύμενος, ὥστε θανμάζειν τοὺς Ἕλληνας, εἰ μὴδὲ τὴν παιδιὰν ἄμοιρον ἀπολείπει σπουδῆς, ἀλλὰ τηλικαῦτα πράττων ἀνὴρ πράγματα καὶ τοῖς μικροῖς τὸ πρέπον ἀποδίδωσιν. ὁ δὲ καὶ τούτοις ἔχαιρεν, ὅτι πολλῶν παρεσκευασμένων καὶ λαμπρῶν τὸ ἥδιστον αὐτὸς ἦν ἀπόλαυμα καὶ θέαμα τοῖς παροῦσι, καὶ πρὸς τοὺς θανμάζοντας τὴν ἐπιμέλειαν ἔλεγε τῆς αὐτῆς εἶναι ψυχῆς παρατάξεώς τε προστῆναι καλῶς καὶ συμποσίον, τῆς μὲν, ὅπως φοβερωτάτῃ τοῖς πολέμοις, τοῦ δ', ὡς εὐχαριστότατον ἢ τοῖς συνοῦσιν.

οὐδενὸς δ' ἦτον αὐτοῦ τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν ἐπῆνον οἱ ἄνθρωποι, πολὺ μὲν ἀργύριον, πολὺ δὲ χρυσίον ἐκ τῶν βασιλικῶν ἡθροισμένον οὐδ' ἰδεῖν ἐθέλησαντος, ἀλλὰ τοῖς ταμίαις εἰς τὸ δημόσιον παραδόντος. μόνα τὰ βιβλία τοῦ βασιλέως φιλογραματοῦσι τοῖς νείεσιν ἐπέτρεψεν ἐξελέσθαι, καὶ διανέμων ἀριστεῖα τῆς μάχης Αἰλίου Τουβέρων τῷ γαμβρῷ φιάλην ἔδωκε πέντε λιτρῶν ὀλκήν. οὗτός ἐστι Τουβέρων, ὃν ἔφαμεν μετὰ συγγενῶν οἰκεῖν ἑκαυδέκατον, ἀπὸ γηδίου μικροῦ διατρεφομένων ἀπάντων. καὶ πρῶτον ἀργυρον ἐκείνόν φασιν εἰς τὸν Αἰλίων οἶκον εἰσελθεῖν, ὑπ' ἀρετῆς καὶ τιμῆς εἰσαγόμενον, τὸν δ' ἄλλον χρόνον οὐτ' αὐτοὺς οὔτε τὰς γυναικας ἀργυρίου χρῆζειν ἢ χρυσοῦ.

Haec aut aliter aut copiosius, quam apud Livium (XLV, 32, 8—11) et Diodorum (XXXI, 8, 8; 8, 12), enarrata, Nissen (p. 303) nullo argumento uso ex Polybio hausta videntur. Nam, quod attinet ad 10—12 καὶ—συμποσίον, quibuscum conferenda sunt Polybii c. 14 (15), Livii c. 31, 11, Diodori c. 8, 12 (supra p. 30), haec ex quovis sententiarum corpore aut ex quavis Aemilii vita fluxisse possunt; cf. Schwarze p. 52.

XII. Appiani Illyr. 9. Ἑβδομήκοντα δ' αὐτοῦ πόλεις οὕσας Αἰμίλιος Παῦλος ὁ τὸν Περσέα ἐλὼν, τῆς βουλῆς ἐπιστειλᾶσης ἐν ἀπορρήτῳ, ἐπανῶν ἐς Ρώμην παρώδευεν ἐπίτηδες, καὶ δεδιόσιν αὐτοῖς ὑπέσχετο συγγνώσεσθαι τῶν γεγονότων, εἰ ὅσον ἔχουσιν ἀργύριον τε καὶ χρυσίον ἐσενέγκωσιν. ὑποδεξαμένων δ' ἐκείνων συνέπεμπεν αὐτοῖς τοῦ στρατοῦ μέρος ἐς πόλιν ἑκάστην, ὅρισας ἡμέραν τοῖς στρατηγοῦσι τοῦ στρατοῦ πᾶσι τὴν αὐτὴν καὶ ἐντειλόμενος ἅμα ἔφ' κηρύσσειν ἕκαστον ἐν ἑκάστη πόλει τρισὶν ὥραις ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ χρήματα φέρειν, συνενεγκόντων δὲ τὰ λοιπὰ διαρπάσαι. οὕτω μὲν ὁ Παῦλος ἑβδομήκοντα πόλεις διήρπασεν ὥρα μῆ. 10

In hisce verbis Appianum Polybium ipsum ante oculos habuisse verisimile non est. Nusquam enim alibi legimus Paulum illas septuaginta urbes praetergressum esse, nec magis Epirotas veniae adipiscendae causa aurum atque argentum proferre iussos fuisse; contra omissio numeri hominum venditorum a Nissen p. 277 brevitatis studio attributa explicanda vix videtur in scriptore, cui Polybius ad manum esset.

XIII. Plin. h. n. IV, 39 haec eadem est Macedonia, cuius uno die Paulus Aemilius imperator noster LXXII urbes direptas vendidit.

Cum nec exactus numerus urbium direptarum nec uno die pro una hora alibi usquam inveniatur, ineptumque sit tam Macedonia pro Epiro substituta quam *vendidit* de urbibus dictum, haec ex Polybio non fluxerunt.

Pol. XXIX, 27.] Steigemann *De Polybii Olympiadum ratione* XIV. p. 11 s. fragmentum hoc (Exc. Urs.^r, de Boor p. 55), quod ei in fine τέλος τοῦ λ' λόγου subscriptum sit, libro tribuit XXX, inserendum in res orientis anni 168 7. Nissenus (p. 339) contra fragmentum aliquod ex libro XXX desumptum, cui subscriptio illa in archetypo additum esset, excidisse putat. Rectius Buettner-Wobst (ad Polybium IV p. 270) ea subscriptio hoc tantum significare autumat: sextam pentadem desinere; recte enim observasse Hultschium nullam epitomam ex libro XXX ab eclogariis huius tituli desumptam esse. Eadem ratione in fine libri XXVIII in iisdem codicibus additum esse τέλος τῆς πολυβίου ιστορίας, quod ex sequentibus libris nulla ecloga hausta esset.

Steigemannum autem omnino errasse patet ex hisce: Diodori excerptum Maianum 353, Boissevain p. 370, ex hoc, quo de agitur, Polybii fragmento desumptum, praecedit Diodori excerpto Maiano 356, Boissevain p. 372, quod certum suum habet locum in rebus Italiae a. 168/7 (vide supra p. 9), a quibus rebus liber XXX Polybii incipit; cf. p. 1. Sequitur, ut et Polybii fragmentum et Diodori Exc. Mai. 353, libro XXIX tribuendum sit.

XV. Liv. XLV, 37, 2—39, 2 Servius—tradituri.] Haec ornamenta oratoria, quorum ne argumenta quidem ex Polybio hausta sunt, in Polybio restituendo omisi.

XVI. Liv. XLV, 40, 1—5 (pars reliqua triumphus Pauli), c. 24, 2—3 (Cn. Octavii triumphus kalendis Decembribus), c. 43 (L. Anicii triumphus Quirinalibus); Plut. Aem. Paul. c. 32—34 οὕτω—ἔχουσιν.] Si Livium atque Plutarchum cum Syncello e Diodoro (XXXI, 8, 9—12) in hac historiae parte unum Polybium sequenti comparamus, duas ob causas impedimur, ne credamus etiam hos ex Polybio hausisse. Primum, ordo, quo duces Romani triumphaverunt apud Syncellum prorsus alius est, neque *Acta triumphalia Capitolina* C. I. L. I p. 459 (ed.² p. 48), quae scriptoribus deterioribus Valerio Antiate, Licinio Macro, aliis saepe niti notum est (Wachsmuth *Einleitung in das Studium der alten Ge-*

schichte p. 635 s.) satis auctoritatis habent, ut Diodorum evertant. Tum non solum primum triumphus diem cum secundo sed etiam res iis diebus in triumpho productas Livius ac Plutarchus commutant. Quo modo autem Livii Plutarchique discrepantiae inde profectae esse possint, quod Diodorus aut Syncellus librum, quem sibi proposuerat compilandum, brevissime contraxerit (Schwarze p. 66), non video.

XVII. Liv. XLV, 42, 4. *Senatus deinde habitus est. patres censuerunt, ut Q. Cassius Persea regem cum Alexandro filio Albam in custodiam duceret; comites, pecuniam, argentum, instrumentum, quod haberet, nihil detrahens habere sineret.*

Haec Polybio non deberi inde patet, quod secundum eum etiam alter filius Persei, Philippus, cum patre Albam ductus est; cf. Pol. XXXVII, 2, 3 Hu.

XVIII. Plut. Aem. Paul. c. 37. Οὕτω μὲν εὐγενεῖς καὶ μεγάλους λόγους τὸν Αἰμίλιον ἐξ ἀπλάστον καὶ ἀληθινῶ φρονήματος ἐν τῷ δήμῳ διαλεχθῆναι λέγουσι. τῷ δὲ Περσεῖ, καίπερ οἰκτεῖρας τὴν μεταβολὴν καὶ μάλα βοηθῆσαι προθυμηθεὶς, οὐδὲν εὗρετο πλὴν μεταστάσεως ἐκ τοῦ καλουμένου κάρκερε παρ' αὐτοῖς εἰς 5 τόπον καθαρὸν καὶ φιλανθρωποτέραν διαίταν, ὅπου φρουρούμενος, ὥς μὲν οἱ πλείστοι γεγράφασιν, ἀπεκατέρρησεν, ἔνοι δὲ τῆς τελευτῆς ἰδίῳ τινα καὶ παρηλλαγμένον τρόπον ιστοροῦσι. μεμψαμένους γάρ τι καὶ θυμωθέντας αὐτῷ τοὺς περὶ τὸ σῶμα στρατιώτας, ὥς ἕτερον οὐδὲν ἠδύναντο λυπεῖν καὶ κακοῦν αὐτόν, ἐξείργειν τῶν 10 ὕπνων, καὶ προσέχοντας ἀκριβῶς ἐνίστασθαι ταῖς καταφοραῖς καὶ συνέχειν ἐργηγορότα πάσῃ μηχανῇ, μέχρι οὗ τοῦτον τὸν τρόπον ἐκπονηθεὶς ἐτελεύτησεν. ἐτελεύτησε δὲ καὶ τῶν παιδίων τὰ δύο. τὸν δὲ τρίτον, Ἀλέξανδρον, εὐφυᾶ μὲν ἐν τῷ τορνεῖν καὶ λεπτορργεῖν γενέσθαι φασίν, ἐκμαθόντα δὲ τὰ Ῥωμαϊκὰ γράμματα καὶ τὴν 15 διάλεκτον ὑπογραμματοτεῦεν τοῖς ἄρχουσιν, ἐπιδέξιον καὶ χαρίεντα περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον.

Haec in rebus quidem consentiunt cum Diod. XXXI, 9, 1—7, sed ex Polybio manasse non videntur; primum enim verba ἐκ τοῦ καλουμένου κάρκερε παρ' αὐτοῖς verisimile faciunt Plutarchum pendere ex auctore, qui Latina usus erat lingua, verba Latina e carcere, ablativi forma minime

ad linguam Graecam transformata, mutuantem (Schwarze p. 73); tum abest sententia de hominibus plus aequo vitam amantibus, quae Polybium sapit (vide p. 47, 15); deinde ne verbum quidem Plutarcho cum Diodoro commune est; postremo eorum, quae habet Diodorus c. 9, 2—3 nihil est apud Plutarchum, contra Plutarchus multo fusius agit de fine Persei. Quod autem attinet ad extrema Plutarchi (13—17 ἐτι-λεύτησι—ἔξεταζόμενον), nihil habemus, cur haec Polybio attribuiamus.

XIX. Diod. XXXI. 10. Ὅτι ἀκμαζούσης τῆς τῶν Μακεδόνων βασιλείας Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῷ περὶ τύχης ὑπομνήματι καθάπερ χρησιμῶν ὑπὲρ τῶν αὐτῇ συμβησομένων εὐστόχως τούτους τοὺς λόγους ἀποπεφοίβακεν „εἰ γὰρ λάβοις πρὸ τῆς ἐννοίας μὴ χρόνον ἀπειρον μηδὲ γενεάς πολλὰς, ἀλλὰ πενήκοντα μόνον ἔτη ταῦτα τὰ πρὸ ἡμῶν, γνοίης ἂν ὡς τὸ τῆς τύχης χαλεπὸν ἐνταῦθα πενήκονσι γὰρ ἔτει πρότερον οἷόςθ' ἂν ἢ Πέρσας ἢ βασιλέα τῶν Περσῶν ἢ Μακεδόνας ἢ βασιλέα τῶν Μακεδόνων, εἴ τις θεῶν αὐτοῖς προύλεγε τὸ μέλλον, πιστεῦσαι ποτ' ἂν ὡς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν Περσῶν μὲν οὐδ' ὄνομα λειφθήσεται τὸ παράπαν, οἱ πάσης σχεδὸν τῆς οἰκουμένης ἐδέσποζον, Μακεδόνες δὲ καὶ πάσης κρατήσουσιν, ὧν οὐδ' ὄνομα πρότερον ἦν γνώριμον; ἀλλ' ὅμως ἢ πρὸς τὸν βίον ἡμῶν ἀλογία τῆς τύχης καὶ πάντα παρὰ τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον καινοποιοῦσα καὶ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἐν τοῖς ἐνδόξοις ἐνδείκνυμένη καὶ νῦν, ὡς ὁμοίως ἐνδείκνυται, Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν ἡγεμονίαν ἐνοικίσασα διότι καὶ τούτοις ἢ τύχη τὰγαθὰ κέχρηκεν, ἕως ἂν ἄλλο τι βουλευσῇται περὶ αὐτῶν.” ὁ συνέβη κατὰ τοὺς νῦν χρόνους συντελεσθῆναι. διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐκρίναμεν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸν ἀρμόζοντα λόγον ἐπιφθέγγασθαι καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Δημητρίου μνησθῆναι, ²⁰ μείζονος οὐσης ἢ κατ' ἀνθρώπον προεῖπε γὰρ ἑκατὸν καὶ πενήκοντα ἔτεσι περὶ τῶν ὕστερον συμβησομένων. (Exc. Mai. 360. Boissevain p. 373).

Hoc fragmentum, quod, seriem excerptorum Maianorum Diodori si spectas, ex Polybii libro XXX desumptum videri possit, cum in ea serie inveniatur post n. 359, Boissevain p. 372 agens de fato Persei Albam in captivitatem abducti (vide p. 47 ss.), tamen ex illo libro manasse nequit. Idem enim fere est ac Polybii Excerptum Maianum 125, Boissevain p. 194, quod, quoniam antecedit Excerpta 126, 127, 128, quorum

ultimum demum ad res Italiae anni Olympiadis 153, 1, id est ad initium libri XXX pertinet (vide p. 10), ex eodem libro XXIX desumptum esse patet, unde etiam fragmenta 126 et 127 excerpta sunt.

Polybius fortasse in describendo Persei fato ad verba sua libri XXIX, 21 hic respexit, quod advertens Diodorus verba a se suo loco praeterita huc inseruit.

XX. App. Maced. 19. Ὅτι Παῦλος, ἐπ' εὐτυχίας τοσῆδε γενομένης τὸ δαιμόνιον ἐφθόνησε τῆς εὐτυχίας. καὶ οἱ τεσσάρων παίδων ὄντων, τοὺς μὲν πρεσβυτέρους αὐτῶν ἐς θέσιν ἄλλοις ἐδεδώκει, Μάξιμόν τε καὶ Σκιπίωνα τοὺς δὲ νεωτέρους ἄμφω «συνέβη» τὸν μὲν πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῦ θριάμβου, τὸν δὲ μετὰ πέντε, ἀποθανεῖν. καὶ τοῦτ' οὐδενὸς ἦτιον ὁ Παῦλος κατελογίσαιτο τῷ δήμῳ. ἔθους γὰρ ὄντος τοῖς στρατηγοῖς καταλέγειν τὰ πεπραγμένα, παρελθὼν ἐς τὴν ἀγορὰν εἶπεν ἐς μὲν Κέρκυραν ἐκ Βρεντεσίου διαπλεῦσαι μᾶς ἡμέρας, ἐκ δὲ Κερκύρας πέντε μὲν ἐς Δελφούς ὁδεῦσαι καὶ θῦσαι τῷ θεῷ, πέντε δὲ ἄλλαις ἐς Θεσσαλίαν παραγενέσθαι καὶ παραλαβεῖν τὸν στρατὸν ἀπὸ δὲ ταύτης πεντεκαίδεκα ἄλλαις ἐλεῖν Περσέα, καὶ Μακεδόνας παραλαβεῖν. οὕτω δὲ ὀξέως ἀπάντων ἐπιτυχῶν δεῖσαι, μὴ τι τῷ στρατῷ συμπίεσοι, πρὸς ὑμᾶς ἐπανιόντι. διασωθέντος δὲ τοῦ στρατοῦ, περὶ ὑμῶν ἐδεδόικεν, ἔφη. φθονερός γὰρ ὁ δαίμων. εἰς ἐμὲ δὲ ἀποσκήψαντος τοῦ κακοῦ, καὶ ¹⁵ ἀθρόως μοι τῶν δύο παίδων ἀποθανόντων, ἐπ' ἐμαντῷ μὲν εἰμι βαρυσυμφορώτατος, ἐπὶ δὲ ὑμῖν ἀμέριμνος. ταῦτ' εἰπὼν, καὶ καταθανυζόμενος ἐπὶ πᾶσιν, οἰκτιζόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς τέκνοις, μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν. (Exc. Val. 36, Roos p. 233).

Haec ex Polybio ipso manasse non videntur; nam, ut omittam diem supremum filii ante triumphum mortui cum alterius die supremo commutatum, quae negligentia Appiani esse potest (Nissen p. 278), alium auctorem intermedium arguit illud φθονερός γὰρ ὁ δαίμων (15), nomen Maximi pro Fabio usurpatum (4) duxque exercitus non in Macedonia verum in Thessalia acceptus (10—11). Absurde quoque cum hac narratione mors Aemilii Pauli coniuncta est, quem anno demum 160 a. Ch. n. diem supremum obiisse notum est.

⁵ XXI. Liv. XLV, 42, 5—12 «Bithys, filius Cotyis,» regis Thracum, «cum» obsidibus in custodiam Carseolos est missus. ceteros captivos, qui in triumpho ducti erant, in carcerem condi placuit. paucos

post dies, quam haec (sunt) acta, legati ab Cotye, rege Thracum, venerunt pecuniam ad redimendum filium aliosque obsides adportantes.⁵
⁷ eis in senatum introductis et id ipsum argumenti praetendentibus orationi, non sua voluntate Cotyn bello iuvisse Persea, quod obsides dare coactus esset, orantibusque, ut eos pretio, quantum ipsi statuissent
⁸ patres, redimi paterentur, responsum ex auctoritate senatus est, populum Romanum meminisse amicitiae, quae cum Cotye maioribusque eius et
⁹ gente Thracum fuisset. obsides datos crimen, non criminis defensionem esse, cum Thracum genti ne quietus quidem Perseus, nedum bello
¹⁰ Romano occupatus timendus fuerit. ceterum, etsi Cotys Persei gratiam praetulisset amicitiae populi Romani, magis, quid se dignum esset, quam quid merito eius fieri posset, aestimaturum, filium atque obsides ei
¹¹ remissurum. beneficia gratuita esse populi Romani; pretium eorum malle relinquere in accipientium animis quam praesens exigere. legati tres nominati, T. Quinctius Flamininus, C. Licinius Nerva, M. Caninius Rebilus, qui obsides in Thraciam reducerent; et Thracibus munera data
¹² in singulos binum milium aeris. Bithys cum ceteris obsidibus a Carseolis²⁰ accersitus ad patrem cum legatis missus. naves regiae captae de Macedonibus invisitatae ante magnitudinis in campo Martio subductae sunt.
 Haec ex Polybio non fluxerunt, cum alia et multo plura, quam Pol. XXX, 17 B.-W.; 18 Hu., tradant: nomen filii Cotyis eiusque missionem in custodiam cum nomine loci, numerum et nomina legatorum Romanorum, obsides cum filio regis reductos.

XXII. Verba Livii, qui XLV, 44, 1—3 magistratus sacerdotesque Romae creatos enumerat, Annalium scriptorem indicant fontem, cf. Nissen p. 86 ss., 279.

XXIII. Liv. XLV, 44, 4—19. Eo anno rex Prusia Romam venit—haec de Prusia nostri scriptores.

Ut ex verbis extremis apparet, haec omnia ex Polybio non fluxerunt.

XXIV. App. Mithr. 2. Περσέως δ' αλόντος, ἀπήντησε τοῖς Ρωμαίων στρατηγοῖς (Prusias), εἰμὰ τε Ρωμαϊκὸν ἀμπεχόμενος, ὁ καλοῦσι τήβεννον, καὶ ὑποδήματα ἔχων Ἰταλικά, τὴν κεφαλὴν ἐξυρημένος, καὶ πῖλον ἐπικείμενος (ὡς τρόπῳ τινὲς προῖασι τῶν ἐν διαθήκαις ἐλευθερωθέντων), αἰσχρὸς ὢν καὶ τὰλλα ὀφθῆναι καὶ βραχύς. ἐντυχὼν δ' αὐτοῖς ἔφη Ρωμαῖσι τῷ ῥήματι Ρωμαίων εἰμὶ

λίβερος· ὅπερ ἐστὶν ἀπελεύθερος. γέλωτα δὲ παρασχὼν ἐς Ρώμην ἐπέμφθη καὶ φανείς ἀνταῦθα γελοῖος ἔτυχε συγγνώμης.

Haec per intermedium scriptorem ad Appianum venisse apparet ex erroribus (ut Prusias non legatis Romanis, sed ducibus obviam iens, idem Romam missus), explicationibus verborum Latinorum, additamentis (ut 5—6 αἰσχρὸς—βραχύς, 6 ἔφη—ῥήματι, 7 γέλωτα δὲ παρασχὼν); abest denique ignaviae documentum in senatu datum, summa totius narrationis.

Exccerpta Urs.⁶ 86—89 cui anno cuique libro Polybiano
 XXV. attribuenda sint, dubitatur. N. 89 enim manifeste cohaeret cum Exc. Val. 101, Roos p. 185, quae ecloga praecedat n. 102, cui in margine codicis Peiresciani adscriptum est λόγος λα'. Sequitur, ut exccerpta n. 86—89 libro XXX danda sint. At contra n. 87 agit de rebus post Antiochi ludos magnificos factis, qui ludi teste Athenaeo X p. 439^b in libro XXXI a Polybio enarrata sunt. Igitur Schweighaeuser et Hultsch in editionibus suis ordinem ita mutant, ut in libro XXX ponant n. 89, in libro autem XXXI n. 86, 88, 87, quae mutatio nullo modo probari potest. Nec melius in adnotationibus Schweighaeuser suadet, ut libri XXX capita 19—24 Hu. omnesque res a. 588 a. u. c. (168 a. Chr. n.) gestae ad librum XXXI trahantur, cum non solum testimonium codicis spernatur, sed etiam res anni 168/167 tanti ambitus non videantur, ut eis enarrandis integro libro opus esset; (vide p. 36). Praestare igitur videtur, ut Athenaeum errasse statuamus, cf. Metzger p. 29.

XXVI App. Syr. 45. ἐστράτευσε δὲ καὶ ἐπὶ Ἀρταξίαν, τὸν Ἀρμενίων βασιλέα.
 ibidem 66. Ἀρταξίαν τὸν Ἀρμένιον εἶλε.

Haec tantopere contracta ex Polybio ipso non fluxerunt, praesertim, cum loco altero expeditio Aegyptiaca anni 169/168 sequatur.

ABBREVIATA.

Excerpta historica iussu Imp. Constantini Porphyrogeniti confecta :

1. U. Ph. Boissevain *Excerpta Maiana sive de sententiis.*
2. C. de Boor a. *Excerpta Ursiniana sive de legationibus Romanorum et gentium.* b. *Excerpta de Insidiis.*
3. Th. Buettner-Wobst *Excerpta Valesiana sive de virtutibus et vitiis pars I.*
4. A. G. Roos *Excerpta Valesiana sive de virtutibus et vitiis pars II.*
A. Metzger *De Polybii librorum XXX—XXXIII fragmentis ordine collocandis.*
B. Niese *Geschichte der griechischen und makedonischen Staaten seit der Schlacht bei Chaeronea.*
H. Nissen *Untersuchungen über die Quellen der vierten und fünften Dekade des Livius.*
W. Schwarze *Quibus fontibus Plutarchus in vita L. Aemilii Paulli usus sit.*
Weissenborn-Heraeus *Titi Livi ab urbe condita libri, editio altera.*

Pericopen a compilatore detortam aut additam inter [] posui, incertam an ex Polybio haustam inter (), inclusis litteris obliquis.

www.libtool.com.cn

COLUMBIA UNIVERSITY

0032188382

DEC 10 1924

www.libtool.com.cn